

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΚΑΤΟ-ΕΒΔΟΜΟ

Η Παλινόρθωση του Νότου

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-25-1

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

*Η Παλινόρθωση του Νότου είναι το δέκατο-έβδομο βιβλίο της σειράς Άρμπεναρκ:
Η Επιστροφή των Θεών.*

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Η Συντροφιά της Παλινόρθωσης

Το πρωινό φως του Λούντριγχ έλουζε το κατάστρωμα του πλοίου, όπου στέκονταν τα μέλη της Συντροφιάς της Παλινόρθωσης, όπως τους αποκαλούσαν τώρα όλοι όσοι ήξεραν ότι πήγαιναν να σταθεροποιήσουν το Νότιο Κέντρο, και όπως θα τους ονόμαζαν από δώ και στο εξής στην Ιστορία του Άρμπεναρκ. Πολλοί έκριναν ότι ήταν μια παράξενη ομάδα, αποτελούμενη από μυστηριώδεις μάγους, καθώς και δαιμονόφιλους, κι έναν τυφλό άντρα που μπορούσε να βλέπει.

Ο Πόνκιμ, που είχε σφετεριστεί το Θρόνο του Σαραόλν και είχε φέρει τους δαιμονοανθρώπους της Μάγκραθμελ στο εν λόγω Βασίλειο, τώρα θα ταξίδευε για να γλιτώσει τον κόσμο από την καταστροφή που θα προκαλούσαν οι σεισμοί από το Νότο.

Η Σαντέ'ένθιν, που κάποτε, στη Ζίρκεφ της Νότιας Γης, ήταν Αρχιέρεια της πανίσχυρης Αίρεσης του Φιδιού και θεωρείτο μία από τους ισχυρότερους ανθρώπους αυτής της τώρα καταποντισμένης χώρας, θα επέστρεφε στην παλιά της πατρίδα, για να φέρει τη γαλήνη.

Ο Κράντμον, σφετεριστής για λίγο του Κοραλλένιου Θρόνου, προδότης του Ωκεανού, δαιμονόφιλος που είχε φέρει τους δαιμονοανθρώπους μέσα στο ίδιο του το Βασίλειο, κι αυτός θα ταξίδευε στο Νότο μαζί με τους υπόλοιπους, ώστε οι σεισμοί να μην ερειπώσουν τα νησιά ανάμεσα στις μεγάλες γήινες μάζες του Βορρά και του Νότου. Μέσα του έκρυβε τον Μάργκανθελ, έναν Θεό του Σκότους της Πρώιμης Εποχής, ο οποίος είχε επιστρέψει στον Άρμπεναρκ κατά το ήμισυ, από ένα λάθος, και, επίσης από λάθος, ήταν εκείνος που είχε αποσταθεροποιήσει τη Νότια Γη. Όμως, τώρα,

κι αυτός θα βοηθούσε στην επανασταθεροποίηση, ό,τι λόγους κι αν είχε κι όποια κι αν ήταν τα μελλοντικά του σχέδια.

Τρεις Σοφοί του Κύκλου του Φτερού –ο Μόρβον, ο Ζάρχαλ, και ο Κάρελ– είχαν εγκαταλείψει τον πύργο τους στο Σαραόλν, για να ταξιδέψουν στον Ωκεανό και να φτάσουν στο Νότιο Κέντρο. Και αφού όλοι γνώριζαν ότι οι Σοφοί έφευγαν σπάνια από την κατοικία τους, κι ακόμα σπανιότερα πήγαιναν τόσο μακριά από αυτήν, δε μπορούσαν παρά να συμπεράνουν ότι τα πράγματα ήταν πολύ, πολύ άσχημα.

Κι όχι μονάχα τούτο, αλλά και οι Μυστικιστές της Θάλασσας είχαν παρυσιαστεί, οι ερημίτες των νησιών που αποτελούσαν ένα μεγάλο μυστήριο για ολάκερο το Βασίλειο του Ωκεανού, και τους οποίους μόνο οι μονάρχες του Ωκεανού καλούσαν, ζητώντας τις συμβουλές τους, χωρίς πάντα να τις λαμβάνουν –ή να λαμβάνουν εκείνο που ήθελαν.

Ο Βούνκαλ και η Βόλκρα, δύο μάγοι από το Άργκανθικ, δύο Κλειδοκράτορες, για τους οποίους ελάχιστοι γνώριζαν κι αυτοί δε μιλούσαν, επίσης θα συντρόφευαν τους υπόλοιπους στην Αποστολή της Παλινόρθωσης. Το ίδιο και η Αλζάρα, μια Ζιρκεφιανή ιέρεια, που παλιότερα ανήκε στην Αίρεση του Φιδιού, υπηρετώντας τη Σαντέ'ενθιν αλλά αργότερα προδίδοντάς την. Έτσι, ο κίνδυνος γινόταν ακόμα πιο φανερός: Όποιος μπορούσε να βοηθήσει βοηθούσε, γιατί τούτους τους δύσκολους καιρούς τα πάντα κρέμονταν από μια λεπτή κλωστή.

Και τέλος, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήταν ίσως το σημαντικότερο μέλος της Συντροφιάς της Παλινόρθωσης. Τυφλός και φορτισμένος με κοσμική ενέργεια από τους κρυστάλλους που κάποτε άρπαζαν ψυχές για να τις διοχετεύουν στη μηχανή αναγέννησης του Μάργκανθελ, ήταν ο μόνος άνθρωπος ο οποίος μπορούσε να δεχτεί εντός του τα Πνεύματα που στην Πρώιμη Εποχή συγκροτούσαν τον Μάσμαρθ, το Θεό που ονόμαζαν και Φοίνικα. Έτσι, θα επιχειρούσε να σταθεροποιήσει το Νότιο Κέντρο, και ήξερε

πως, αν το κατόρθωνε, για πάντα θα τον αποκαλούσαν Σταθεροποιητή· και, επιτέλους, θα είχε βρει ένα όνομα για τον εαυτό του.

** ** *

Ο Χάεβορ, ο Γέρος της Θάλασσας, βάδισε ως την πρύμνη του πλοίου. Στάθηκε εκεί, στηρίχτηκε στο ραβδί του, και ύψωσε τη φωνή, μιλώντας στη γλώσσα των Πνευμάτων του Νερού και αρθρώνοντας ένα δυνατό κάλεσμα, το οποίο ταξίδεψε βαθιά μέσα στον Ωκεανό.

Η υπόλοιπη ομάδα περίμενε. Άπαντες κοιτούσαν τη θάλασσα, τα κύματα που ανεβοκατέβαιναν ρυθμικά, τις κυανοπράσινες αποχρώσεις, ενώ τα κρωξίματα και τα φτερουγίσματα των πτηνών του Ωκεανού έρχονταν στ'αφτιά τους. Ο άνεμος φυσούσε ήρεμα, αναδεύοντας μαλλιά, γένια, κουκούλες, φορέματα, χιτώνες, και κάπες.

Ύστερα, αναπάντεχα, το νερό άφρισε κι αναταράχτηκε δυνατά, σταγόνες πετάχτηκαν επάνω στο κατάστρωμα του πλοίου, βρέχοντας τα πρόσωπα της ομάδας. Η θάλασσα φούσκωσε, κι από μέσα της βγήκαν γιγάντια, μαύρα πλάσματα με μεγάλα, ιριδίζοντα μάτια.

Είμαι η Βάρνα, είπε ένα από τα Σαλάχια, και υπηρετώ τη Θεά Φάνραζ και την Προστάτιδα του Κοχυλιού. Γιατί με καλείς, Χάεβορ, Ωκεάνιε Φύλακα; Η φωνή της δεν ηχούσε στ'αφτιά τους, αλλά στο νου τους.

Ο Γέρος της Θάλασσας αποκρίθηκε, με παρόμοιο τρόπο: *Επιθυμούμε γρήγορη μεταφορά στο Νότο: τούτος είναι ο λόγος που καλώ τα Σαλάχια του Ωκεανού.*

Τα παράξενα μάτια της Βάρνα έψαξαν μέσα στην ομάδα, μέχρι που εντόπισαν τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. *Αααα, είπε το Σαλάχι. Ωστε η Προστάτιδα σε βρήκε, Σταθεροποιητή. Αισθάνθηκα ότι η παρουσία σου ήταν κάπου κοντά, όμως ίσως, πλέον, τα χρόνια να*

έχουν αρχίσει να θολώνουν τις αισθήσεις μου, ή ίσως και να φταίει η έλλειψη χρήσης αυτών. Είσαι η ελπίδα μας, Σταθεροποιητή. Ο Ωκεανός δε θα μπορέσει να βρει γαλήνη, μέχρι να γαληνέψει κι ο Νότος. Το ίδιο ισχύει και για το Βορρά. Όλα είναι ένα.

Δηλαδή, είμαι όντως εκείνος που ζητούσατε, αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Γιατί να μην ήσουν;

Γιατί δεν έχω Ωκεάνιο αίμα εντός μου.

Μα κάνεις λάθος... είπε το Σαλάχι. Έχεις Ωκεάνιο αίμα· μπορώ να το αισθανθώ να τρέχει μέσα στις φλέβες σου, Σταθεροποιητή.

Πώς είναι δυνατόν αυτό; Είμαι Σαραολνιανός.

Όμως κάποιοι πρόγονοί σου προέρχονταν από τον Ωκεανό.

Ποιοι; Γνωρίζεις; Η αύρα σου είναι τόσο... αρχαία.

Όσο αρχαία κι αν είμαι, Σταθεροποιητή, αποκρίθηκε η Βάρνα, δεν είμαι παντογνώστρια. Δεν ξέρω τους προγόνους σου, μα ίσως εσύ κάποια στιγμή να μάθεις.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δε μίλησε.

Το ιριδίζον βλέμμα του Σαλαχιού πλανήθηκε, πάλι, μέσα στην ομάδα... ψάχνοντας... και κατέληξε στον Κράντμον. Δεν είσαι ένα ον, αλλά δύο, είπε η Βάρνα. Το ένα εκ των οποίων διαθέτει μια παρουσία που έχω χιλιετηρίδες να αισθανθώ, μα την ένιωσα μόλις χτες βράδυ και το πέρασα για ταραγμένο όνειρο.

Ονειρεύονται και οι υπηρέτες της Φάνραζ, Βάρνα; ρώτησε ο Μάργκανθελ, καθώς το σκιερό του πρόσωπο πήρε μορφή μπροστά από εκείνο του Κράντμον.

Ωστε δεν ήταν, τελικά, όνειρο, συμπέρανε το Σαλάχι. Ο Μαύρος Θεός θα ταξιδέψει στο Νότιο Κέντρο, για να βοηθήσει στη σταθεροποίηση.

Μη μ'αποκαλείς με παλιά ονόματα, πλάσμα του Ωκεανού, αποκρίθηκε ο Μάργκανθελ, αλλά είμαι κάτι άλλο τώρα. Αν ήμουν ο Μαύρος Θεός, θα έτρεμες μπροστά μου!

Ποτέ δεν έτρεμα μπροστά στο Μαύρο Θεό.

Γιατί είχες παρόμοια ισχυρούς συμμάχους, μα τώρα δεν έχεις κανέναν απ'αυτούς: η εποχή τους έχει περάσει, και η δική μου έχει έρθει.

Τούτος είναι ο μεγαλύτερός μου φόβος. Τα ιριδίζοντα μάτια γυάλισαν, σαν κύκλοι να διαγράφονταν εντός τους.

Θ'αρχίσουμε το ταξίδι μας, λοιπόν; ρώτησε ο Χάεβορ, μοιάζοντας να επιθυμεί να διακόψει τέτοιου είδους κουβέντες, οι οποίες τους απομάκρυναν όλους από τον κεντρικό τους σκοπό.

Ασφαλώς, αποκρίθηκε η Βάρνα. Ελάτε στις πλάτες εμένα και των αδελφών μου.

** ** *

Κι έτσι, το ταξίδι ξεκίνησε προς τη Δύση, γιατί, προτού πάνε στο Νότο, οι σύντροφοι ήξεραν ότι, πρώτα, έπρεπε να σταματήσουν στο νησί των κρυστάλλων, όπου παλιότερα βρισκόταν η μηχανή αναγέννησης του Μάργκανθελ. Από εκεί θα έπαιρναν τους κρυστάλλους που οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού υποστήριζαν πως ήταν απαραίτητοι για την επίκληση του Φοίνικα από τον Πνευματικό Κόσμο και τη συγκέντρωση των Πνευμάτων που κάποτε συγκροτούσαν αυτόν μέσα στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ώστε εκείνος να λάβει τις κοσμοπλαστικές δυνάμεις για να σταθεροποιήσει το Νότιο Κέντρο. Όμως όλοι είχαν αμφιβολίες για το τι μπορεί να αντιμετώπιζαν στο νησί.

Οι Ελρουνίοι, ερχόμενοι στη Θέρληχ, είχαν πει ότι είδαν μια αλλόκοτη μαγική ομίχλη να προέρχεται από εκεί και να κατασπαράζει τα πληρώματα των πλοίων τους. Παρόμοιες φήμες είχαν έρθει και από ανθρώπους του Ωκεανού, οι οποίοι έλεγαν ότι πολλά από τα σκάφη τους είχαν χαθεί σε εκείνα τα νερά.

Καθώς ταξίδευαν επάνω στα γρήγορα Σαλάχια, ο Χάεβορ είπε στους υπόλοιπους την υπόθεσή του: ότι τα Πνεύματα που είχαν απελευθερωθεί με τη θραύση της μηχανής της αναγέννησης είχαν

προκαλέσει αυτό το ψυχικό σύννεφο που είχαν αναφέρει η Ελρούνιοι. Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού συμφώνησαν· όμως, επιπλέον, εξέφρασαν και την υποψία ότι πιθανώς ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν να επιχειρούσε κάτι στο νησί.

Αυτό το τελευταίο ανησυχούσε ιδιαίτερα τον Πόνκιμ, τη Σαντέ'ενθιν, και τον Κράντμον, γιατί γνώριζαν τις δυνάμεις του πρώην Αφέντη τους, όπως επίσης γνώριζαν πως, αν βρισκόταν εκεί, δε θα είχαν άλλη επιλογή από το να τον αντιμετωπίσουν.

Ωστόσο, δεν ήταν κι απόλυτα βέβαιοι για τίποτα.

«Αν ξέραμε πού έχει πάει ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, θα μπορούσαμε να κάνουμε μια πιο σίγουρη υπόθεση,» είπε ο Πόνκιμ στους υπόλοιπους, το βράδυ, που σταμάτησαν σε μια έρημη παραλία ενός μικρού νησιού, για να αναπαυτούν τα Σαλάχια. «Τώρα, όμως, μ'όσα γνωρίζουμε, κάτι τέτοιο είναι αδύνατο ...»

«Ίσως να προσπαθεί να αντλήσει κοσμική δύναμη από τους κρυστάλλους,» αποκρίθηκε ο Κάρελ, «ώστε να επιστρέψει στον Άρμπεναρκ.»

«Και η ψυχική ομίχλη;» έθεσε το ερώτημα ο Πόνκιμ.

«Αρπάζει τις ψυχές των ναυτικών, για να συλλέξει την ενέργεια που θέλει ο δαίμονας.»

Ο Βούνκαλ σήκωσε μερικά ξύλα, μέσω των πνευματικών του δυνάμεων, και τα έριξε στη μεγάλη φωτιά ανάμεσά τους. Σπίθες πετάχτηκαν. «Πού βρίσκεται, ώστε να μπορεί να επηρεάζει τον Άρμπεναρκ από εκεί;»

«Είπαμε: δεν ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Υποθέσεις;»

Ο Μόρβον έτριψε το σαγόνι του. «Τι υποθέσεις, Μαύρες Αδελφέ;»

Ο Βούνκαλ έστρεψε το κουκουλωμένο του κεφάλι προς το μέρος του Σοφού. «Νόμιζα ότι στον Πύργο υπήρχε ατελείωτη Γνώση.»

«Δεν είμαστε στον Πύργο,» τόνισε ο Ζάρχαλ· «γιαυτό κιόλας δε μπορούμε να βρούμε τις απαντήσεις που θέλουμε. Όμως, ακόμα και να ήμασταν, αμφιβάλλω αν θα είχαμε το χρόνο.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» είπε ο Πόνκιμ: «ο χρόνος μάς πιέζει απίστευτα.» Έστρεψε, για λίγο, το βλέμμα του αριστερά. Το φως των φεγγαριών αντανάκλατο επάνω στον Ωκεανό, καθώς εκείνος απλωνόταν ως τα πέρατα του ορίζοντα. Εκεί όπου έσκαγε το αδύναμο κύμα στέκονταν οι έξι Μυστικιστές της Θάλασσας που τους είχαν συντροφεύσει, μαζί με τον Χάεβορ, κουβεντιάζοντας σε χαμηλούς τόνους. Ο Πόνκιμ αναρωτήθηκε τι να έλεγαν· αναρωτήθηκε αν *αυτοί*, τελικά, μπορούσαν να βρουν τη λύση στο άμεσο πρόβλημα: τι θα χρειαζόταν όλοι να αντιμετωπίσουν στο νησί των κρυστάλλων.

Ύστερα, γύρισε, για να κοιτάξει τον Κράντιμον. «Μάργκανθελ,» είπε, «μπορείς να τα βάλεις με τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, αν υπάρξει ανάγκη;» Με την άκρη του ματιού του, παρατήρησε τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού να εστιάζουν τα βλέμματά τους επάνω στον Ωκεάνιο ευγενή, περιμένοντας τη σκιερή μορφή να ξεπροβάλει από μέσα του. Οι ερημίτες του Πύργου σπάνια φανέρωναν τα συναισθήματά τους· και η αλήθεια ήταν πως ούτε και τώρα φαινόταν κάτι στο πρόσωπό τους, όμως η κίνηση των ματιών τους, αυτή τη φορά, τους είχε προδώσει. *Πολύ έντονα δεν τον κοιτάζουν; Τι βρίσκεται στο νου τους; Πότε σχεδιάζουν να καταστρέψουν τον Μάργκανθελ;* Δυσοίωνες σκέψεις άρχισαν να περνούν απ' το νου του Πόνκιμ, καθώς περίμενε κι εκείνος την εμφάνιση του μισού-Θεού.

Και ο μισός-Θεός εμφανίστηκε: μια σκιά τύλιξε το πρόσωπο του ξανθομάλλη Ωκεάνιου, και γυαλιστερά, μαύρα μάτια σκέπασαν τα γαλανά δικά του. (*Σα να μετατρέπεται σε άλλο πλάσμα!* παρατήρησε ο Πόνκιμ. Τι επακόλουθα, άραγε, μπορούσε να έχει τούτη η συμβίωση;)

«Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είναι αρχαίος δαίμονας· εγώ κάποτε ήμουν Θεός!»

«Κάποτε, Μάργκανθελ,» τόνισε ο Πόνκιμ. «*Τώρα*, όμως, θέλω να μου πεις: Μπορείς να τα βάλεις μαζί του; Μπορείς να τον νικήσεις;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο μισός-Θεός.

Επικίνδυνα ειλικρινής απάντηση, σκέφτηκε ο Πόνκιμ.

«Ποιες είναι οι δυνάμεις των Σαλαχιών;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Μπορούν αυτά να μας βοηθήσουν, σε περίπτωση που παρουσιαστεί ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;»

«Δεν πιστεύω,» είπε ο Μόρβον. «Ωστόσο, ούτε κι ο Αφέντης σας νομίζω πως έχει τη δύναμη να βλάψει τα Σαλάχια.»

«Σου έχουμε ξαναπει, Σοφέ: δεν είναι *‘Αφέντη μας’*, πλέον,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Μόρβον δεν απάντησε.

«Και ίσως οι Μυστικιστές της Θάλασσας να γνωρίζουν περισσότερα για τις δυνάμεις των Σαλαχιών,» συνέχισε εκείνη. «Ή, γιατί να μην ρωτήσουμε τα *ίδια* τα Σαλάχια;» Σηκώθηκε απ'την πέτρα όπου καθόταν και βάδισε προς τη θάλασσα, με τα γυμνά της πόδια να κλοτσούν την άμμο.

** ** *

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα κάθονταν λίγο πιο πέρα από τους υπόλοιπους, κοντά σε μία μικρή φωτιά. Ο Σταθεροποιητής έμοιαζε προβληματισμένος, και η Ζιρκεφιανή πρώην-ιέρεια του Φιδιού τον ρώτησε τι είχε. Το μετάνιωσε, μήπως, που θα πήγαινε στη Νότια Γη;

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, σείοντας ήπια το κεφάλι. «Δεν το έχω μετανιώσει αυτό.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί να το μετανιώσω, άλλωστε; Επιτέλους, αισθάνομαι ότι έχω κάποιο λόγο που υπάρχω εδώ, ακόμα κι αν ο λόγος τούτος θα είναι η καταστροφή μου...»

Η Αλζάρα πήρε το δεξί του χέρι μέσα στα δύο δικά της. «Το πιστεύεις ότι θα συμβεί κάτι τέτοιο;»

«Είναι πιθανό.» Το τυφλό βλέμμα του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή ήταν χαμένο κάπου στον Ωκεανό.

«Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού... ξέρουν;» Η Αλζάρα σήκωσε το ένα της χέρι, για να αγγίξει το σαγόνι του.

Εκείνος στράφηκε· τα τυφλά του μάτια κοίταξαν το πρόσωπό της.
«Ίσως.»

«Τότε, γιατί δε σου λένε;»

«Γιατί δεν έχει σημασία. Θα πάω, έτσι κι αλλιώς. Ωστόσο, μπορεί και *όντως* να μην ξέρουν. Δεν είναι φανερό ότι πειραματίζονται;»

«Δε μ'αρέσει που πειραματίζονται επάνω σου.» Η Αλζάρα τον αγκάλιασε, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του και φιλώντας το λαιμό του.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πέρασε το αριστερό του χέρι γύρω απ'τη μέση της. «Μη λυπηθείς για μένα, ό,τι και να συμβεί. Σκέψου μόνο τι θα γινόταν αν δεν πήγαινα στο Νότιο Κέντρο. Δε θα ήταν, τότε, τα πράγματα ακόμα πιο λυπητερά;»

«Ναι, αλλά...» Σήκωσε το κεφάλι της από πάνω του, σκουπίζοντας δάκρυα από τα μάγουλά της. Δεν ήξερε πώς να συνεχίσει. *Ακόμα κι αν η Νότια Γη σταθεροποιηθεί, δε θα είναι ευχάριστο γεγονός για μένα, αν εσύ έχεις χαθεί... Ούτως ή άλλως, θα είναι μια άλλη Νότια Γη, όχι αυτή που γνώριζα και απ'την οποία ήμουν εξόριστη, για πάντα...*

«Όμως,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, «ίσως τίποτα να μη μου συμβεί και όλα να πάνε καλά.»

Η Αλζάρα δεν ήξερε γιατί, αλλά το αμφέβαλε. Πώς μπορούσε να μπει ένας αρχαίος Θεός μέσα σε έναν θνητό χωρίς να συμβεί τίποτα στον δεύτερο; Ακόμα κι αν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ζούσε ύστερα από αυτό, θα ήταν εκείνος που η Ζιρκεφιανή γνώριζε ή κάποιος άλλος, άγνωστος; *Μία φορά η ζωή σου άλλαξε με δραματικό τρόπο, αγαπημένε μου· πρέπει να αλλάξει πάλι; Ο κίνδυνος είναι μεγάλος.*

Όμως αντιλαμβανόταν ότι ο κίνδυνος θα ήταν ακόμα μεγαλύτερος, αν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν πήγαινε στο Νότιο Κέντρο. *Μα την Έρημο, γιατί τα πράγματα πρέπει να είναι τόσο δύσκολα και μπερδεμένα;*

Ύστερα, το βλέμμα της πήρε την παλιά της Αρχιέρεια να πλησιάζει τη θάλασσα, και οι σκέψεις της διακόπηκαν. Τα μάτια της στένεψαν, καθώς παρατηρούσε τη Σαντέ'ενθιν να στρέφετε στους Μυστικιστές της Θάλασσας και να τους μιλά.

** ** *

«Τα Σαλάχια αναπαύονται κάτω από τα κύματα,» είπε ο Χάεβορ. «Ποιος είναι ο λόγος που επιθυμείς να μιλήσεις μαζί τους;»

«Υπάρχει κίνδυνος να συναντήσουμε τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν στο νησί των κρυστάλλων,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Θέλω να τα ρωτήσω αν μπορούν να τα βάλουν με έναν αρχαίο δαίμονα, σε περίπτωση που υπάρξει ανάγκη.»

«Είμαι βέβαιος πως, αν παρουσιαστεί ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, τα Σαλάχια θα μας βοηθήσουν όσο μπορούν,» αποκρίθηκε ο Χάεβορ. «Ωστόσο, οι δυνάμεις τους είναι επικεντρωμένες στον Ωκεανό, όπως και οι δικές μας. Οι δαίμονες ποτέ δεν ήταν πλάσματα του Νερού· ενεργούν, επομένως, διαφορετικά από τους υπηρέτες της Φάνραζ.»

«Αυτό δεν ξεκαθαρίζει και πολλά πράγματα,» παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν. «Εκτός του ότι ο ένας δε μπορεί να βλάψει τον άλλο, ίσως;»

«Ως ένα μεγάλο βαθμό, ναι,» κατένευσε ο Χάεβορ. «Όμως τα Σαλάχια θα μας βοηθήσουν, αν δεχτούμε επίθεση από τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, άσχετα με το αν δεν έχουν τη δύναμη να τον εξολοθρεύσουν.»

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε απ'την άλλη και βάδισε προς τη φωτιά, γύρω απ'την οποία κάθονταν ο Πόνκιμ, ο Κράντμον, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, ο Βούνκαλ, και η Βόλκρα.

«Τι σου είπαν;» τη ρώτησε ο Βασιληάς του Σαραόλν, καθώς εκείνη έπαιρνε θέση στην πέτρα όπου καθόταν και πριν.

«Ότι τα Σαλάχια θα μας βοηθήσουν όσο μπορούν, όμως από μόνα τους δεν έχουν τη δύναμη να νικήσουν τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.»

«Το πρόβλημα είναι, ότι δεν ξέρουμε αν κι όλοι μας θα είμαστε αρκετοί για να τον κατατροπώσουμε,» είπε ο Πόνκιμ.

«Αυτό αποκλείεται,» τόνισε ο Κράντμον. «Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν—»

»

«—είναι ένας αρχαίος δαίμονας που έχει ζήσει από την Αρχή του Χρόνου έως σήμερα,» του θύμισε ο Πόνκιμ. «Φαντάζεσαι πόση δύναμη και γνώση έχει συγκεντρώσει;»

Ο Κράντμον έμοιαζε ενοχλημένος που τον διέκοψε ο Βασιληάς του Σαραόλν· είπε: «Τόση που ο Φάλμαριν τον έστειλε εκεί όπου τον έστειλε;»

«Στέλνοντας και τον εαυτό του μαζί. Και μην ξεχνάς πως ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήταν καταπονημένος εκείνη τη στιγμή, από τα πνευματικά χτυπήματα της μητέρας μου και του Κυρίου του Πύργου.»

«Παρ'όλ'αυτά, είμαι βέβαιος ότι θα μπορούμε να τον κατατροπώσουμε,» επέμεινε ο Κράντμον.

«Κι εγώ η αλήθεια είναι πως πιστεύω ότι *έχουμε* τη δυνατότητα να τον σκοτώσουμε,» είπε ο Μόρβον. «Εκείνο που φοβάμαι είναι μην έχει στήσει κάποια παγίδα για μας. Κι επιπλέον, δε θα συναντήσουμε πρώτα αυτόν, αλλά την ψυχική ομίχλη. Θα πρότεινα, λοιπόν, να αρχίσουμε να προετοιμάζουμε τους εαυτούς μας γι'αυτή την αναμέτρηση, γιατί, με το παραμικρό λάθος, οι ψυχές μας μπορεί να χαθούν.»

Ο Πόνκιμ ένευσε. Ο Σοφός είχε δίκιο σ'ετούτο. Το πρώτο τους εμπόδιο θα ήταν η ομίχλη, τη δύναμη της οποίας δεν γνώριζαν. Αλλά, αν η δύναμή της ήταν παρόμοια με αυτή των κρυστάλλων όταν άρπαζαν τις ψυχές των ναυτικών, μάλλον, δε θα είχαν πρόβλημα να την αντιμετωπίσουν. Βέβαια, αν ήταν μεγαλύτερη, τα πράγματα θα άλλαζαν. Θα ήταν μεγαλύτερη, όμως;

Οι ψυχαρπακτικές δυνάμεις των κρυστάλλων δε διαμόρφωναν ομίχλη, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, καθώς ησυχία απλωνόταν γύρω από τη φωτιά. Επρόκειτο για ψυχικά κύματα, προερχόμενα από τη μηχανή

αναγέννησης. Ή, ίσως και να προέρχονταν από τους κρυστάλλους, οι οποίοι τροφοδοτούσαν τη μηχανή. Όπως και να ήταν όμως, σίγουρα δε διαμόρφωναν ομίχλη. Αυτή πρέπει να ήταν, καθαρά, ορατό αποτέλεσμα των απελευθερωμένων ψυχών· και η δύναμη των ψυχών εξαρτιόταν από το πλήθος τους και από την ισχύ της καθεμίας. Η κατάσταση περιπλεκόταν, επομένως...

Ασφαλώς, ίσως το σύννεφο να μην οφειλόταν καν στις απελευθερωμένες ψυχές· ίσως να επρόκειτο για κάποια παγίδα του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, όπως είχε πει και ο Μόρβον.

Και τούτο ανησυχούσε τον Πόνκιμ ακόμα περισσότερο.

** ** *

Το επόμενο βράδυ, είχαν σταματήσει σε μια βραχώδη ακτή. Εκεί κοντά, βρισκόταν μια αρκετά μεγάλη σπηλιά, έτσι οι σύντροφοι μπήκαν για να ξεκουραστούν –όλοι έκτος από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και την Αλζάρα. Αυτοί έμειναν για λίγο ακόμα έξω, καθισμένοι επάνω σε ψηλές πέτρες και νιώθοντας το δροσερό αεράκι που έσπαγε την άπνοια να χτυπά τα πρόσωπά τους.

Ίσως τούτη να είναι μία από τις τελευταίες μου νύχτες μαζί του, σκέφτηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. *Ίσως, μετά, να τον χάσω. Μάλλον θα τον χάσω...* Αισθανόταν μια μελαγχολία να την πλακώνει. *Γιατί ήρθαν έτσι τα πράγματα... Μακάρι να μπορούσα να τ'αλλάξω...*

Τύλιξε τα χέρια της γύρω του, τον κράτησε κοντά της, για κάποια ώρα. Εκείνος δε μίλησε· έμοιαζε χαμένος, πάλι. Η Αλζάρα αναρωτιόταν τι να σκεφτόταν πραγματικά, πώς να έβλεπε την κατάσταση. Άραγε, ήταν αλήθεια όσα της έλεγε, ότι τώρα είχε βρει νόημα στη ζωή του και ότι, αν πέθαινε, θα πέθαινε πρόθυμα, για να σταθεροποιήσει το Νότιο Κέντρο; Δε φοβόταν; Δεν επιθυμούσε να μείνει για πάντα μαζί της, όπως εκείνη επιθυμούσε να μείνει μαζί του;

Βήματα επάνω στις πέτρες.

Η Αλζάρα έστρεψε το βλέμμα της προς εκείνη την κατεύθυνση, για να δει τους τρεις Σοφούς του Κύκλου του Φτερού να ζυγώνουν, με τις όψεις τους σοβαρές, μυστηριώδεις, και... σαν να είχαν κάποιο σημαντικό λόγο που έρχονταν.

«Θα θέλαμε να σας μιλήσουμε, κύριε,» είπε ο Κάρελ στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ο οποίος δεν είχε στραφεί στο μέρος τους.

«Μιλήστε, τότε,» απάντησε.

«Ιδιαίτερώς,» πρόσθεσε ο Σοφός.

Τι; σκέφτηκε η Αλζάρα. Γιατί με διώχνουν; Τι συμβαίνει; Ανησύχησε.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έσφιξε το χέρι της. «Πήγαινε, αγάπη μου,» ψιθύρισε κοντά στ' αφτιά της. «Δεν πιστεύω ν' αργήσουμε.»

Η Αλζάρα ατένισε το πρόσωπό του, διστακτική. Αντίκρισε περιέργεια στην έκφρασή του: ούτε εκείνος είχε ιδέα για τι ήθελαν να του μιλήσουν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού.

Ύστερα, η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια κοίταξε τα πρόσωπα των Σαραολνιανών μάγων. Οι εκφράσεις τους συνέχιζαν να είναι μυστηριώδεις· πάντοτε έτσι ήταν. Παράξενοι άνθρωποι· πιο παράξενοι κι από τους ιερείς της Αίρεσης του Φιδιού.

Ωστόσο, αρκετά τους είχε κάνει να περιμένουν. Ας έλεγαν στον αγαπημένο της ό,τι ήταν να του πουν.

Η Αλζάρα, μ' ένα πήδημα, κατέβηκε από την πέτρα όπου καθόταν, μαζί με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και απομακρύνθηκε. Έγινε ένα με τις σκιές των βράχων.

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ζύγωσαν τον πρώην-Ράθμαλ, και ο Κάρελ είπε: «Προετοιμάζεστε για τη δοκιμασία στο νησί των κρυστάλλων, κύριε;»

«Ναι,» ένευσε εκείνος. «Όμως δεν ήρθατε γι' αυτό.»

Πολύ παρατηρητικός, σκέφτηκε ο Μόρβον· ακόμα και χωρίς μάτια.

Ο Κάρελ καθάρισε το λαιμό του. «Πράγματι,» παραδέχτηκε, «για άλλο λόγο είμαστε εδώ. Πείτε μας, κύριε, αντιλαμβάνεστε πόσο επικίνδυνος είναι ο Μάργκανθελ;»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή μειδίασε, αχνά. «Εγώ έχω νιώσει τις δυνάμεις του να με χτυπούν, Σοφέ· εσύ τι έχεις νιώσει απ' αυτές;»

«Τους σεισμούς που ταραίζουν ολόκερο τον Άρμπεναρκ,» αντιγύρισε ο Κάρελ, πικαρισμένος.

«Μάλιστα...» έκανε, αδιάφορα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Και τι μ' όλα τούτα;»

«Πρέπει να τον εξολοθρεύσουμε.»

«Αναμφίβολα, το έχετε κατά νου.»

«Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας,» τόνισε ο Κάρελ.

«Αν επιβιώσω από το πείραμά σας, ίσως και να σας την προσφέρω.»

«Δε χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας μετά από το... πείραμα, αλλά κατά τη διάρκειά του.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έστρεψε τα τυφλά του μάτια επάνω στο Σοφό του Κύκλου του Φτερού, κι εκείνος, προς στιγμή, ρίγησε. «Εξήγησέ μου.» Η φωνή του ήταν ψυχρή και οργισμένη.

Δεν του άρεσε καθόλου αυτό που άκουσε, σκέφτηκε ο Μόρβον. Και δικαιολογημένα, άλλωστε. Είναι σα να του λέμε ότι θέλουμε να τον χρησιμοποιήσουμε διπλά...

«Όταν έχετε τις δυνάμεις του Μάσμαρθ εντός σας, θα είστε πολύ ισχυρός,» είπε ο Κάρελ. «Θα μπορείτε να σταθεροποιήσετε το Κέντρο Σταθερότητας... και θα μπορείτε να κομματιάσετε τον Μάργκανθελ, και τον Κράντμον που τον περιέχει.»

«Για πόσο θα διατηρήσω τις δυνάμεις του Μάσμαρθ μέσα μου;» ρώτησε. Όφειλε να ομολογήσει πως η ιδέα τον τρόμαζε. Τι είδους πλάσμα θα γινόταν; Θεός; Κι αν γινόταν Θεός, μήπως, θα τρελαινόταν κι εκείνος, σαν τον Μάργκανθελ, τον οποίο του ζητούσαν να καταστρέψει;

«Για πολύ λίγο,» απάντησε ο Κάρελ. «Ίσα για να σταθεροποιήσετε το Κέντρο—»

«Τότε, πώς μου ζητάς να σκοτώσω τον Κράντμον και τον Μάργκανθελ;» απαίτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Η τη μία δουλειά θα πρέπει να κάνω ή την άλλη. Και είμαι βέβαιος πως όλοι προτιμούμε τη σταθεροποίηση.»

«Ναι. Όμως, όταν θα έχετε σταθεροποιήσει το Νότιο Κέντρο και προτού ο Μάσμαρθ έχει φύγει από μέσα σας, ίσως να μπορείτε να στρέψετε τις κοσμικές του δυνάμεις εναντίον του Μάργκανθελ. Αυτό είναι όλο που θέλουμε από εσάς.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κατέβασε το κεφάλι. *Και πόσο εύκολο θα είναι; αναρωτήθηκε. Πώς θα μπορέσω να τον συγκρατήσω μέσα μου; Πώς θα στρέψω τις δυνάμεις του εναντίον του εχθρού μας; Του έμοιαζε με ακατόρθωτο έργο.*

«Τι λέτε, λοιπόν, κύριε;» ρώτησε ο Κάρελ.

«Δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω.»

«Θα σας βοηθήσουμε κι εμείς, συγκεντρώνοντας τις κοσμικές δυνάμεις που θα έχουν εξαπολυθεί από το Νότιο Κέντρο και στέλνοντάς τες καταπάνω στον Μάργκανθελ.»

«Κι αν... Κι αν όλ'αυτά έχουν ολέθριο αποτέλεσμα για τη σταθερότητα;» ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Τούτο είναι που απασχολεί και το δικό μου μυαλό... συλλογίστηκε ο Μόρβον, αναστενάζοντας σιγανά. Πολύ το απασχολεί, ναι... Και φοβάμαι...

«Θα φροντίσουμε να μην έχουν ολέθριο αποτέλεσμα,» τόνισε ο Κάρελ. «Έχετε μας εμπιστοσύνη, κύριε. Και προσπαθήστε, για να εξολοθρεύσουμε τον μισό-Θεό, τώρα που έχουμε την ευκαιρία.»

«Θα δω τι μπορώ να κάνω,» υποσχέθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. *Τι είν'αυτά που ζητούν από μένα; Είναι τελείως τρελοί; Δεν καταλαβαίνουν; Δε με νοιάζει για τα σχέδιά τους! Για μένα προέχει η σταθερότητα. Γιαυτό, άλλωστε, είμαι ο Σταθεροποιητής. Δεν είμαι ο Φονιάς.*

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού περίμεναν να πει και κάτι άλλο, να συνεχίσει· όμως εκείνος δε μίλησε, και οι τρεις άντρες άρχισαν να φεύγουν, ύστερα από ένα σύντομο νεύμα του Μόρβον. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αισθάνθηκε τις αύρες τους να απομακρύνονται...

...και την αύρα της Αλζάρα να πλησιάζει.

«Τι σου είπαν;» τον ρώτησε, με χαμηλή φωνή και σκαρφαλώνοντας, πάλι, επάνω στην πέτρα, πλάι του.

«Ανόητα πράγματα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τίποτα το σπουδαίο.» Και στράφηκε στο μέρος της, περνώντας το δεξί του χέρι μες στα μαλλιά της –που ήταν τόσο... μεταξένια στο άγγιγμα. Τα χείλη του συνάντησαν τα δικά της, και δε χώρισαν, καθώς η νύχτα κυλούσε.

Κι οι δυο αντιλαμβάνονταν ότι ο χρόνος τους, μέρα με τη μέρα,ώρα με την ώρα, τελείωνε, και δε θα επέστρεφε, ποτέ ξανά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Στο νησί των κρυστάλλων

Επάνω στα Σαλάχια διέσχισαν το μισό Βασίλειο του Ωκεανού, περνώντας πλάι από νησιά και από πλοία, των οποίων τα πληρώματα τούς κοιτούσαν απορημένα και οι ναυτικοί έτριβαν τα μάτια τους, ξεστομίζοντας κατάρες ή προσευχές στον Ωκεανό, που είχε εξαπολύσει δαίμονες από τα βάθη του.

Η Συντροφιά της Παλινόρθωσης, ωστόσο, δε σταματούσε για να μιλήσει σε κανέναν. Εξάλλου, δεν είχαν και πολλά να κουβεντιάσουν μαζί τους. Εκτός ίσως από το τι συνέβαινε στο νησί των κρυστάλλων· πράγμα που η Σαντέ'ενθιν πρότεινε στους υπόλοιπους: «Ας μην είμαστε τόσο εφησυχασμένοι πως θα

καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε ό,τι κι αν βρίσκεται εκεί. Καλύτερα να πάρουμε όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούμε.»

«Αν δεν έχουμε τη δύναμη να κατατροπώσουμε αυτή την *ομίχλη*,» είπε ο Κράντμον, «πώς θα καταφέρουμε να διασχίσουμε τη Νότια Γη και να φτάσουμε στο Κέντρο;»

Όμως ο Χάεβορ κατένευσε προς τη μεριά της Σαντέ'ενθιν, λέγοντας: «Συμφωνώ. Θα σταματήσουμε το επόμενο πλοίο που θα βρούμε.»

Ο Κράντμον τον αγριοκοίταξε. *Γιατί να παίρνει ο γέρος τις τελικές αποφάσεις; Δεν έχει ούτε το ένα δέκατο των δικών μου δυνάμεων!*

Ο Μάργκανθελ μίλησε μέσα του: *Υπομονή, Κράντμον. Πρώτα, το Κέντρο Σταθερότητας και, μετά, όλα τα υπόλοιπα.*

Το απόγευμα, αντίκρισαν στον ορίζοντα ένα εμπορικό πλοίο, το οποίο γρήγορα πλησίασαν επάνω στα Σαλάχια που έσχιζαν τα κύματα, και το περικύκλωσαν. Οι ναύτες του καταστρώματος φάνηκαν τρομοκρατημένοι· πολλοί άρπαξαν καμάκια, ενώ ορισμένοι μισθοφόροι ξεσπάθωσαν ή σήκωσαν οπλισμένες βαλλίστρες. Κραυγές αντηχούσαν: «*Δαίμονες! – Τέρατα! – Μάγοι!*»

«Γαληνέψτε τις ψυχές σας,» φώναξε ο Χάεβορ. «Δε βρισκόμαστε εδώ για να σας κάνουμε κακό.»

«Τότε, τι θέλετε;» Ήταν μια γυναίκα που μίλησε. Ακουμπούσε τα χέρια της στην κουπαστή και τους κοιτούσε από ψηλά. Ήταν μελαχρινή, με μαύρα, μακριά μαλλιά να πλαισιώνουν το πρόσωπό της, και φορούσε ένα γαλάζιο φόρεμα, ενώ ένα επάργυρο περιδέραιο περνούσε γύρω απ'το λαιμό της. Μάλλον, επρόκειτο για την εμπόρισα αυτού του σκάφους.

«Να κάνουμε μια ερώτηση,» αποκρίθηκε ο Χάεβορ. «Επιθυμούμε να μάθουμε τι συμβαίνει στα δυτικά νερά του Βασιλείου.»

«Εννοείτε εκεί όπου χάνονται τα πλοία;» είπε η εμπόρισα, ζαρώνοντας το μέτωπο.

«Ναι.» Ο Χάεβορ περίμενε, ήρεμα, την απάντησή της, ενώ στεκόταν όρθιος επάνω στο Σαλάχι, στηριζόμενος στο ραβδί του.

«Τα πλοία χάνονται,» αποκρίθηκε η εμπόρισσα. «Δεν ξέρουμε τίποτα περισσότερο· δεν πλησιάζουμε εκεί, ούτε και πολλοί άλλοι.»

«Αναμφίβολα· όμως δεν έχουν έρθει καθόλου νέα στ'αφτιά σας;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Νομίζω πως κάποιοι είχαν σταλεί εκεί, για να ερευνήσουν το ζήτημα... αλλά δεν άκουσα να επιστρέψουν.»

«Σας ευχαριστούμε για το χρόνο σας, κυρία μου,» είπε, ευγενικά, ο Μόρβον. «Θα πηγαίνουμε, τώρα.»

Ο Χάεβορ κούνησε το κεφάλι, αργά, καταφατικά.

«Κατευθύνετε στο νησί;» βρήκε το θάρρος να ρωτήσει η εμπόρισσα.

«Αυτό είναι δική μας δουλειά,» αντιγύρισε ο Κράντμον, «σωστά;» Τα γαλανά του μάτια γυάλισαν.

«Ναι, φυσικά,» έκανε, αμέσως, η εμπόρισσα.

Ο Πόνκιμ ξεφύσησε σιωπηρά. *Είναι τελείως ανόητος*, σκέφτηκε. *Υπήρχε ανάγκη γι'αυτό;*

«Καλό σας βράδυ,» χαιρέτησε ο Χάεβορ το πλήρωμα του карабиού, και τα Σαλάχια έφυγαν, συνεχίζοντας το ταξίδι τους δυτικά.

«Καμία αξιοσημείωτη αλλαγή, επομένως,» παρατήρησε ο Πόνκιμ.

«Ναι,» συμφώνησε ο Γέρος της Θάλασσας. «Θα βρούμε τα πράγματα ως έχουν.»

«Μα, το πρόβλημα είναι, ότι δεν ξέρουμε πώς έχουν,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

** ** *

Οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ έλιωναν μέσα στη θάλασσα, όταν ατένισαν το νησί στο ασθενές φως του σούρουπου. Οι κρυστάλλινες στήλες γυάλιζαν, σαν να ήταν ζωντανεμένες από κάποια αλλόκοτη μαγεία. Όμως όλοι μπορούσαν να διακρίνουν πως δεν επρόκειτο για

τίποτα παραπάνω από μια απλή αντανάκλαση. Και, γενικά, δε φαινόταν κάτι περίεργο να συμβαίνει εδώ.

«Δεν υπάρχει καμία ομίχλη,» είπε η Βόλκρα, παραξενεμένη. «Η, μήπως, εγώ δεν τη βλέπω;»

Ο Πόνκιμ στένεψε τα μάτια. *Όντως, γιατί δεν υπάρχει ομίχλη; Τι συμβαίνει;*

«Ίσως να τρόμαξε που μας είδε,» υπέθεσε ο Κράντμον, αστειευόμενος. Ωστόσο, κανείς δε γέλασε –ούτε καν μειδίασε– με το χωρατό του.

Εντός του, ρώτησε τον Μάγκραθμελ: *Πού είναι η ομίχλη;*

Αφού δεν υπάρχει ομίχλη, δεν υπάρχει, του αποκρίθηκε εκείνος.

Όλες αυτές οι ιστορίες δεν μπορεί να ήταν ψεύτικες.

Οι ηλίθιοι άνθρωποι άλλα βλέπουν κι άλλα καταλαβαίνουν. Πάντα έτσι ήταν· πάντα έτσι θα είναι.

Αυτό παραπάει, Μάργκανθελ.

Τα Σαλάχια ζύγωσαν το νησί, και όλοι (εκτός, φυσικά, από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή) μπόρεσαν να το δουν καλύτερα. Η παραλία που πλησίαζαν ήταν διακοσμημένη με δύο ψηλές κρυστάλλινες στήλες, καθώς και μια τρίτη, η οποία είχε σωριαστεί στο έδαφος κι έμοιαζε σπασμένη· και, γενικά, το μέρος φαινόταν–

«Σα να το έχει χτυπήσει σεισμός,» είπε ο Πόνκιμ. «Πολύ δυνατός σεισμός. Αναμφίβολα, δυνατότερος από αυτούς που έρχονται από τη Νότια Γη. Το έδαφος έχει ανοίξει, πολλά δέντρα έχουν ξεριζωθεί. Κι αυτές οι κρυστάλλινες στήλες που παραμένουν όρθιες είναι, μάλλον, επειδή της είχε κατασκευάσει τόσο καλά ο Μπα' αρνάλ' φαρ'θιν.»

«Όταν η μηχανή αναγέννησης καταστράφηκε, ολάκερο τούτο το νησί τραντάχτηκε,» τον πληροφόρησε ο Μόρβον.

«Πού το ξέρεις, Σοφέ;»

«Μας το ανέφερε ο κύριος Φάλμαριν, όταν επέστρεψε στον Πύργο.»

«Η κοσμική ενέργεια που απελευθερώθηκε... Φυσικά,» μουρμούρισε ο Πόνκιμ. «Ελπίζω μονάχα αυτό να μην έχει βλάψει τις δυνάμεις των κρυστάλλων.»

«Δεν το πιστεύω,» κούνησε το κουκουλωμένο του κεφάλι ο Μόρβον.

«Αλλά πού είναι η ομίχλη;» είπε η Βόλκρα.

Τα Σαλάχια έφτασαν στην παραλία του νησιού, μα ακόμα καμια ομίχλη δεν είχε παρουσιαστεί για να τους αρπάξει τις ψυχές. Οι σύντροφοι κατέβηκαν από τις πλάτες των θαλάσσιων πλασμάτων και πάτησαν στα βότσαλα.

«Αισθάνεστε εσείς τίποτα;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν τη Βάρνα.

Όχι, αποκρίθηκε εκείνη. *Αλλά μια ψυχική ομίχλη θα ήταν εκτός των δυνάμεών μας να την αντιληφθούμε, εκτός κι αν βρισκόταν πολύ κοντά.*

Τότε, τι χρησιμότητα έχετε; σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. *Εκτός από μεταφορικά μέσα, ασφαλώς...* Στράφηκε απ'την άλλη, για να ρίξει μια ματιά στο νησί. Ένα μεγάλο δάσος απλωνόταν μετά από την παραλία: ένα δάσος που έμοιαζε να το είχε χτυπήσει κάποιος πανίσχυρος άνεμος και να το είχε ανακατέψει: πεσμένα δέντρα βρίσκονταν απο δώ κι απο κεί, σε τέτοιες θέσεις που έκαναν το μέρος λαβυρινθώδες. Ή, τουλάχιστον, έτσι φαινόταν στη Σαντέ'ενθιν, μέσα στο λυκόφως. *Χειρότερα από τη ζούγκλα Βάργκοχ.*

Ο Πόνκιμ και ο Μόρβον πλησίασαν μία από τις κρυστάλλινες στήλες. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν διέτρεξε το γυμνό του χέρι επάνω στη λεία της επιφάνεια. Χρησιμοποιώντας τις πνευματικές του αισθήσεις, μπόρεσε να νιώσει μέσα στον κρύσταλλο την κοσμική ενέργεια να πάλλεται.

«Πόσες τέτοιες θα χρειαστούμε;» ρώτησε το Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Τέσσερις, το λιγότερο,» αποκρίθηκε εκείνος, «συν ένα κομμάτι κρυστάλλου για να τοποθετηθεί ως Στήριγμα Ισχύος στο Κέντρο

Σταθερότητας. Όμως όσο περισσότερες μπορούμε να πάρουμε, τόσο το καλύτερο.»

«Θα σας προσφέρουν επιπλέον δύναμη στην επίκληση του Μάσμαρθ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Επίσης, ίσως να μας φανούν χρήσιμες και στην επίκληση των Πνευμάτων.»

Ο Πόνκιμ στράφηκε να κοιτάξει το Σοφό, συνοφρυωμένος. «Αυτοί οι κρύσταλλοι ενισχύουν τις δυνάμεις ενός Πνευματιστή;»

«Όλα τα ξόρκια στις αίθουσες των Στηριγμάτων Ισχύος με τη βοήθεια κοσμικών κρυστάλλων είχαν υφανθεί. Γιαυτό είναι και τόσο ισχυρά.»

«Ωστόσο, δεν εμπόδισαν τον Μάργκανθελ απ' το να καταστρέψει τον Κρύσταλλο του Νότου,» παρατήρησε ο Πόνκιμ.

«Όσο ισχυρά κι αν είναι τα ξόρκια, έχουν πάντοτε μια προκαθορισμένη αντοχή, κύριε. Κι ας μην ξεχνάμε πως οι δυνάμεις του Μάργκανθελ πλησιάζουν αυτές ενός αρχαίου Θεού.» Έριξε ένα βλέμμα στον Κράντμον/Μάργκανθελ, ο οποίος συγκέντρωνε, μέσω των Πνευμάτων, ξύλα για ν' ανάψει φωτιά.

Ο Πόνκιμ κοίταξε, πάλι, την κρυστάλλινη στήλη· την άγγιξε. *Τέτοιους κρυστάλλους χρησιμοποιούν και οι Μαγκραθμέλιοι για να τροφοδοτούν τις μηχανές τους. Τι παράδοξο... οι ίδιοι κρύσταλλοι μεγεθύνουν και τις δυνάμεις των «ανθρώπινων μάγων», τους οποίους εκείνοι τρέμουν κι αποφεύγουν. Υπάρχει, ίσως, κάποια συνάφεια ανάμεσα στα Πνεύματα και στις συσκευές των δαιμονοανθρώπων, ή, μήπως, η κοσμική ενέργεια... δένει με όλα;*

Πλησίασε τη σπασμένη στήλη και γονάτισε πλάι της, για να την αγγίξει, να δει αν θα αισθανόταν, πάλι, την ενέργεια να πάλλεται μέσα της... Και, ναι, η ενέργεια ήταν εδώ, επίσης. Προφανώς, δεν είχε σημασία σε πόσα κομμάτια έκοβε κανείς τους κρυστάλλους· οι δυνάμεις τους δεν χάνονταν.

«Κάτι έρχεται.»

Ο Πόνκιμ σήκωσε το βλέμμα του, για να δει μια Μυστικίστρια της Θάλασσας να δείχνει στον ορίζοντα.

Η ομίχλη!

Ένα μεγάλο βαθυγάλαζο σύννεφο τούς πλησίαζε, με τρομερά μεγάλη ταχύτητα, σαν ένα αρπακτικό που έχει οσμιστεί το θήραμά του. Μέσα από το σύννεφο, ο Πόνκιμ μπορούσε να νιώσει μεγάλη ποσότητα ψυχικής ενέργειας.

«Αυτό είναι!» φώναξε ο Βούνκαλ. «Φυλαχτείτε!»

Αμέσως, όλοι ενεργοποίησαν τις ψυχικές ασπίδες που προετοίμαζαν τις τελευταίες ημέρες.

Το βαθυγάλαζο σύννεφο ερχόταν, μοιάζοντας να καταβροχθίζει τον ουρανό και τη θάλασσα στο πέραςμά του, σαν ένα πελώριο αδηφάγο θηρίο. Και όλοι έτσι το έβλεπαν, λες κι ήταν ένας μεγάλος ζωντανός οργανισμός: ένα τέρας που ζύγωνε, για να τους καταπιεί. Μονάχα ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, τυφλός καθώς ήταν, είχε διαφορετική άποψη για το «πλάσμα». Οι πνευματικές του αισθήσεις το «ατένιζαν» ως τρύπα στο υφαντό του κόσμου, ως άνοιγμα που συνέδεε τον Πνευματικό Κόσμο με τον υλικό· και μέσα στο άνοιγμα ούρλιαζαν δεκάδες ψυχές, παγιδευμένες σ'έναν ενδιαμέσο χώρο, ούτε εδώ ούτε εκεί. Έχουν τρελαθεί από τούτη την κατάσταση στην οποία βρίσκονται: ζητούν απελευθέρωση, συμπέρανε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Με έναν ήχο σαν καταιγίδα, το ψυχικό κύμα έπεσε επάνω στη Συντροφιά της Παλινόρθωσης, τυλίγοντας όλα της τα μέλη και ουρλιάζοντας, ουρλιάζοντας, ουρλιάζοντας. Πρόσωπα φαίνονταν μέσα στο βαθυγάλαζο σύννεφο: πρόσωπα με εκφράσεις τρόμου και πανικού.

Ο Πόνκιμ αισθανόταν την πνευματική του ασπίδα να τρίζει κάτω από τη δύναμη της ψυχικής επίθεσης. *Ισχυρές είναι αυτές οι ψυχές*, παρατήρησε, και έριξε μια ματιά γύρω του, για να διαπιστώσει ότι... δεν υπήρχε, πλέον, παραλία, ούτε θάλασσα, ούτε ουρανός: υπήρχε μονάχα το βαθυγάλαζο σύννεφο. Η Σαντέ'ενθιν και ο Κράντμον

στέκονταν παραδίπλα, κι αυτοί προστατευμένοι από τις ασπίδες τους· το ίδιο και ο Χάεβορ. Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού είχαν ενώσει χέρια, για να ισχυροποιήσουν την άμυνά τους, όπως και οι έξι Μυστικιστές της Θάλασσας. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στεκόταν ακίνητος, μοιάζοντας χαμένος αλλά καλά προφυλαγμένος από το σύννεφο. Ο Βούνκαλ, η Βόλκρα, και η Αλζάρα, ωστόσο, δε φαίνονταν να βρίσκονται στην ίδια καλή κατάσταση. Το πρόσωπο της Ζιρκεφιανής είχε κάνει βαθιές γραμμές και τα χέρια της ήταν μισοϋψωμένα εμπρός της, με τα δάχτυλα τσακισμένα· τα μάτια της τα είχε κλειστά. Η ειδεχθής όψη του Βούνκαλ δε φαινόταν, λόγω της κουκούλας του, μα ο Αργκανθικιανός ήταν σκυφτός, φανερά βρισκόμενος σε πάλη με τις δυνάμεις που τον πολιορκούσαν. Σε παρόμοια κατάσταση ήταν και η συντρόφισσά του· όμως εκείνης η έκφραση φαινόταν, γιατί η δική της κουκούλα ήταν ριγμένη στους ώμους, και μπορούσε κανείς να παρατηρήσει ότι είχε τα μάτια της κλειστά, όπως την Αλζάρα, και τα χείλη της είχαν στραβώσει σε μια παρωδία χαμόγελου.

Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Εσύ το προκαλείς τούτο; αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ. Αλλά, ό,τι κι αν είναι, πώς θα το χτυπήσουμε; Εξαπέλυσε τις πνευματικές του δυνάμεις εναντίον του σύννεφου, προσπαθώντας να το βλάψει, να το καταστρέψει. Όμως αισθάνθηκε την επίθεσή του να περνά μέσα από το ψυχικό κύμα. Τι είναι τούτο; Σα να μη διαθέτει καμία πνευματική υπόσταση...

Ο Κράντμον είχε μια παρόμοια εμπειρία, όταν κι εκείνος επιχείρησε να βλάψει το βαθυγάλαζο χάος που τους τύλιγε. *Μάργκανθελ! ούρλιαξε εντός του. Τα Πνεύματα δεν το επηρεάζουν!*

Αααα, γιατί; μούγκρισε ο μισός-Θεός. Η φύση του είναι... αλλόκοτη. Δεν είναι πνευματική οντότητα, Κράντμον. Φυσικά! Δεν είναι, όχι...

Και τι στο δαίμονα είναι, δηλαδή;

Μια Σχισμή.

Σχισμή;

Ναι, ανάμεσα στον Πνευματικό Κόσμο και στον υλικό. Οι ψυχές είναι παγιδευμένες εκεί: στο ενδιάμεσο.

Και τι μπορούμε να κάνουμε;

Οι επιθέσεις του σύννεφου χτυποβροντούσαν την ψυχική τους ασπίδα, τη μαστίγωναν με μυριάδες φλεγόμενες μάστιγες, την έβαλαν με αρίφνητα δηλητηριασμένα βέλη, και τη λόγχιζαν με δεκάδες παγερά δόρατα.

Η Σχισμή είναι ανοιχτή προς τη μία μεριά, εξήγησε ο Μάργκανθελ, ενώ ο Κράντμον άκουγε τα πάντα να βουίζουν. Προς τον υλικό κόσμο. Προς τον Πνευματικό είναι κλειστή.

Και;

Πρέπει εμείς να την ανοίξουμε, για να γλιστρήσουν οι ψυχές σ' αυτόν.

** ** *

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είχε ήδη καταλάβει ότι κάτι εμπόδιζε τις ψυχές απ' το να πάνε στον Πνευματικό Κόσμο, και είχε επικεντρώσει τις δυνάμεις του στο να βρει τι μπορούσε να κάνει για να τις απελευθερώσει. Δεν έβαλε το σύννεφο με πνευματική ενέργεια, μα, χρησιμοποιώντας αυτήν, έψαχνε μέσα του. Κολυμπούσε στη χαοτική, βαθυγάλαξη θάλασσα όπως κανείς θα κολυπούσε στα ταραγμένα νερά του Ωκεανού, αναζητώντας «κάτι» στον πυθμένα ή κρυμμένο ανάμεσα στα βράχια.

Εν τω μεταξύ, οι ψυχές προσπαθούσαν να τον κατασπαράξουν, μα δε μπορούσαν να τον αγγίξουν. Μόλις ζύγωναν το μισό μέρος της ψυχής του που ήταν γεμάτο με κοσμική ενέργεια, αποτραβιόνταν κι έφευγαν, ουρλιάζοντας από πόνο. Ο Σταθεροποιητής το αντιλαμβανόταν ετούτο και, για πρώτη φορά εδώ και καιρό, αισθανόταν ευγνώμων για ό,τι του είχε συμβεί παλιότερα στο νησί των κρυστάλλων. *Η Μοίρα μου ήταν αυτή, συλλογίστηκε, μέσα στην αναζήτησή του.*

Μετά, άκουσε μια φωνή να έρχεται από κάποιο σημείο του βαθυγάλαζου χάους στο οποίο κολυμπούσε:

~Μισόψυχο ον!~

~Μάργκανθελ... Κράντμον...~ Ή, μήπως, ήταν ένα, ο Μάργκανθελ και ο Κράντμον; Οι αύρες τους μπλέκονταν.

~Αναζητάς κι εσύ. Ξέρεις για τι ψάχνεις;~

~Έναν τρόπο για ν'απελευθερώσω τις ψυχές. Αυτό το πράγμα είναι κάτι ανάμεσα στον Πνευματικό Κόσμο και στον κόσμο της ύλης.~

~Ένα Σχίσμα προς τη δική μας μεριά, κλειστό από την άλλη. Πρέπει να σπάσουμε τα πίσω τοιχώματα, μισόψυχο ον.~

~Πού είναι;~

Ταξίδεψαν προς μια κατεύθυνση που ο Σταθεροποιητής ποτέ δε θα μπορούσε να καθορίσει με τις κανονικές του, ανθρώπινες αισθήσεις, και για την οποία δεν έβρισκε όνομα. Ίσως να μπορούσε μόνο να την αποκαλέσει «βάθος», αλλά ούτε αυτό ακριβώς ήταν.

~Τα τοιχώματα! Εδώ είναι, Μισόψυχε. Και είναι αδύναμα, όπως το ξύλο που έχει φαγωθεί το μεγαλύτερό του μέρος. Οι ψυχές έχουν «φάει» το υφαντό του Άρμπεναρκ, αλλά δεν το έχουν διαπεράσει· δεν έχουν καταφέρει να βγουν απ'την άλλη. Ας τις βοηθήσουμε.~

Ο Σταθεροποιητής αισθανόταν το τοίχωμα, με την έννοια ότι εδώ τελείωνε αυτή η παράξενη κατεύθυνση, το «βάθος»· εδώ έφτανε στο τέλος της, γιατί κάτι βρισκόταν «μπροστά». Συγκέντρωσε τις πνευματικές του δυνάμεις και τις εξαπέλυσε, άτακτα, καταπάνω στο φράγμα. «Άκουσε» έναν ήχο σαν το κύμα που σκάει επάνω στα βράχια και διαλύεται.

~Δε μπορούμε να σπάσουμε αυτό το πράγμα!~

Ένωσε τον Κράντμον/Μάργκανθελ να επικαλείται τα Πνεύματα και να χτυπά το φράγμα με μια ψυχική λόγχη, στοχευμένη σε ένα συγκεκριμένο του σημείο.

Το τείχος έτριξε και σείστηκε ολόαερο.

~Έτσι, Μισόψυχε. Χτύπα το έτσι!~

Πρέπει να επικεντρώσω την επίθεσή μου, συμπέρανε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, αλλιώς η ενέργεια προσκρούει επάνω στο φράγμα και διαλύεται... ναι, σαν τα κύματα που διαλύονται επάνω στα βράχια. Συγκέντρωσε, ξανά, τις πνευματικές του δυνάμεις, διαμόρφωσε τη λόγχη μέσα του, και την απελευθέρωσε, στοχεύοντας το σημείο που είχε στοχεύσει και ο Κράντμον/Μάργκανθελ.

Το τείχος σείστηκε, και ράγισε.

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ το χτύπησε, πάλι, και έσπασε.

Ο Σταθεροποιητής άκουσε τις ψυχές του σύννεφου να ουρλιάζουν παντού γύρω του, καθώς ένας άνεμος τις τραβούσε προς το «βάθος» –ένας άνεμος που τραβούσε κι εκείνον! Τον παρέσερνε! Και δεν ήξερε από πού να κρατηθεί!

Τα Πνεύματα.

Τον προσέλκυαν προς τον Πνευματικό Κόσμο.

~Μισόψυχε, πού πας!~

Η κραυγή ήταν του Κράντμον/Μάργκανθελ.

~Εδώ, ανόητε! ΕΛΩ!~

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αισθάνθηκε ένα νήμα, ένα μονοπάτι, που ξεχώριζε μέσα από το χάος, όπως μια μαύρη κλωστή ξεχωρίζει μέσα στο γάλα.

~Ακολούθησέ το!~

Ο Σταθεροποιητής πιάστηκε από την κλωστή.

** ** *

Ο Πόνκιμ είδε την ομίχλη να... *Τρώει τον εαυτό της! Η ομίχλη τρώει τον εαυτό της.* Τα πρόσωπα έμοιαζαν όλα να πηγαίνουν γρήγορα προς μία κατεύθυνση, μια τρύπα στον ουρανό, η οποία τα παράσερνε εντός της. Οι ψυχικές επιθέσεις είχαν πάψει, τίποτα πλέον δεν έβαλε την πνευματική του ασπίδα. Ωστόσο, εκείνος τη διατήρησε στη θέση της, μέχρι που η βαθυγάλαξη ομίχλη

εξαφανίστηκε στο πουθενά. Μετά, τη διέλυσε από γύρω του, με μια σκέψη.

Κοίταξε τους άλλους: Η Σαντέ'ενθιν έψαχνε να δει τι είχε συμβεί· το ίδιο και ο Χάεβορ, οι Μυστικιστές της Θάλασσας, και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού. Η Αλζάρα, ο Βούνκαλ, και η Βόλκρα προσπαθούσαν να συνέλθουν από τα ψυχικά χτυπήματα που είχαν δεχτεί. Όμως ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και ο Κράντμον/Μάργκανθελ (γιατί, τώρα πάλι, η σκιερή φιγούρα τύλιγε τον ξανθομάλλη Ωκεάνιο) αλληλοκοιτάχτηκαν, σα να μοιράζονταν κάποιο μυστικό.

«Πώς εξαφανίστηκε;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν. «Τι έγινε;»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πλησίασε την Αλζάρα και πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, ψιθυρίζοντάς της κάτι που οι υπόλοιποι δε μπόρεσαν ν'ακούσουν.

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ είπε: *«Ανοίξαμε και την άλλη δίοδο.»* Δεν ήταν φανερό σε κανέναν αν μιλούσε ο Ωκεάνιος ευγενής ή ο παράφρων μισός-Θεός.

«Ποια άλλη δίοδο;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Αυτό το... σύννεφο ήταν, ουσιαστικά, μια Σχισμή,» εξήγησε ο Κράντμον/Μάργκανθελ: *«ένα άνοιγμα ανάμεσα στον Πνευματικό Κόσμο και στον υλικό.»*

«Μια Σχισμή...» Ο Πόνκιμ ήξερε για τις Σχισμές, όμως ποτέ δεν είχε δει μία, και ποτέ δεν είχε υποψιαστεί ότι αυτό ήταν το βαθυγάλαζο σύννεφο. Κοιτώντας τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, συμπέρανε πως παρόμοιες σκέψεις πρέπει να περνούσαν κι απ'το δικό τους μυαλό.

«Πώς δημιουργήθηκε;» ρώτησε ο Μόρβον. Και συνοφρυώθηκε, κάνοντας μια υπόθεση: «Μήπως, οι ψυχές είχαν επιχειρήσει να περάσουν στον Πνευματικό Κόσμο, είχαν σκίσει ένα μέρος του υφαντού ανάμεσα σε αυτόν και τον υλικό, μα δεν είχαν κατορθώσει να το διαπεράσουν, με αποτέλεσμα να φτιάξουν τούτη τη φυλακή για τους εαυτούς τους;...»

«Ακριβώς,» είπε ο Κράντμον/Μάργκανθελ. «Και, ύστερα, τρελάθηκαν, χάνοντας το δρόμο τους.»

Γιατί δεν αποσύρεται η σκιερή φιγούρα μέσα στον Κράντμον; αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ, παραξενεμένος.

«Επομένως, δεν επρόκειτο για παγίδα του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν,» συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν. «Ούτε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήταν αναμιγμένος σε όλη τούτη την ιστορία.»

«Μάλλον, κυρία μου,» συμφώνησε ο Μόρβον· αλλά δεν έμοιαζε να έχει βεβαιωθεί εντελώς.

«Βούνκαλ, Βόλκρα, είστε καλά;» ρώτησε ο Πόνκιμ, παρατηρώντας ότι οι Αργκανθικιανοί είχαν καθίσει στα βράχια της παραλίας.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βούνκαλ. «Απλά, χρειαζόμαστε λίγη ξεκούραση. Ελπίζω να μη σχεδιάζετε να φύγουμε απο δώ απόψε.»

«Δε θα φύγουμε μέχρι να έχουμε συγκεντρώσει όσους περισσότερους κρυστάλλους μπορούμε να κουβαλήσουμε,» είπε ο Μόρβον. «Και προτιμότερο θα ήταν να είχατε ενώσει χέρια μαζί μας, Μαύρε Αδελφέ –και εσείς και οι κυρίες Βόλκρα και Αλζάρα.»

«Στο μέλλον, θα το σκεφτώ, ερημίτη,» αποκρίθηκε ο Βούνκαλ, με ξερό λαιμό.

«Η φωτιά μας έσβησε,» είπε ο Κράντμον –και ο Πόνκιμ παρατήρησε ότι, τώρα, η σκιερή μορφή είχε αποσυρθεί μέσα του. «Καλύτερα να την ανάψω, ξανά.» Με μια κίνηση του δεξιού του χεριού, τα ξύλα τυλίχτηκαν από δυνατές φλόγες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Πυρ και Ύδωρ

Φτάνοντας κοντά στη Νότια Γη, το πρώτο πράγμα που παρατήρησαν ήταν ότι τα νερά διαμόρφωναν παράξενα ρεύματα, και όχι μόνο τέτοια αλλά και επικίνδυνες δίνες, ενώ σε άλλα σημεία τα κύματα χωρίζονταν, αποκαλύπτοντας απύθμενα βάραθρα. Τα Σαλάχια, ωστόσο, δεν πτοούνταν από τούτη τη δυσμενή κατάσταση· διέσχιζαν την ταραγμένη θάλασσα με μοναδικό πρόβλημα κάποια ταρακουνήματα των επιβατών τους, οι οποίοι κρατιόνταν γερά επάνω στις ράχες των γιγάντιων θαλάσσιων υπηρετών της Φάνραζ, για να μη γλιστρήσουν και πέσουν στα κύματα, πράγμα που υποσχόταν βέβαιο θάνατο.

«Δε μπορείτε να κάνετε κάτι γι'αυτή την κατάσταση;» φώναξε η Σαντέ'ενθιν στους Μυστικιστές της Θάλασσας. Τα χέρια της έσφιγγαν δυνατά τα μικρά κέρατα του Σαλαχιού που καβαλούσε, ενώ ο άνεμος έκανε την κάπα και τα μακριά, μαύρα της μαλλιά ν'ανεμίζουν. Και ήταν ένας παράξενος άνεμος, όφειλε να ομολογήσει η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, γιατί δεν έμοιαζε να έρχεται από μία κατεύθυνση, αλλά από πολλές συγχρόνως και να πηγαίνει απο δώ κι απο κεί, άτακτα, σαν φίδι που είχε δική του, διαβολική νοημοσύνη.

«*Χειρότερα πράγματα θα επακολουθήσουν!*» αποκρίθηκε η φωνή του Χάεβορ μέσα από το βουητό της θάλασσας και του αέρα.

Τι χειρότερα πράγματα από τούτα; σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. Αλλά, μετά, καθώς ζύγωναν μια ακτή της Νότια Γης, ατένισε τα κύματα να σκίζονται κι από μέσα τους μια στήλη φωτιάς να υψώνεται, ενώ ο ουρανός είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. *Μα την Έρημο!*

Έστρεψε το βλέμμα της προς τους Μυστικιστές της Θάλασσας και είδε τα πρόσωπά τους ζαρωμένα, από την αυτοσυγκέντρωση, ενώ τα

χείλη τους υποτονθόρυζαν επικλήσεις στα Πνεύματα. Τα νερά σηκώθηκαν και χτύπησαν τις στήλες της φωτιάς, απλώνοντας μια πυκνή ομίχλη παντού τριγύρω. Όμως αυτό δε σταμάτησε τις αποσταθεροποιητικές δυνάμεις του Νότου απ'το να υψώσουν κι άλλες στήλες από φωτιά στα παράλια της Νότιας Γης, κι άλλες κι άλλες κι άλλες. Η Σαντέ'ενθιν έβλεπε τη μια στήλη να χάνεται από το ένα σημείο, για να εμφανιστεί μια δεύτερη σε ένα σημείο λίγο παραπέρα. *Προσπαθούν να μας εμποδίσουν, συνειδητοποίησε. Προσπαθούν να μας κλείσουν το δρόμο, ώστε να μη φτάσουμε στην ξηρά.*

Ο Κράντμον ήρθε δίπλα της, επάνω στο Σαλάχι του, και εκείνη διαπίστωσε ότι η μαύρη φιγούρα –ο Μάργκανθελ– τον είχε τυλίξει, πάλι. *Ίσως, όμως, αυτός να μπορεί να μας σώσει. Είναι μισός-Θεός, στο κάτω-κάτω· θα έχει αρκετές δυνάμεις, για να κάνει κάτι!* Όμως δεν είδε τον Κράντμον/Μάργκανθελ να κάνει τίποτα. *Πνεύματα, γιατί;*

Τα μάτια της στράφηκαν, ξανά, στην ακτή της Νότιας Γης και στους πίδακες της φωτιάς, που ξεπρόβαλλαν απρόσμενα μέσ'απ'τα κύματα. *Πώς θα καταφέρουμε ποτέ να περάσουμε; Πόσοι από μας θα πεθάνουν;* Ή ίσως, τελικά, να μην υπήρχε καθόλου τρόπος να περάσουν και να φτάσουν στο Κέντρο Σταθερότητας. Ίσως να είχαν κάνει όλο τούτο το ταξίδι άδικα. Πώς μπορούσαν εκείνοι –μερικοί θνητοί– να σταματήσουν τούτη την κοσμοϊστορική καταστροφή ολάκερου του Νότου –το Χάος το ίδιο; Ήταν, όμως, και ο Μάργκανθελ μαζί τους– Αλλ'αυτός ήταν *τρελός!*

Κι όλα τούτα είναι μια σκέτη παραφροσύνη!

Ένα δυνατό κύμα ξεπήδησε σαν φίδι εμπρός της και τη χτύπησε, με λύσσα. Τα χέρια της σφίχτηκαν δυνατότερα επάνω στα κέρατα του Σαλαχιού, για να μη γλιστρήσει –*Αν γλιστρήσω είμαι νεκρή.* Το νερό μπήκε στη μύτη και στο στόμα της. Η Σαντέ'ενθιν έβηξε, φτύνοντάς το. Στην αρχή, δε μπορούσε καθόλου ν'ανασάνει· μετά, η αναπνοή της άρχισε να επανέρχεται.

Από πού είχε έρθει αυτό το κύμα; Δεν το είχε δει. Ξανά, ήταν λες και τα φυσικά στοιχεία είχαν νοημοσύνη. Έψαξε για τους άλλους, με το βλέμμα της. Κάποιους τους εντόπισε, κάποιους όχι. Ήταν δύσκολο να τους βρει, έτσι όπως πήγαιναν τα Σαλάχια κι έτσι όπως, τώρα, τους μαστίγωναν όλους τα νερά. Ο Πόνκιμ έβγαινε μέσα από ένα κύμα, βρισκόμενος μπρούμυτα επάνω στη ράχη του Σαλαχιού του και έχοντας τα μάτια του κλειστά. Η Αλζάρα είχε τα δόντια σφιγμένα, καθώς κουνούσε το κεφάλι, για να διώξει τα μακριά, ξανθά της μαλλιά απ'το μέτωπό της, ενώ τα χέρια της ήταν στα μικρά κέρατα του πλάσματος που καβαλούσε. Ο Κάρελ φάνηκε να γλιστρά απ'το Σαλάχι του, μα ξαναπιάστηκε, γρήγορα, και γλίτωσε την πτώση. Και ο Χάεβορ!—

Άλλο ένα κύμα χτύπησε τη Σαντέ'ενθιν. Το δεξί της χέρι έφυγε απ'το ένα κέρατο του Σαλαχιού, όμως το άλλο κρατήθηκε, και η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια δεν έπεσε απ'τη ράχη του πλάσματος, για να ταΐσει τις δίνες των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων. Αισθάνθηκε τον καρπό και τον αγκώνα της να τεντώνονται, επώδυνα, τόσο που νόμιζε ότι τα κόκαλά της θα έβγαιναν από τη θέση τους. Τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού γαντζώθηκαν επάνω στο Σαλάχι και, μετά, επάνω στο άλλο του κέρατο.

Η Σαντέ'ενθιν, βαριανασαίνοντας, κοίταξε, πάλι, το Χάεβορ, για να δει αν ήταν, όντως, αλήθεια εκείνο που είχε αντικρίσει. Και ήταν! Ο Γέρος της Θάλασσας καθόταν επάνω στο Σαλάχι του —τη Βάρνα— σα να μη γινόταν τίποτα το σημαντικό· τα κύματα δεν τον χτυπούσαν, οι δίνες δεν τον παρέσερναν προς το μέρος τους. Η Σαντέ'ενθιν δεν τον είχε για τόσο ισχυρό με τα Πνεύματα του Νερού!

Και το πιο παράξενο απ'όλα ήταν πως δεν έμοιαζε να επικεντρώνεται στην άμυνα του εαυτού, παρά... κάπου μπροστά. Είχε τα μάτια του, συνεχώς, στραμμένα στα νότια. Η Σαντέ'ενθιν ακολούθησε το βλέμμα του, βλεφαρίζοντας, για να διώξει το αλμυρό νερό από τα βλέφαρά της. Αντίκρισε ένα μονοπάτι γαλήνης να σχηματίζεται μπροστά σ'αυτήν και τους υπόλοιπους: μια ευθεία

γραμμή, ένας δρόμος, όπου ούτε το παραμικρό κύμα δε σηκωνόταν και δεν υπήρχε κανένα ίχνος δίνης ή απύθμενης αβύσσου. Ωστόσο, πού και πού, η Σαντέ'ενθιν έβλεπε μικρούς λοφίσκους νερού να ανασηκώνονται και, ύστερα, να πέφτουν. *Οι πύρινες στήλες, σκέφτηκε. Προσπαθούν να βγουν στην επιφάνεια, μα ο Χάεβορ και οι Μυστικιστές της Θάλασσας δεν τις αφήνουν. Αν, όμως, κάνουν κάποιο λάθος... την πιο ακατάλληλη στιγμή...*;

Η ακτή ερχόταν ολοένα και πιο κοντά, αλλά αργά, τόσο αργά. Έμοιαζε στη Σαντέ'ενθιν ότι αυτή η, λογικά, κοντινή διαδρομή ήταν μεγαλύτερη από όλο τους το ταξίδι ως εδώ. Προσπάθησε να καταπιεί, αλλά βρήκε το λαιμό της ξερό. Μετά, παρατήρησε κάτι παράξενο... Ή, μήπως, ήταν η ιδέα της; Όταν πρωτοαντίκρισε την ακτή, νόμιζε πως ήταν μια άγονη πεδιάδα· τώρα, όμως, δεν ήταν τίποτα τέτοιο: ήταν μια μεγάλη ζούγκλα ή δάσος –δεν ήταν σίγουρη τι απ'τα δύο. Είχαν άραγε αλλάξει πορεία, δίχως εκείνη να το καταλάβει; Δε θα το θεωρούσε κι απίθανο. Αλλά ίσως και κάτι άλλο να συνέβαινε. *Οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις αλλάζουν την ξηρά. Για να μας δυσκολέψουν περισσότερο, ή λόγο της φύσης τους;*

Ένα λοφίσκος ύδατος ανασηκώθηκε εμπρός της. Τα χέρια της Σαντέ'ενθιν έσφιξαν τα κέρατα του Σαλαχιού που καβαλούσε. «*Γρήγορα!*» του ψιθύρισε, έντονα. Ήξερε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, οι Μυστικιστές της Θάλασσας δε θ'άφηναν τη στήλη φωτιάς να εκτιναχτεί, αλλ'αν *τώρα* έκαναν αυτό το μοιραίο λάθος, ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο θα πέθαινε –εκείνη.

Το Σαλάχι δεν της αποκρίθηκε, όμως η Σαντέ'ενθιν το αισθάνθηκε ν'αυξάνει την ταχύτητά του από κάτω της. Τα χέρια της έσφιξαν ακόμα πιο δυνατά τα μικρά του κέρατα· δάγκωσε το κάτω της χείλος. Ο λοφίσκος ολοένα και φούσκωνε περισσότερο! *Δαίμονες! Γιατί δε τον σταματούν;*

Το νερό φάνηκε να γίνεται πορτοκαλόχρωμο κάτω από την επιφάνειά του.

«Πέρνα το!» γρύλισε η Σαντέ'ενθιν στο Σαλάχι. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα πάνω στο λοφίσκο.

Τώρα, ένα δυνατό πορφυρό χρώμα φαινόταν κάτω από το νερό, σαν κάτι που ήταν έτοιμο να εκραγεί.

Μα την Έρημο, δεν είναι δυνατόν! Φωτιά και νερό μαζί! Δεν είναι δυνατόν!

Το Σαλάχι πήδησε πάνω από το λοφίσκο –και η Σαντέ'ενθιν αισθάνθηκε κάτι να το ωθεί ακόμα πιο ψηλά.

AAAAAAAAAAAAaaaaaannnnnnnnnnnnnnnnrrrrrrrrrr! Η κραυγή του υπηρέτη της Φάνραζ αντήχησε μέσα στο νου της.

Το Σαλάχι –*κι εγώ!*– βρισκόταν στον αέρα!

Το υδρόβιο πλάσμα αναποδογύρισε, και τα χέρια της Σαντέ'ενθιν έφυγαν από τα μικρά κέρατα. Είδε τη θάλασσα από κάτω της, ταραγμένη παντού, εκτός από εκείνο το γαλήνιο μονοπάτι που είχαν διαμορφώσει ο Χάεβορ και οι Μυστικιστές της Θάλασσας. Δεξιά της ακουγόταν ένας βρόντος. Οι άκριες των ματιών της είδαν φλόγες – μια στήλη από φωτιά. Και κατάλαβε: ο λοφίσκος είχε εκραγεί και είχε εκτινάξει το Σαλάχι επάνω.

Άπλωσε τα χέρια της, για να πιαστεί από έναν άλλο υπηρέτη της Φάνραζ που περνούσε από κάτω. Δεν έπρεπε να πέσει στη θάλασσα! Ούρλιαζε, αλλά δεν ήξερε τι ακριβώς έβγαινε απ' το λαιμό της –ίσως κάποια άναρθρη κραυγή, ίσως ένα όνομα, μια κατάρα, μια ασυναρτησία, οτιδήποτε.

Το σώμα της βούλιαξε μέσα στο νερό. *Όοοοοχιιι!* Τα χέρια και τα πόδια της χτυπιόνταν, για να πιαστεί από κάπου. Πού είχε πάει το καταραμένο Σαλάχι που περνούσε από κάτω; Η κάπα της τη βάραινε, την τραβούσε στον πυθμένα.

Ύστερα, κάτι άλλο την τράβηξε –*προς τα πάνω*. Το κεφάλι της βγήκε απ' το νερό· το στόμα της άνοιξε, παίρνοντας βαθιές ανάσες· τα μαύρα της μαλλιά βρίσκονταν στα μάτια της, δε μπορούσε να δει.

«Κρατήσου από το Σαλάχι. Κρατήσου!» είπε μια γυναικεία φωνή. Η Σαντέ'ενθιν υπάκουσε. Σκαρφάλωσε επάνω στο μαύρο πλάσμα και τα χέρια της το αγκάλιασαν. Το αισθάνθηκε να κινείται.

Παραμέρισε τα μαλλιά απ'το πρόσωπό της, ενώ έπαιρνε καθιστή θέση. Εμπρός της βρισκόταν μία Μυστικίστρια της Θάλασσας: μια κοντή, ξανθιά γυναίκα, που η Σαντέ'ενθιν ήξερε ότι ονομαζόταν Ληφάρθα. *Είναι καλοί σε τέτοιες περιστάσεις, αυτοί οι Μυστικιστές της Θάλασσας... πολύ καλοί. Μα τα Πνεύματα, εγώ δε μπορούσα να κάνω τίποτα μέσα σ'αυτό το χαλασμό –δεν είχα περισσότερες δυνάμεις από ένα νεογέννητο. Το ίδιο και ο Πόνκιμ, ο Βούνκαλ, και οι υπόλοιποι. Για τον Κράντμον/Μάργκανθελ, βέβαια, δεν ήταν σίγουρη, όμως υπέθετε ότι κι εκείνος δε μπορεί να ήταν τόσο καλός με τα Πνεύματα του Νερού. Ωστόσο, ο μισός-Θεός ήταν μισός-Θεός...*

Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της Ληφάρθα και είδε την ακτή κοντά, πολύ κοντά. Προτού προλάβει να ρίξει μια ματιά γύρω της, για να διαπιστώσει αν είχαν όλοι περάσει από το χαλασμό ζωντανοί, άκουσε τη Μυστικίστρια να της λέει: «Πήδα στην ξηρά.»

Είχαν φτάσει σε κάτι μεγάλα βράχια.

Τα γόνατα της Σαντέ'ενθιν έτρεμαν, όμως κατάφερε να σηκωθεί όρθια και να πατήσει επάνω στις πέτρες. Περπάτησε, γρήγορα, και βρέθηκε μέσα στη ζούγκλα που είχε ατενίσει από απόσταση. *(Μήπως από την αρχή ήταν ζούγκλα και εγώ είχα κάνει λάθος;)* Τα μμποτοφορεμένα πόδια της, τώρα, πατούσαν σε μαλακό χώμα. *Ευλογημένο χώμα!* σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, και γονάτισε, για να ξαποστάσει.

Σχεδόν αμέσως, διαπίστωσε πως και οι υπόλοιποι το ίδιο έκαναν, εξίσου εξουθενωμένοι μ'εκείνη.

«Είμαστε όλοι ασφαλείς;» άκουσε από δίπλα της, και στράφηκε για να δει τον Πόνκιμ, βρεγμένο από την κορφή ως τα νύχια.

Η Σαντέ'ενθιν ανασήκωσε τους ώμους της, μη βρίσκοντας τη δύναμη να μιλήσει.

«Φεύγουμε, τώρα.»

Η σταθερή, γέρική φωνή ανήκε στον Χάεβορ. Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια και οι υπόλοιποι γύρισαν, επάνω στο χώμα της ακτής, για να κοιτάξουν το Γέρο της Θάλασσας και τους άλλους Μυστικιστές να βρίσκονται ακόμα καβάλα στα Σαλάχια.

«Και σας ευχόμαστε καλή τύχη. Είθε τα Πνεύματα να είναι στο πλευρό σας.»

«Σας ευχαριστούμε για τη μεταφορά ως εδώ, Χάεβορ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Δίχως αμφιβολία, δε θα καταφέρναμε να περάσουμε από τούτο το εμπόδιο μόνοι μας.»

Δύο Μυστικιστές της Θάλασσας κατέβηκαν από τα Σαλάχια και βάδισαν στην ξηρά, για ν'αφήσουν εκεί δύο σάκους, που η Σαντέ'ενθιν ήξερε ότι περιείχαν κοσμικούς κρυστάλλους από το νησί όπου παλιά βρισκόταν η μηχανή αναγέννησης του Μάργκαανθελ. *Ευτυχώς, δεν τους χάσαμε, συλλογίστηκε. Τουλάχιστον, αυτούς τους συγκεκριμένους. Αραγε, τους άλλους τους έχουν ακόμα οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού;*

Καθώς οι Μυστικιστές της Θάλασσας πήγαιναν, πάλι, στα Σαλάχια τους, η Σαντέ'ενθιν έστρεψε το βλέμμα της στον Μόρβον, τον Κάρελ, και τον Ζάρχαλ, και διαπίστωσε πως κι οι τρεις βαστούσαν γερά τους δικούς τους σάκους, λες κι ακόμα κινδύνευαν από την οργισμένη θάλασσα. Παραδίπλα, βρίσκονταν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα, ασθμαίνοντας.

Όταν η Σαντέ'ενθιν ξανακοίταξε προς τη μεριά των Μυστικιστών της Θάλασσας, είδε μονάχα τις πλάτες τους, καθώς εκείνοι απομακρύνονταν επάνω στα Σαλάχια, ακολουθώντας το γαλήνιο μονοπάτι που είχαν σχηματίσει.

Η Ζιρκεφιανή ξεφύσησε. *Φτάσαμε, σκέφτηκε. Φτάσαμε στη Νότια Γη. Και τώρα αρχίζουν οι δυσκολίες...* Ξάπλωσε, ανάσκελα, και έκλεισε τα μάτια της, για λίγο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο Ο Μαναχούθρας

Ο Πόνκιμ σηκώθηκε όρθιος, για να κοιτάξει με πιο ήρεμο μάτι πού είχαν καταλήξει. Όπου κι αν έστρεφε το βλέμμα του, ωστόσο, αντίκριζε τη ζούγκλα να απλώνεται, με τα δέντρα της στραβά και τα κλαδιά της στριφτά, σαν τα σώματα και τα πλοκάμια τεράτων. Επίσης, παρατήρησε και κάτι άλλο: ο Λούντρινχ τώρα έβγαινε από την ανατολή. Ήταν αυγή!

Μα, όταν ερχόμασταν εδώ, ήταν απόγευμα προς βράδυ!

Ο Μόρβον τον είδε να κοιτά τον μεγάλο ήλιο του Άρμπεναρκ που ξεπρόβαλλε πάνω απ' τις φυλλωσιές της ζούγκλας, και είπε: «Όλα τα πράγματα αλλάζουν, κύριε, όταν οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις παίρνουν τον έλεγχο.»

Ο Πόνκιμ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Και οι ώρες της ημέρας;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Και ο Χρόνος, και πολλά άλλα.»

«Τα οποία παραμένουν σταθερά στον Ωκεανό και στη Βόρεια Γη;»

«Ναι,» κατένευσε ο Μόρβον.

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε όρθια, τινάζοντας το χώμα από το φόρεμά της και ρωτώντας: «Και οι σεισμοί; Εγώ περίμενα να έρθουμε εδώ και τα πάντα να τραντάζονται.»

«Αυτό είναι, επίσης, πιθανό, μα όχι συνέχεια,» αποκρίθηκε ο Μόρβον.

«Γιαυτό δεν γίνονται και συνέχεια σεισμοί βόρεια απο δώ;» είπε ο Βούνκαλ.

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Μόρβον. «Οι σεισμοί εδώ δεν πρέπει να έχουν καμία σχέση με εκείνους, Μαύρε Αδελφέ.»

Ο Βούνκαλ συνοφρυώθηκε. «Πώς είναι αυτό δυνατόν; Θες να με τρελάνεις, ερημίτη;»

«Οι αλλαγές της Νότιας Γης είναι που προκαλούν τους σεισμούς στον Ωκεανό και στο Βορρά,» εξήγησε ο Μόρβον.

«Εγώ άκουσα ότι, στην αρχή, ισχυροί σεισμοί είχαν πλήξει το Νότο,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

«Πολύ πιθανόν,» συμφώνησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Όμως, τώρα πλέον, δεν υπάρχει ανάγκη γι'αυτούς. Ο παλιός κόσμος εδώ πέρα καταστράφηκε και, επί του παρόντος, οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις κυβερνούν, αλλάζοντας διαρκώς τη γεωγραφία του μέρους.»

Επομένως, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, ίσως να μην ήταν η ζούγκλα σε τούτο το σημείο πιο πριν. «Και βάζουν εμπόδια στο δρόμο μας;»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» συμφώνησε ο Μόρβον. «Γνωρίζουν το λόγο για τον οποίο βρισκόμαστε στη Νότια Γη.»

«Για να τις ανατρέψουμε,» είπε ο Βούνκαλ.

«Ναι. Και να είστε όλοι βέβαιοι ότι θα κρύψουν καλά το Κέντρο Σταθερότητας, ώστε να μη μπορούμε να το βρούμε.»

«Λοιπόν,» είπε ο Πόνκιμ, «τι λέτε; Να ξεκινήσουμε να προχωράμε ή να αναπαυθούμε, πρώτα; Άλλωστε, ήταν βράδυ όταν φτάσαμε.»

«Να αναπαυθούμε,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Όμως όχι προτού δημιουργήσουμε το σταθεροποιητικό πεδίο γύρω μας.»

Ο Πόνκιμ κατένευσε.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού κοίταξε τους άλλους που είχαν συγκεντρωθεί γύρω του. «Είστε όλοι έτοιμοι;»

«Αυτό προετοιμάζαμε μέχρι να φτάσουμε εδώ,» είπε η Αλζάρα.

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Ας ξεκινήσουμε.» Και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, νιώθοντας την ψυχική τους ενέργεια να τον γεμίζει κι ακούγοντας τα ουρλιαχτά τους, λες και πονούσαν εδώ, στη Νότια Γη, λες και κάποιος τα βασάνιζε. Καθώς και οι σύντροφοί του έκαναν το ίδιο, άρχισε να αρθρώνει τα λόγια για το προστατευτικό ξόρκι, και ένας δυνατός θόρυβος αντήχησε γύρω του, σαν ο αέρας να σχιζόταν απότομα. Ύστερα, είδε ένα ιριδίζον,

ημιδιαφανές πεδίο να περιστοιχίζει εκείνον και τους άλλους, και ελευθέρωσε τα Πνεύματα.

«Τώρα,» είπε, «σε περίπτωση που οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις καταφέρουν να περάσουν, θα ειδοποιηθούμε.»

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε τη ζούγκλα έξω από το προστατευτικό, θολό κέλυφος –και την είδε να λιώνει! Τα δέντρα, οι φυλλωσιές, οι θάμνοι έπεφταν στο έδαφος, αργά, και γίνονταν λάσπη, διαμορφώνοντας ένα έλος, μέσα από το οποίο άρχισε να ξεπροβάλει ενός άλλου είδους βλάστηση, γεμάτη αγκάθια, μακριά κλωνάρια, και πράγματα που έμοιαζαν να κινούνται εντός της.

Και οι υπόλοιποι αντίκρισαν αυτή την αλλαγή, και κοκάλωσαν. Ύστερα, διαπίστωσαν ότι το μοναδικό μέρος που δεν είχε αλλάξει ήταν αυτό μέσα στο σταθεροποιητικό τους πεδίο.

«Κοιμηθείτε,» πρότεινε ο Πόνκιμ. «Δε μπορούν να μας αγγίξουν εδώ.»

** ** *

Κράντμον! Κράντμον!

Τι είναι, Μάργκανθελ; ρώτησε εκείνος μέσα στον ύπνο του. *Τώρα, στοιχειώνεις και τα όνειρά μου;*

Κίνδυνος, ανόητε! Ξύπνα!

Τα γαλανά μάτια του Κράντμον άνοιξαν, και γυάλισαν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. *Σκοτάδι;* απόρησε, αμέσως, ο ξανθομάλλης Ωκεάνιος. *Τόση ώρα κοιμόμαστε, που βράδιασε;*

Και προς το μισό-Θεό: *Πού είναι ο κίνδυνος, Μάργκανθελ;* Ο ίδιος δε μπορούσε να δει τίποτα μέσα σε τούτη τη μαυρίλα. Ούτε το φεγγαρόφωτο δεν ερχόταν από τον ουρανό, λες και πυκνά, μαύρα σύννεφα είχαν σκεπάσει και τα τέσσερα φεγγάρια.

Ερχεται. Αφουγκράσου.

Ο Κράντμον αφουγκράστηκε: Βήματα... Βαριά βήματα, μέσα στη λάσπη του έλους που δε μπορούσε να δει.

Επικαλέστηκε, σιωπηρά, τα Πνεύματα. Πώς ούρλιαζαν τα καταραμένα! σα να τα μαστίγωναν με πυρωμένες μάστιγες, σα να τα τραβούσαν επάνω στον διαμελιστή. Τα έλεγξε δίχως ιδιαίτερη δυσκολία, καθυποτάσσοντάς τα στη θέλησή του· και έστειλε ένα νοητικό μήνυμα στους συντρόφους του:

Έχουμε παρέα.

Τους άκουσε να σηκώνονται, και σηκώθηκε κι ο ίδιος.

«Τι μαυρίλα είναι τούτη;» απόρησε η Σαντέ'ενθιν. «Πόσες ώρες κοιμόμασταν;»

«Ίσως λιγότερο από μία ώρα, κυρία μου, ίσως περισσότερο,» απάντησε ο Μόρβον. «Τι σας έλεγα πριν; Ο χρόνος κυλά παράξενα εδώ.»

«ΓΤΓγγγγrrrraaaaarrrrr...!» Ένα αργόσυρτο μουγκρητό από... κάπου εμπρός τους, μέσα στο σκοτάδι.

«Ηλίθιε ερημίτη!» σφύριξε ο Βούνκαλ. «Ό,τι κι αν είν'αυτό, του είπες ακριβώς πού είμαστε!»

«Είμαι βέβαιος πως, ούτως ή άλλως, ήξερε, Μαύρε Αδελφέ,» είπε ο Κάρελ, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί από το ζωνάρι του χιτώνα του.

Δύο πορφυρά μάτια φάνηκαν να αστράφτουν πίσω από φυλλώματα. Ένα μακρύ ρύγχος βρισκόταν από κάτω τους. Οι σύντροφοι κάλεσαν τα Πνεύματα και τα κράτησαν υπό τον έλεγχό τους, παρά τα ουρλιαχτά αυτών.

«Το σταθεροποιητικό πεδίο μάς προστατεύει κι από ό,τι πλάσματα βρίσκονται εδώ;» ψιθύρισε η Αλζάρα.

«Όχι,» απάντησε ο Ζάρχαλ.

<<Καλησπέρα, μάγοι.>>

Η φωνή ήρθε από τη μεριά των πορφυρών ματιών, πίσω από τα φυλλώματα.

Κανείς δεν απάντησε.

<<Καλησπέρα... Καλησπέρα...>>

Ύστερα, ο Λούντρινχ άρχισε να βγαίνει από την ανατολή.

<<Αααα, ξημέρωσε κιόλας!>>

Καθώς το φως άρχισε να απλώνεται, οι σύντροφοι είδαν, ξανά, εμπρός τους το έλος και, πίσω από τα φυλλώματά του, ένα πανύψηλο, γκριζόδερμο πλάσμα, με μακρείς χαυλιόδοντες στο στόμα και τέσσερα λιγνά πόδια. Έμοιαζε σκελετωμένο.

<<Καλημέρα, επομένως! Χο-χο-χο!>>

Τώρα, που μπορούσαν και να δουν το τέρας και ν'ακούσουν τη φωνή, δε νόμιζαν, πλέον, ότι η δεύτερη προερχόταν από αυτό.

«Ποιος είναι;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν.

Το πλάσμα γύρισε κι έφυγε, τρέχοντας μέσα στο βάλτο. Σε λίγο, χάθηκε από τα μάτια τους.

<<Τον τρομάξατε.>>

Η φωνή ερχόταν πίσω από έναν θάμνο. Όλοι απόρησαν πώς δεν το είχαν καταλάβει από πιο πριν.

«Βγες έξω!» πρόσταξε η Σαντέ'ενθιν. Ποιος μπορεί να ήταν κρυμμένος απο κεί πίσω; Πόσο μικρός ήταν;

Ένας βάτραχος πήδησε έξω απ'το θάμνο. <<Καλή σας μέρα, κυρίες και κύριοι!>>

Οι σύντροφοι βλεφάρισαν. Αυτό ήταν κρυμμένο πίσω απ'το θάμνο; Ένας βάτραχος;

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

<<Σας είδα, και είπα να πω ένα γεια!>>

«Ας το σκοτώσουμε, να ξεμπερδεύουμε,» πρότεινε ο Κράντμον.

<<Παρακαλώ, όχι!>> Ο βάτραχος, μ'ένα πήδημα, βρέθηκε, πάλι, μέσα στο θάμνο.

«Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να είναι αυτό το πράγμα,» μούγκρισε ο Κράντμον.

<<Μαναχούθρας.>> Η φωνή έμοιαζε, πάλι, να έρχεται από το πουθενά.

«Τι;» έκανε ο Πόνκιμ.

<<Ο Μαναχούθρας είμαι.>>

«Θα έπρεπε, μήπως, να σε γνωρίζουμε;» είπε η Σαντέ'ενθιν.

<<Φυσικά και όχι. Αλλά αυτό είναι το όνομά μου.>>

«Μένεις εδώ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

<<Ω, ναι.>>

«Στο βάλτο;»

<<Όχι πάντα.>>

«Όταν δε μένεις στο βάλτο, πού μένεις;»

<<Σε κάποια έρημο, ίσως, κρώζοντας και χτυπώντας τα φτερά μου· ή σε μια ανοιχτή, όμορφη πεδιάδα, τρέχοντας σαν τον άνεμο· ή επάνω στα άγρια βουνά, κυνηγημένος απ'τα θηρία· ή χοροπηδώ επάνω σε—>>

«Θες να πεις ότι δεν είσαι πάντα βάτραχος;» τον διέκοψε η Σαντέ'ενθιν.

<<Είμαι ο Μαναχούθρας!>>

«Ξέρεις αυτή τη... χώρα;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

<<Αρκετά καλά. Εδώ μένω! Βέβαια, κανείς δε μπορεί να ξέρει αυτή τη χώρα πολύ καλά...>>

«Πώς βρεθήκατε εδώ, κύριε Μαναχούθρα;» ρώτησε ο Μόρβον.

<<Γεννήθηκα εδώ!>>

«Ποιος σας γέννησε;»

<<Ο Μεγάλος Γονέας. Παλιά, βέβαια, νομίζω ότι ήμουν κάποιος άλλος, μα δε θυμάμαι τώρα εκείνη τη μορφή... Όπως και νάχει, είμαι ο Μαναχούθρας!>>

«Ποιος είναι ο Μεγάλος Γονέας;» θέλησε να μάθει η Σαντέ'ενθιν.

<<Χμμμμ... Δύσκολο να σ'το εξηγήσω. Δεν τον βλέπεις;>>

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

<<Στέκεσαι επάνω του! Κρύβομαι πίσω του!>>

«Η Νότια Γη...» είπε, αργά, η Σαντέ'ενθιν. «Η Νότια Γη είναι ο Μεγάλος Γονέας;»

<<Η ποια;>>

«Άστο, καλύτερα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Πες μου, όμως, Μαναχούθρα: Ξέρεις τίποτα για ένα Κέντρο Σταθερότητας;»

<<Κέντρο Σταθερότητας, είπες; Χμμμμ... Σαν κάτι να μου θυμίζει, αλλά δε μου έρχεται, τώρα, κάτι συγκεκριμένο.>>

«Κύριε Μαναχούθρα, θα μπορούσατε να μας καθοδηγήσετε εδώ πέρα;» ρώτησε ο Μόρβον.

<<Πολύ ευχαρίστως! Πού πηγαίνετε;>>

«Στο Κέντρο Σταθερότητας,» τόνισε ο Πόνκιμ.

<<Μα ήδη σας είπα πως δεν ξέρω πού είναι αυτό το πράγμα.>>

«Τότε, ίσως θα μπορούσατε να μας βοηθήσετε να ψάξουμε γι' αυτό,» πρότεινε ο Μόρβον.

<<Ω, ναι, ασφαλώς! Μια ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ! Το ενδιαφέρον μου μόλις κορυφώθηκε! Πάμε! Ελάτε, ακολουθήστε το Μαναχούθρα!>> Ο βάτραχος πήδησε έξω από το θάμνο κι άρχισε να προχωρά μέσα στο έλος, με μεγάλα άλματα. <<Ακολουθήστε το Μαναχούθρα!>>

«Δεν εμπιστεύομαι αυτό το τερατάκι,» μούγκρισε ο Κράντμον στους υπόλοιπους.

«Αν κάνει κάποιος... μοιραίο λάθος, θα είναι και το τελευταίο του, φίλτατε Κράντμον,» είπε ο Πόνκιμ, και ξεκίνησε να βαδίζει. Οι άλλοι τον ακολούθησαν. Το σταθεροποιητικό πεδίο μετακινήθηκε μαζί τους, συνεχίζοντας να τους περιστοιχίζει. Πίσω τους, το χώμα μετατράπηκε σε βούρκο που καταβροχθίζει τα θύματά του.

Μπαίνοντας στο βάλτο, δε μπορούσαν να δουν πουθενά το Μαναχούθρα.

«Πού πήγε το καταραμένο τερατάκι;» απόρησε ο Κράντμον. «Πόνκιμ, μάλλον, το μοιραίο σφάλμα για το οποίο μίλησες δε θ'αργήσει.»

<<Σφάλμα! Τερατάκι! Ο Μαναχούθρα ποτέ δε σφάλει, και δεν είναι 'τερατάκι'!>>

Ο Κράντμον στράφηκε δίπλα του, για να δει, μέσα από τα φυλλώματα του βάλτου, ένα νυχτεριδοειδές πλάσμα να πετάγεται και να φτερουγίζει. «Μαναχούθρα;»

<<Ναι, εγώ είμαι. Ελάτε, ελάτε!>>

Η Συντροφιά της Παλινόρθωσης άρχισε να τον ακολουθεί, καθώς εκείνος πετούσε μπροστά τους.

«Μπορείς να μας βγάλεις από τούτο το βάλτο, υποθέτω...» του είπε η Σαντέ'ενθιν.

<<Εξαρτάται.>>

«Από τι; Δεν είπες ότι ξέρεις τούτα τα μέρη;»

<<Ξέρω τη λογική του Μεγάλου Γονέα... του οποίου, όμως, η σκέψη είναι αλλόκοτη και παράξενη και μεγαλοφυής! Κι αυτό τι σημαίνει; Σημαίνει ότι θα σας βγάλω εύκολα από το βάλτο, άμα είναι σαν τους συνηθισμένους βάλτους του Μεγάλου Γονέα· θα σας βγάλω δύσκολα, άμα είναι σαν τους περίεργους βάλτους του Μεγάλου Γονέα· και θα χαθούμε τελείως, άμα αποφάσισε να φανεί πρωτότυπος, μέσα στη Μεγαλοφυΐα Του, ο Μέγας Γονέας.>>

«Ελπίζω η 'Μεγαλοφυΐα Του' να μην οργιάσει σήμερα,» είπε η Βόλκρα, κοιτώντας τη στριφτή βλάστηση του βάλτου που διέσχιζαν.

<<Ααααα, μα τι είν'αυτά που λες, τώρα; ΠΑΝΤΟΤΕ οργιάζει η Μεγαλοφυΐα Του! Κι όπως ο Μαναχούθρας ποτέ δε σφάλει, έτσι ποτέ δε σφάλει κι ο Μέγας Γονέας!>>

«Αχά...» έκανε ο Πόνκιμ. «Μαναχούθρα, νομίζω ότι πλησιάζουμε ένα... πεινασμένο μέρος;» Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο έδαφος εμπρός τους.

«Ναι,» συμφώνησε ο Κράντμον. «Σταματήστε!» είπε στους συντρόφους. «Ένας βούρκος.»

<<Ω, ναι, σωστά! Πώς δεν το αντελήφθην;>> Ο Μαναχούθρας, τώρα, φτερούγιζε ακριβώς πάνω από το επικίνδυνο σημείο. <<Μάλλον, θα ήταν λόγω της κουβέντας. Ξέρετε, αρχίσαμε να τα λέμε, και– Ιιιικ!>> Ένα πελώριο στόμα με μυριάδες κοφτερά δοντάκια άνοιξε κάτω από τον Μαναχούθρα και άπλωσε μία μακριά, γλοιώδη γλώσσα –σαν αυτή του βατράχου– για να τον αρπάξει.

Εκείνος φτερούγισε προς τα πάνω.

Η γλώσσα τον ακολούθησε.

Ο Μαναχούθρας πέρασε μέσα από τα φυλλώματα που έκρυβαν τον ουρανό.

Η γλώσσα τον ακολούθησε.

Ο Κάρελ, που ακόμα βαστούσε το σπαθί του, διέγραψε με τη λεπίδα ένα ημικύκλιο στον αέρα, και η γλώσσα κόπηκε, πετώντας αίματα τριγύρω. Το όπλο του Σοφού δεν την είχε καν ακουμπήσει.

Το στόμα με τα μυριάδες δόντια έκλεισε, ενώ μια πονεμένη κραυγή αντηχούσε μέσα από τη βλάστηση του βάλτου.

«Δεν ήξερα πως οι ερημίτες ήσασταν τόσο καλοί στα πολεμικά κόλπα με τα Πνεύματα,» είπε ο Κράντμον, λοξοκοιτάζοντας τον Κάρελ.

«Ο Πύργος είναι γεμάτος Γνώση,» αποκρίθηκε εκείνος, «η οποία δεν ενδείκνυται προς αλόγιστη χρήση.»

«Μαναχούθρα;» φώναξε η Σαντέ'ενθιν.

<<Ναι, εδώ είμαι.>>

Το νυχτεριδοειδές πλάσμα ξαναβγήκε μέσα απ' τα φυλλώματα.

«Είσαι καλά;»

<<Ασφαλώς. Στο τέλος, θα του ξέφυγα.>>

Ο Πόνκιμ έριξε μια ματιά στην πελώρια γλώσσα που βρισκόταν πεσμένη στο έδαφος. «Είχε, πάντως, καλές προοπτικές για να σε φτάσει.»

<<Λες; Μπααα... Τέλος πάντω –ελάτε απ' την άλλη, που δεν υπάρχει κίνδυνος.>> Πέταξε προς τ' αριστερά.

Οι σύντροφοι τον ακολούθησαν, παρακάμπτοντας τον βούρκο.

Βάδισαν για κάποια ώρα μέσα στη βλάστηση, όταν ένα δυνατό γρύλισμα έσκιζε την ησυχία του βάλτου. Έμοιαζε μ' αυτό που είχαν ακούσει αφότου ξύπνησαν μέσα στο σκοτάδι.

«Εκείνο το θηρίο;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν το Μαναχούθρα, που, τώρα, είχε μετατραπεί σε ένα άλλο πλάσμα: έναν βάτραχο ο οποίος, όμως, είχε υπερβολικά μακριά πόδια και έκανε απίστευτα άλματα.

<<Α ναι, ο Σασατάρος. Δε χρειάζεται να τον φοβάστε· είναι τόσο ντροπαλός, ο καημενούλης. Όμως είναι και εξαιρετικά ύπουλο ον· να τον προσέχετε.>>

«Φάσκεις και αντιφάσκεις, Μαναχούθρα;» είπε ο Κράντμον. «Αποφάσισε: ή είναι επικίνδυνος ή δεν είναι.»

<<Φυσικά και δεν είναι! Όχι και τόσο. Είπα εγώ το αντίθετο;>>

«Είπες να μην τον φοβόμαστε και, μετά, είπες να τον προσέχουμε.»

<<Δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Ναι, να μην τον φοβάστε και, ναι, να τον προσέχετε.>>

«Καταλαβαίνω τι προσπαθείς να πεις, Μαναχούθρα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Είσαι ο μόνος, όμως,» είπε ο Κράντμον.

Ο Πόνκιμ δεν απάντησε.

Ύστερ'από κάποια ώρα, ο Μαναχούθρας φτερούγισε, γρήγορα, προς τα αριστερά –τον έχασαν απ'τα μάτια τους.

«Πού πήγε, τώρα, το Πνευματοχτυπημένο τερατάκι;» έκανε ο Κράντμον.

<<Βγήκαμε! Γρηγορότερα απ'ό,τι περίμενα!>>

Η Σαντέ'ενθιν έστριψε αριστερά, και είδε ένα μονοπάτι μέσα στον βάλτο, περιτριγυρισμένο από βλάστηση, έτσι που έμοιαζε με υπόγειο πέρασμα, και στο τέλος του περάσματος φαινόταν ένα δυνατό φως. Τόσο δυνατό που έπρεπε να μισοκλείσει τα μάτια της.

<<Ελάτε, ελάτε!>>

Προχώρησε, ακολουθώντας τη φωνή του Μαναχούθρα, ενώ μπορούσε ν'ακούσει τους υπόλοιπους να την ακολουθούν. Βγήκε από το πέρασμα και κοίταξε να δει πού είχαν βρεθεί. Εμπρός της απλωνόταν μια απέραντη, άγονη πεδιάδα, γεμάτη βράχους και άδεντρους λοφίσκους. Στο ανατολικό άκρο του ορίζοντα βυθιζόταν ο Βάνσπαρχ και στο δυτικό ο Λούντρινχ.

<<Ο Μεγάλος Γονέας έφτιαξε μια έρημο, μέσα στη Μεγαλοφυΐα Του!>>

Ο Πόνκιμ κοίταξε τριγύρω, προσπαθώντας να βρει τον Μαναχούθρα. Και διαπίστωσε κάτι που τον τρόμαξε: Πίσω τους δεν υπήρχε βάλτος, μονάχα κι άλλη έρημος (!). Ολάκερο το έλος που είχαν διασχίσει είχε χαθεί!

«Δείτε,» είπε στους συντρόφους του, και στράφηκαν κι εκείνοι.

«Μα τα Πνεύματα...!» αναφώνησε η Αλζάρα.

<<Ο Μεγάλος Γονέας απεχθάνεται τη μονιμότητα.>>

«Πού είσαι;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

<<Εδώ, στα πόδια σας!>>

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν κοίταξε κάτω, για να δει μια μικρή σαύρα, καφέ χρώματος. «Ξέρεις το δρόμο και μέσα στην έρημο, να υποθέσω;»

<<Και βέβαια. Εξάλλου, είναι εύκολος –πας όλο μπροστά! Χι-χι-χι-χι!...>>

«Μάλιστα...»

«Θα πρότεινα να κάνουμε μια ανάπαυση, πάλι, προτού συνεχίσουμε,» είπε ο Μόρβον στους συντρόφους. «Δεν ξέρω για σας, αλλά εγώ αισθάνομαι κουρασμένος.»

«Κι εγώ,» ένευσε η Σαντέ'ενθιν. «Όμως πόσος χρόνος έχει πραγματικά περάσει; Μπορούμε, κάπως, να μάθουμε;»

«Δυστυχώς, δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Σοφός.

<<Χρόνος; Τι εννοείτε;>>

Όλοι αγνόησαν το Μαναχούθρα.

«Ας ισχυροποιήσουμε το σταθεροποιητικό πεδίο,» πρότεινε ο Πόνκιμ. «Το νιώθω να έχει αδυνατίσει.» Επικαλέστηκε τα Πνεύματα, καταπολέμησε τα ουρλιαχτά τους, και άρχισε να φορτίζει το ημιδιαφανές κέλυφος με ψυχική ενέργεια.

Οι υπόλοιποι ακολούθησαν το παράδειγμά του.

Όταν τελείωσαν, η νύχτα είχε, πλέον, απλωθεί πάνω από την έρημο, φέρνοντας μια δυνατή παγωνιά.

Η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να αισθανθεί το κρύο να τη διαπερνά. Προσπάθησε να σκεφτεί κάποιον τρόπο για να το εμποδίσει, με την πνευματική της μαγεία, όμως τίποτα δεν της ερχόταν στο μυαλό. Κι απ'ό,τι μπορούσε να δει, τίποτα δεν ερχόταν και στο μυαλό των άλλων, γιατί κανείς δεν είχε προβεί σε κάποια ενέργεια.

«Ας ανάψουμε φωτιά,» είπε.

Μετά, ένας υπόκωφος βρυχηθμός ακούστηκε από τα πέρατα της ερήμου.

«Ο Σασατάρως;» ρώτησε ο Πόνκιμ τον Μαναχούθρα.
 <<Ναι, αυτός είναι πάλι. Όμως μη σας ανησυχεί· δε θα έρθει.>>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Ο Σασατάρως

Η Συντροφιά της Παλινόρθωσης βάδιζε επάνω στους αμμόλοφους της ερήμου. Τα μποτοφορεμένα πόδια τους κλοτσούσαν την άμμο, που σηκωνόταν σα σύννεφο εμπρός τους, τυφλώνοντάς τους και κάνοντάς τους να βήχουν, πού και πού. Οι ήλιοι φωτοβολούσαν από πάνω τους, το ίδιο δυνατά όπως τότε που οι σύντροφοι είχαν ξυπνήσει στην άγονη ερημιά και είχαν ξεκινήσει να βαδίζουν. Καθώς βάδιζαν, η πετρώδης έκταση, σιγά-σιγά, είχε αρχίσει να γίνεται αμμώδης και θίνες να εμφανίζονται· και, όταν κάποιος από την ομάδα κοιτούσε πίσω, δε μπορούσε να δει παρά την άμμο, πάλι, να απλώνεται εκεί: ένα αχανές κιτρινόχρωμο πέπλο.

Η Αλζάρα σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της και βλεφάρισε. Τα μάτια της την έκαιγαν, όχι μόνο από την άμμο που πεταγόταν, ούτε μόνο από το φως των ήλιων, αλλά και από την ίδια τη θερμότητα του περιβάλλοντος. Τούτο το μέρος ήταν κόλαση! Χειρότερο από την έρημο Σνέορμ... στην οποία η Αλζάρα δεν είχε πάει, όμως δεν πίστευε να είχε τέτοια ζέστη. Εδώ ήταν καμίνι! Κι αυτός ο Μαναχούθρας –αυτό το αλλόκοτο πλάσμα που είχαν βρει εδώ– γιατί δεν τους πήγαινε από κάποιον άλλο δρόμο; Αφού υποτίθεται ότι γνώριζε το Μεγάλο Γονέα και τις μεθόδους του, γιατί δεν τους έκανε κάποια παράκαμψη;

Όλα είναι τόσο χαώδη εδώ. Η μια κατεύθυνση είναι τελείως ίδια με την άλλη. Και όχι μονάχα στην αμμόδη έρημο όπου, τώρα, βαδίζουμε, αλλά παντού. Αν ο Μεγάλος Γονέας μπορεί να κάνει ό,τι θέλει –να εμφανίσει ό,τι θέλει όπου θέλει– πώς είναι δυνατόν ποτέ να φτάσουμε στο Κέντρο Σταθερότητας;

Οι σκέψεις τη ζάλιζαν, καθώς το φως των δίδυμων ήλιων τη χτυπούσε. Η κουκούλα στο κεφάλι της δεν ήταν και πολύ αποτελεσματική προστασία, έκρινε η Αλζάρα, καθώς σκούπιζε, πάλι, ιδρώτα από το μέτωπό της και έγλειφε τα ξεραμένα χείλη της, για να τα υγράνει. *Λίγο ακόμα άμα συνεχιστεί τούτο και... είμαστε χαμένοι, μα την Έρημο... Ο Μεγάλος Γονέας θα μας τσακίσει. Δε μπορούν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού να κάνουν τίποτα; Ο Πόνκιμ; Η Σαντέ'ενθιν; Ο Μάργκανθελ;*

Η Αλζάρα ύψωσε το βλέμμα της από την άμμο, για να κοιτάξει τους συντρόφους της. *Πνεύματα, βρίσκονται όλοι τους στην ίδια άθλια κατάσταση με μένα. Ούτε στις ακτές της Νότιας Γης τα πράγματα δεν ήταν τόσο άσχημα, παρότι μας έδερναν τα κύματα. Είχαμε, όμως, τους Μυστικιστές της Θάλασσας, τότε... Ποιος θα μας σώσει, τώρα;*

Πού είναι εκείνο το τρισκατάρατο τερατάκι, ο Μαναχούθρας;

Τον έψαξε, ατενίζοντας ανάμεσα στα μέλη της συντροφιάς –ίσως να είχε μετατραπεί σε κάτι τόσο μικρό, που να στριφογύριζε ανάμεσα στα πόδια τους, χωρίς να τον έχουν αντιληφθεί–, κοιτώντας την αμμόδη έκταση εμπρός τους –ίσως ο Μαναχούθρας να σερνόταν κάπου εκεί, στη μορφή σαύρας–, βιγλίζοντας τις απόμακρες θίνες – ίσως το γέννημα του Μεγάλου Γονέα να είχε μεταμορφωθεί σε κάτι τόσο γρήγορο που να βρισκόταν ήδη εκεί, πριν από εκείνους–, και υψώνοντας τη ματιά της στον ουρανό –ίσως ο Μαναχούθρας να πετούσε, έχοντας γίνει κάποιου είδους πτηνό.

Κατέβασε, όμως, το βλέμμα της γρήγορα, καθώς το φως των ήλιων της έκαψε τα μάτια. *Το τερατάκι δεν είναι πουθενά!* συλλογίστηκε,

απεγνωσμένη. *Μας παράτησε, για να πεθάνουμε επάνω σε τούτη την πυρωμένη έκταση; Ήταν όλα μία παγίδα από την αρχή;*

Δίπλα της, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αισθάνθηκε την Αλζάρα να παραπατά και άπλωσε το χέρι του, για να την πιάσει. «Μπορείς να συνεχίσεις;» τη ρώτησε, νιώθοντας το λαιμό του να φλέγεται, σα να τον τρυπούσαν πυρακτωμένες βελόνες.

«Ναι, μπορώ...» Ποτέ ξανά δεν είχε ακούσει τη φωνή της έτσι, ξερή και άτονη. Ωστόσο, την αισθάνθηκε ν'ακουμπά, προς στιγμή, στον ώμο του, για να στηριχθεί, και μετά να αρχίζει να βαδίζει, πάλι, επάνω στην άμμο.

«Αγάπη μου,» είπε η Αλζάρα, «πού είναι ο Μαναχούθρας; Ξέρεις;»

«Η αύρα του είναι παράξενη...» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Δηλαδή, την νιώθεις κοντά μας;»

«Όχι· γενικότερα μιλούσα. Τώρα... δε νομίζω ότι είναι εδώ. Δεν τον είδες ν'απομακρύνεται;»

«Όχι. Πότε έφυγε;»

«Δεν ξέρω· δεν κατάλαβα ακριβώς. Οι δυνάμεις αυτού του μέρους, Αλζάρα... δε σ'αφήνουν να επικαλεστείς τα Πνεύματα... γιατί μαστίζουν τα *ίδια* τα Πνεύματα... Και δεν είναι μόνο τούτο... δε σ'αφήνουν να σκεφτείς καθαρά: νιώθω το νου μου θολό.»

«Ναι, κι εγώ. Όμως ίσως νάναι κι η έρημος.»

Μετά, σταμάτησαν να μιλούν, επειδή κανένας απ'τους δυο τους δε μπορούσε να συνεχίσει· τα στόματα και οι γλώσσες τους είχαν ξεραθεί, λες και κουβέντιαζαν επί ώρες. Η Αλζάρα άνοιξε το φλασκί στη ζώνη της και ήπια μια μικρή γουλιά νερό (*Ας μην καταναλώνω πολύ, χωρίς λόγο· δεν ξέρουμε ως πότε θα χρειαστεί να προχωράμε εδώ* –τούτη η σκέψη την τρώμαζε). Κατόπιν, το έδωσε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ο οποίος επίσης ήπια μια μικρή γουλιά και της το επέστρεψε.

Αααα, σκέφτηκε, *αν αυτός ο Μεγάλος Γονέας θέλει να μας κατατροπώσει, βρήκε τον καταλληλότερο τρόπο. Μια απέραντη*

έρημος. Δε θ'αντέξουμε για πολύ σε τούτο το φλογερό μέρος. Και δε μπορούμε να κάνουμε απολύτως τίποτα για να το προσπεράσουμε. Αλλά ο Μάργκανθελ, δεν έχει εκείνος κάποια δύναμη...;

Η περιέργεια που κατέλαβε το Σταθεροποιητή ήταν μεγάλη –έπρεπε να ρωτήσει. Έτσι, έστειλε ένα πνευματικό μήνυμα προς την αύρα του Κράντμον.

Μάργκανθελ, είπε, σε τι υποστήριζες ότι θα μας φανεί χρήσιμος, καταραμένε, αν όχι σε τούτη την κρίσιμη κατάσταση;

Ηλίθιε μισόψυχε θνητέ, αποκρίθηκε εκείνος. Τι περίμενες να κάνω; Την έρημο να εξαφανιστεί;

Δε μπορεί να επιτευχθεί κάτι τέτοιο;

Όχι. Αυτή ήταν η φωνή του Κράντμον.

Δε ρώτησα εσένα, δαιμονόφιλε, αντιγύρισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Και λες εγώ να μη θέλω να γλιτώσω από την έρημο; μούγκρισε εκείνος.

Δε δύναμαι να πολεμήσω τόσο ανοιχτά το Μεγάλο Γονέα, Μισόψυχε, είπε ο Μάργκανθελ. Θα με τσακίσει.

Θα μας τσακίσει όλους, αν δεν κάνουμε κάτι!

Δε μπορείς να διώξεις την έρημο, Μισόψυχε! Βγάλτο απ'το νου σου!

Τότε, πού είναι ο Μαναχούθρας, για να μας οδηγήσει έξω απ'αυτήν;

Εκείνο το καταραμένο τερατάκι μοιάζει να έχει εξαφανιστεί, είπε ο Κράντμον. Προσπάθησα να το εντοπίσω, μα, ούτε και με τις θεϊκές μου δυνάμεις, δε μπορούσα. Ήταν παγίδα –το ήξερα εξ αρχής. Σας το έλεγα, αλλά, ως συνήθως, αποφασίσατε να μ'αγνοήσετε. Τώρα, θα πληρώσουμε όλοι για το σφάλμα σας! Την επόμενη φορά, μην αφήνετε τον Πόνκιμ και τη Σαντέ'ενθιν να μας καθοδηγούν. Ούτε αυτούς τους ξιπασμένους, τους ερημίτες του Πύργου.

Και ν'αφήσουμε εσένα να μας καθοδηγείς, Κράντμον; ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ναι, γιατί όχι; Έχω τις δυνάμεις ενός Θεού εντός μου!

Μισού-Θεού, διόρθωσε ο Σταθεροποιητής.

Το μισό φαίνεται ότι κυριαρχεί στην ομάδα μας, μισόψυχο πλάσμα, αντιγύρισε ο Κράντμον.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή απομάκρυνε τις πνευματικές του αισθήσεις απ' αυτόν. Ούτε εκείνος ούτε ο Μάργκανθελ έμοιαζαν πρόθυμοι να προσπαθήσουν να τους γλιτώσουν από τούτη την έρημο. Βέβαια, σίγουρα, αυτό δεν ήταν κάτι απλό, αλλιώς θα το είχαν κάνει –σε κανέναν δεν άρεσε να ψήνεται εδώ περά. Ωστόσο, γιατί δεν είχαν τις σκέψεις τους στραμμένες προς εκείνη την κατεύθυνση; Ίσως η λύση να ήταν κάποιο στοιχείο που είχαν παραβλέψει. *Αν μπορούσα να δω, πιθανώς αυτό να με βοηθούσε. Δεν ήξερε από πού ήρθε τούτος ο συλλογισμός, όμως ήρθε... απρόσκλητος.*

Η δαιμονισμένη ζέστη... Ο Σταθεροποιητής σκούπισε, με το δεξί του μανίκι, τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Άραγε, έτσι θα τελειώσει η Νότια Αποστολή; Θα θαφτούν τα κόκαλά μας μέσα σε τούτες τις άμμους; Μα τη Μάγκραθμελ κι όλους της τους δαίμονες, δεν ήρθα ως εδώ για τούτο! Ηρθα για να επανασταθεροποιήσω το Νότο, κι αυτό σκοπεύω να κάνω. Στο διάολο ο Μεγάλος Γονέας!

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις προς τα βάθη της ερήμου, μέσα στις θίνες και κάτω απ' τις άμμους, αναζητώντας τις δυνάμεις που συγκρατούσαν και δημιουργούσαν τούτη την αλλόκοτη γεωγραφία.

Πελώρια κύματα καυτής ενέργειας χτύπησαν την ψυχή του.

Κραύγασε και σωριάστηκε, καθώς τα πόδια του παρέλυσαν.

** ** *

Ακούγοντας την ξαφνική κραυγή, η Σαντέ'ενθιν στράφηκε, για να δει την πρόωην-ιέρειά της, Αλζάρα, να βρίσκεται γονατισμένη πάνω από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ο οποίος είχε σωριαστεί στην άμμο.

Όχι! συλλογίστηκε. *Αν αυτός πεθάνει, τότε όλοι είμαστε χαμένοι, και ο Νότος ποτέ δε θα σταθεροποιηθεί.* Πώς, όμως, είχε πέσει ο Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή τόσο γρήγορα; Σίγουρα, δεν ήταν το πιο αδύναμο μέλος της ομάδας τους· η Σαντέ'ενθιν δεν περίμενε η ζέστη να τον καταβάλει με τέτοιο ρυθμό –αν και ήξερε πως, άμα τελικά δεν έφευγαν απο δώ, άπαντες θα πέθαιναν.

Καθώς αυτά περνούσαν απ'το νου της, αντίκρισε τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού και τον Πόνκιμ να περιτριγυρίζουν τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και να γονατίζουν κοντά του, για να δουν τι είχε πάθει.

«Ο πρώτος που θα χάσουμε;» είπε ο Βούνκαλ, δίπλα της. Η φωνή του αντηχούσε ξερή και βραχνή στ'αφτιά της, πολύ χειρότερη απ'ό,τι συνήθως.

«Αν χάσουμε αυτόν... τελείωσε,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, καθαρίζοντας το λαιμό της. Ύστερα, βάδισε προς τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και τους υπόλοιπους. Με την άκρια του ματιού της, μπορούσε να δει τον Κράντμον να τους κοιτάζει, ακίνητος, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

Η Σαντέ'ενθιν στάθηκε πλάι στον Μόρβον, που ήταν γονατισμένος πάνω από τον σωριασμένο Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Είναι ζωντανός;» ρώτησε.

«Ναι,» της αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, που βρισκόταν δεξιά από τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Τότε, δώστε του λίγο νερό, μα την Έρημο!» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Αφήστε με να τον κοιτάξω. Ξέρω πώς να περιθάλπω κάποιον που—»

«Δεν το έπαθε αυτό από τη ζέστη, κυρία μου,» εξήγησε ο Μόρβον.

«Από τι το έπαθε;» απόρησε εκείνη.

«Αισθάνομαι τα υπολείμματα κάποιας ψυχικής επίθεσης επάνω του. Δείτε και μόνη σας, αν επιθυμείτε.»

Η Σαντέ'ενθιν έστειλε τις πνευματικές της αισθήσεις στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Ο Σοφός είχε δίκιο: κάτι είχε χτυπήσει

ψυχικά το βασικότερο μέλος της συντροφιάς τους. Τι ήταν, όμως, αυτό το *κάτι*;

«Ό,τι κι αν του επιτέθηκε, ίσως να βρίσκεται κάπου κοντά,» υπέθεσε.

«Ναι, είναι πολύ κοντά.»

Όλοι στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν τον Κράντμον.

«Είναι παντού γύρω μας, για την ακρίβεια,» συνέχισε εκείνος.

«Θες να πεις ότι οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις τον χτύπησαν;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Μάλλον αυτό συνέβη,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, «γιατί πριν από λίγο είχε επικοινωνήσει, νοητικά, μαζί μου.»

Η Αλζάρα ατένισε τον Ωκεάνιο ευγενή με τα γαλανά της μάτια στενεμένα. Πότε είχε επικοινωνήσει ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή μαζί του; Δεν το είχε αντιληφθεί. Και λες ο Κράντμον να ψευδόταν; Λες εκείνος και ο Μάργκανθελ να είχαν, κάπως, βλάψει το Σαραολνιανό φίλο της; Αλλά, όσο παράφρονες κι αν ήταν, δεν καταλάβαιναν ότι κάτι τέτοιο θα στοίχιζε τις ζωές σε όλους τους; –κι επιπλέον, ο Νότος δε θα σταθεροποιείτο, και θα ερείπωνε και τον πολιτισμό στον Ωκεανό και στο Βορρά, με σεισμούς. *Όχι, δεν τον έβλαψαν ο Κράντμον κι ο Μάργκανθελ.*

«Και τι είπατε;» απαίτησε ο Πόνκιμ.

Η σκιερή φιγούρα τύλιξε το πρόσωπο του Κράντμον. *«Μου ζητούσε να διώξω την έρημο. Εγώ προσπάθησα να του εξηγήσω ότι αυτό είναι αδύνατο, μα εκείνος ήταν τόσο επίμονος... Νομίζω ότι επιχείρησε να το κάνει μόνος του –ο άφρονας!...»*

Ο Πόνκιμ αναστέναξε και στράφηκε, πάλι, στον ξαπλωμένο στην άμμο Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε, στέλνοντας τις πνευματικές του αισθήσεις μέσα στην ψυχή του χτυπημένου άντρα, επιχειρώντας να εντοπίσει το τραύμα του. Σιγή έπεσε τριγύρω· κανείς δε μιλούσε. Και ο Πόνκιμ έψαξε.....η κοσμική

ενέργεια που γεμίζει τη μισή του ψυχή, τι παράξενο πράγμα.....

.....με μπερδεύει, και καίει το πνεύμα μου, όποτε την πλησιάζω.....

.....που βρίσκεται το τραύμα; Στο άθικτο ήμισυ της ψυχής του πρέπει να είναι, σωστά;.....

.....Ο Πόνκιμ εντόπισε μια ασυνέχεια. Μάλλον, το βρήκα. Ελπίζω να μην κάνω λάθος. Ένα σκίσιμο... Άσχημο. Χρειάζομαι βοήθεια.

Άνοιξε τα μάτια του. «Σοφέ,» είπε στον Μόρβον, δίχως να τον κοιτάζει, «οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις έχουν κάνει ένα... σκίσιμο στην ψυχή του, μια ασυνέχεια που εντόπισα. Βέβαια, ίσως και να... Δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό είναι το τραύμα· ίσως και να είχε προκληθεί παλιότερα, τότε που έχασε τη μισή του ψυχή, από τους κρυστάλλους.»

«Θα το κοιτάξω κι εγώ, κύριε.»

Μετά: <<Τι συμβαίνει εκεί; Τι συμβαίνει; Ο φίλος σας τραυματίστηκε;>>

Ύψωσαν τα βλέμματά τους, για να δουν ένα μεγαλόφτερο πουλί να κάνει κύκλους στον ουρανό. Ο Μαναχούθρας!

«Πού ήσουν τόση ώρα;» φώναξε η Σαντέ'ενθιν. «Νομίζαμε ότι μας είχες εγκαταλείψει.»

«Καταραμένο τερατάκι,» μούγκρισε ο Κράντμον/Μάργκανθελ, «νέα παγίδα προετοιμάζεις;»

<<Παγίδα; Ο Μαναχούθρας; Ποτέ!>> Φτερουγίζοντας, προσγειώθηκε πίσω απ' το κεφάλι του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή. <<Ο φίλος σας τα έβαλε με το Μεγάλο Γονέα· πολύ ανόητο από μέρος του. Παντού ακούγονταν οι οργισμένες φωνές του.>>

«Του Μεγάλου Γονέα;» έκανε η Αλζάρα.

<<Φυσικά, φυσικά.>>

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνουμε για να τον βοηθήσουμε;» ρώτησε η Αλζάρα, κοιτώντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και παραμερίζοντας τα μαλλιά απ' το μέτωπό του.

<<Ναι. Θάψτε τον κάτω απ' την άμμο.>>

Ο Πόνκιμ κοίταξε το πτηνό –που έμοιαζε με κοράκι αλλά δεν ήταν– με στενεμένα μάτια. «Να τον θάψουμε κάτω απ' την άμμο;» Η αμφισβήτηση ήταν έκδηλη στη φωνή του.

<<Ναι. Κάντε αυτό που σας λέω και ο φίλος σας θα γίνει καλά.>>

«Περιμένεις να σε ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ;» βρυχήθηκε ο Κράντμον/Μάργκανθελ. Η μαύρη μορφή μπροστά από τον Ωκεάνιο ευγενή παλλόταν παράξενα, γεμάτη σκοτεινή ενέργεια.

<<Αλήθεια σάς λέω! Δε σας εξήγησα ότι γνωρίζω πώς σκέφτεται ο Μεγάλος Γονέας; Θάψτε το φίλο σας μέσα στην άμμο και θα δείτε ότι, σε λίγο, θα γίνει καλά.>>

Η Αλζάρα κοίταξε τον Πόνκιμ. «Να το κάνουμε;» ρώτησε, διστακτικά.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. Ατένισε το παράξενο πτηνό. «Πώς ακριβώς θα γίνει καλά, Μαναχούθρα;»

<<Η ψυχή του θα θεραπευτεί.>>

«Ο Μεγάλος Γονέας σου τον τραυμάτισε. Δε μου μοιάζει πολύ πιθανό ο ίδιος να τον θεραπεύσει.»

<<Ο ίδιος; Μα εγώ σας είπα να τον θάψετε κάτω απ' την άμμο.>>

«Και δεν είναι η άμμος του Αφέντη σου;»

<<Ο Μεγάλος Γονέας είναι εκείνος που με γέννησε, όχι κι ο Αφέντης μου.>>

«Δε σε ρώτησα αυτό.»

Το πτηνό έγειρε το κεφάλι και βλεφάρισε, σα να συλλογιζόταν. <<Ο Δημιουργός δεν είναι πάντοτε ίδιος με τα δημιουργήματά του. Θάψτε τον και θα γίνει καλά. Σας το υπόσχομαι!>>

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν. «Μαναχούθρα, κάτι δε μου ταιριάζει επάνω σου.»

Το πτηνό έκανε δυο βήματα προς τα πίσω, λες και φοβήθηκε.
<<Θάψτε τον, γρήγορα! Κάθε στιγμή που χρονοτριβείτε, η ψυχή του φίλου σας χάνεται! Χάνεται! Με λυπεί το γεγονός. Εσάς όχι;>>

«Ας τον θάψουμε,» πρότεινε η Αλζάρα.

«Όχι,» είπε απόλυτα ο Πόνκιμ, συνεχίζοντας να έχει τα μαύρα του μάτια επάνω στο πτηνό.

«Θα τον αφήσεις να πεθάνει;» σφύριξε η Αλζάρα.

Εκείνος δε στράφηκε να την κοιτάξει. «Προσπαθώ να τον σώσω.

»Μαναχούθρα, απομακρύνσου και άσε μας να κάνουμε τη δουλειά μας.» Και προς τον Μόρβον: «Επιθυμείτε ακόμα να τον κοιτάξετε, κύριε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. Έκλεισε τα μάτια του και αυτοσυγκεντρώθηκε. Το ίδιο και ο Πόνκιμ, για να του δείξει πού ακριβώς είχε εντοπίσει την ασυνέχεια.

<<Όχι όχι όχι όχι! Περιμένετε! Περιμένετε! Μην ενεργείτε βιαστικά! Σας παρακαλώ, μη βλάψετε το φίλο σας έτσι!>>

Η φασαρία που προκάλεσε ο Μαναχούθρας είχε κάτι το τόσο έντονο που, αμέσως, πέταξε τον Πόνκιμ και τον Μόρβον από τον Πνευματικό Κόσμο στον υλικό.

Τα μάτια της Αλζάρα είχαν γουρλώσει· κοιτούσε μια τους δύο άντρες και μια το πτηνό που ωρυόταν. Οι κραυγές του Μαναχούθρα την είχαν ανησυχήσει. Θα φώναζε έτσι, αν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν κινδύνευε πραγματικά;

«Σταθείτε,» είπε, υγραίνοντας τα χείλη της. «Ίσως, τελικά, να πρέπει να τον θάψουμε στην άμμο.» Μπορούσε να αισθανθεί όλο της το κορμί να τρέμει.

<<Ναι, ακούστε την! Ξέρει τι σας λέει. Ω, μην τον αφήσετε να πεθάνει έτσι...!>>

Ο Πόνκιμ δίστασε· τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ζάρωσαν.

<<Όχι! ΠΡΟΣΕΞΤΕ! Ο ΣΑΣΑΤΑΡΟΣ!>>

Αυτή η φωνή –ίδια με του Μαναχούθρα– είχε έρθει από άλλου.

Στράφηκαν, πάλι, για να δουν ένα αλλόκοτο πλάσμα με μακριά πόδια να ζυγώνει, γρήγορα, χοροπηδώντας επάνω στους αμμόλοφους.

Ο Πόνκιμ γύρισε, για να κοιτάξει το πτηνό—

—το οποίο έβγαλε ένα βρυχηθμό που θα ταίριαζε σε λιοντάρι. Άμμος σηκώθηκε γύρω του, τυφλώνοντας το Βασιληά του Σαραόλν, και μέσα απ'τη θολούρα ένα θηριώδες χέρι απλώθηκε, με νύχια που άστραφταν σα σπαθιά και κατευθύνονταν προς τον Πόνκιμ. Εκείνος ύψωσε το δεξί του χέρι, ενστικτωδώς.

Αίμα πετάχτηκε.

Το σύννεφο της άμμου κάλυψε τα πάντα.

Η Αλζάρα κυλίστηκε κάτω άθελά της, καθώς ένα μεγάλο πλάσμα τη χτύπησε, με τα πλευρά του.

Η Σαντέ'ενθιν, που στεκόταν όρθια, έχασε την ισορροπία της· έπεσε ανάσκελα.

Ο Μόρβον προσπάθησε να κάνει πίσω, για ν'αποφύγει το θηρίο που φαινόταν μαύρο μέσα στη θολούρα. Είδε τον Πόνκιμ να πέφτει και αίμα να πιτσιλά την άμμο κοντά του.

Ο Βούνκαλ παραπάτησε κι απομακρύνθηκε, τρέχοντας, με τη Βόλκρα καταπόδας.

Ο Κάρελ τράβηξε πιο πέρα τον Ζάρχαλ, που είχε χάσει την ισορροπία του και δυσκολευόταν να σηκωθεί.

Μετά, ένα τερατώδες, κοκαλιάρικο ον ξεπρόβαλε μέσα από το σύννεφο της άμμου, υψώνοντας το δεξί, αιματοβαμμένο του χέρι, ενώ τα μάτια του, που γυάλιζαν σαν φεγγαρόπετρες, ήταν στραμμένα στον πεσμένο Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

«PPPPPPPPRAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA PPPP!» Ένας σίφουνας από μαύρη και κυανοπόρφυρη ενέργεια έπεσε επάνω στον Σασατάρο, πετώντας τον τριάντα μέτρα παραπέρα, στους λοφίσκους της άμμου και σηκώνοντας κι άλλα σύννεφα σκόνης, ενώ φωτιές ξεπηδούσαν από τον ίδιο τον αέρα.

Ο Κράντμον! σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, διαπιστώνοντας, ξαφνικά, πως ο Ωκεάνιος ευγενής δεν ήταν εκεί όπου στεκόταν πριν από λίγο.

«*XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX!*» Το δαιμονισμένο ουρλιαχτό του Σασατάρου ήταν ένα επώδυνο άκουσμα στα αφτιά όλων. Το κοκαλιάρικο πλάσμα ανασηκώθηκε επάνω στους αμμόλοφους. Τα μάτια του επικεντρώθηκαν στη μελανόχρωμη μορφή με τις κυανοπόρφυρες φλόγες στα χέρια, και έγιναν δύο εστίες φωτιάς. Άνοιξε το σκελετωμένο του στόμα και ούρλιαξε, πάλι. Μαζί με το ουρλιαχτό του ήρθε και ένα τερατώδες κύμα άμμου, παρασυρόμενο από έναν ξαφνικό άνεμο.

Όλοι έπεσαν κάτω, προσπαθώντας να καλύψουν τα πρόσωπά τους μέσα στις κουκούλες τους και τα σώματά τους μέσα στις κάπες, ώστε να μην τους μαστιγώνει η λαίλαπα της άμμου.

<<*ΦΥΛΑΧΤΕΙΤΕ!*>> Μονάχα το ουρλιαχτό του Μαναχούθρα μπορούσε ν'ακούσει κανείς μέσα στον χαλασμό.

Η αμμοθύελλα πέρασε, και ο Μάργκανθελ/Κράντμον στεκόταν όρθιος, όπως και πριν. «*ΜΩΡΟΝ ΠΡΩΘΙΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΕΡΑΤΟΓΕΝΝΗΜΑ, ΜΕΤΑΛΛΑΞΩ ΣΕ ΕΙΣ ΑΜΜΟΝ ΗΝ ΤΟΛΜΑΣ ΒΑΛΛΕΙΝ ΚΑΤ'ΕΜΟΥ!*» Οι κυανοπόρφυρες φωτιές εξαπολύθηκαν απ'τα χέρια του, και ο ουρανός έτριξε, φτύνοντας μαύρες φλόγες, ενώ οι λοφίσκοι φούσκωσαν και έσκασαν, πετώντας πύρινες γλώσσες.

Ο Σασατάρος έτρεξε σαν ζώο, ουρλιάζοντας και γρυλίζοντας πονεμένα, καθώς οι φθοροποιές δυνάμεις τον καταδίωκαν, για να δαγκώσουν τη σάρκα και την ψυχή του. Πήδησε στον αέρα, μετατράπηκε σε σκουλήκι, και βούτηξε μέσα στις άμμους.

Ο άνεμος, οι φλόγες, και οι απόκοσμες ενέργειες διαλύθηκαν, και μια εκκωφαντική σιγή απλώθηκε πάνω από την έρημο.

Η σκιά βούλιαξε μέσα στον Κράντμον, και ο Ωκεάνιος ευγενής έπεσε στα γόνατα, με το κεφάλι σκυμμένο και τα ξανθά, μακριά του μαλλιά να κρύβουν την όψη του. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6°

Το γαλάζιο ρήγμα

Η Σαντέ'ενθιν άκουσε εκείνα τα παράξενα λόγια να βγαίνουν από το στόμα του Μάργκανθελ. Έμοιαζαν με την Κοινή Γλώσσα, αλλά σε μια πολύ πιο αρχαία της μορφή. Και ήταν και μία λέξη που την είχε παραξενέψει ιδιαίτερα: *Πρωθισταμένου*. Τι σήμαινε τούτο; Ποιος ήταν ο *Πρωθιστάμενος*; Μάλλον, μονάχα ο Μάργκανθελ θα μπορούσε να της πει. Ναι, αυτός, όχι ο Κράντμον· γιατί ήταν φανερό πως, εκείνη την ώρα, ο μισός-Θεός μιλούσε, έχοντας καταλάβει εξολοκλήρου το ανθρώπινο σώμα όπου διέμενε. *Άραγε, ο Κράντμον τού το επέτρεψε τούτο, ή άρπαξε την κυριαρχία μόνος του;*

Τώρα, όμως, το βλέμμα της Σαντέ'ενθιν πήγε στον Ωκεάνιο ευγενή που βρισκόταν γονατισμένος μερικά μέτρα μπροστά της, με τα ρούχα του κουρελιασμένα και τα μακριά, ξανθά του μαλλιά να κρέμονται μπροστά στο πρόσωπό του. Δε μιλούσε και δεν κινιόταν. *Τι του έχει συμβεί;*

Οι υπόλοιποι είχαν αρχίσει να συνέρχονται. Η Αλζάρα σερνόταν στην άμμο, για να πλησιάσει τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και να δει αν ήταν καλά. Ο Κάρελ βοηθούσε τον Ζάρχαλ να πατήσει στα πόδια του. Ο Μόρβον γονάτιζε πλάι στον Πόνκιμ, ο οποίος ανασηκωνόταν, με το δεξί του χέρι τραυματισμένο. Ο Βούνκαλ και η Βόλκρα τούς παρακολουθούσαν όλους, σιωπηλά. Το ίδιο κι ο Μαναχούθρας, βλεφαρίζοντας.

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε από την άμμο και βάδισε προς τον Κράντμον, ο οποίος δε στράφηκε να την αντικρίσει. Ίσως να μην την είχε ακούσει. Εκείνη άπλωσε το χέρι της κι ακούμπησε τον ώμο του—

Το τράβηξε, αμέσως, πίσω. Έκαιγε! Πώς έκαιγε έτσι!

Είδε το κεφάλι του Κράντμον να γυρίζει ελαφρώς προς τα δεξιά. Το ένα του γαλάζιο μάτι, που μπορούσε να δει η Σαντέ'ενθιν μέσα από τα ξανθά του μαλλιά, γυάλιζε τρομαχτικά· αλλά τα χαρακτηριστικά του προσώπου του έμοιαζαν ζαρωμένα από τον πόνο.

«Μη μ'αγγίζεις,» έκρωξε.

Η Σαντέ'ενθιν ξεροκατάπιε. Τι του είχε συμβεί; Τι είχε πάθει; Την προηγούμενη φορά, που είχε χρησιμοποιήσει *πολύ* λιγότερη από τη δύναμη του Μάργκανθελ, τα χέρια του είχαν καεί· τώρα; Προσπάθησε να σταθεροποιήσει τη φωνή της. «Είσαι καλά, Κράντμον; Άφησες το Μάργκανθελ να σε κυριέψει;»

Εκείνος σηκώθηκε, αργά, όρθιος· σπασμοί τάραζαν, πού και πού, το κορμί του. «Ναι,» αποκρίθηκε, έχοντάς της γυρισμένη την πλάτη, «αλλιώς δε θα ήμουν ζωντανός τώρα. Η θεϊκή ενέργεια θα με είχε κάψει ολόκληρο· θα με είχε κάνει στάχτη.» Στράφηκε να την αντικρίσει. «Ωστόσο, και πάλι, δεν αισθάνομαι καθόλου καλά.»

Η Σαντέ'ενθιν τον κοίταξε από πάνω ως κάτω. Δεν της φαινόταν να έχει εγκαύματα, όμως η όψη του ήταν γραμμωμένη· μακριά και βαθιά αυλάκια χάραζαν το πρόσωπό του· ενώ στο σώμα του οι φλέβες ήταν πιο φανερές απ'ό,τι κανονικά, και ορισμένα σημεία έμοιαζαν να πάλλονται.

«Μπορείς να περπατήσεις;»

Ο Κράντμον ένευσε.

«Πονάς;»

Εκείνος ένευσε, πάλι.

Και τότε, άκουσε τη φωνή του Μάργκανθελ εντός του, εξουθενωμένη, σαν ύστερα από μια δύσκολη ημέρα μαχών: *Άσε μένα να απαλύνω τον πόνο σου, Κράντμον. Άσε την παρουσία μου να σε περιτυλίζει.*

Μάργκανθελ, αποκρίθηκε ο Ωκεάνιος, έπρεπε να με είχες προειδοποιήσει γι' αυτό!

Μα σε προειδοποίησα! Σου πρότεινα να αφήσεις εμένα να πάρω την κυριαρχία του σώματός σου. Σε διαφορετική περίπτωση, η ενέργεια θα σε είχε καταστρέψει. Κι αν δεν είχαμε αντιμετωπίσει τον Σασατάρο, εκείνος θα μας είχε καταστρέψει όλους, σκοτώνοντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

Μα πονάω παντού, Μάργκανθελ! «γρύλισε» ο Κράντμον.

Ο πόνος θα περάσει. Άφησέ με, τώρα, να τον απαλύνω.

Η Σαντέ'ενθιν είδε τη σκιά να βγαίνει, ξανά, μέσα από το σώμα του Κράντμον και να τον τυλίγει, να κολλά επάνω στη σάρκα του σαν δεύτερο πετσί, σαν πανοπλία μαύρου δέρματος. Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Λες ο Μάργκανθελ να τον είχε κυριέψει, πάλι; Τώρα, που ήταν αδύναμος;

«Μη θορυβείσαι,» της είπε ο άντρας εμπρός της. Μετά, πήρε μια βαθιά ανάσα. *Αααα, όντως, είναι πολύ καλύτερα έτσι, Μάργκανθελ, παραδέχτηκε.*

Σου έχω πει ποτέ ψέματα, Κράντμον; αποκρίθηκε ο μισός-Θεός εντός του.

Όχι κάποια που να έχω ανακαλύψει ακόμα.

Πάντα καχύποπτος είσαι... Χα-χα-χα-χα...

Η Σαντέ'ενθιν έγλειψε τα χείλη της, για να τα υγράνει. «Είσαι εντάξει, δηλαδή...;»

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ κατένευσε. «Ναι, πολύ καλύτερα απ'ό,τι ήμουν πριν λίγο. Το κάψιμο αρχίζει να φεύγει, και οι σπασμοί.»

«Πάμε στους άλλους,» πρότεινε η Σαντέ'ενθιν. Στράφηκε και άρχισε να βαδίζει προς την ομάδα, που είχε συγκεντρωθεί γύρω από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Μαζί τους ήταν κι ο Μαναχούθρας, κοιτάζοντας ερευνητικά αλλά μη μιλώντας. Ο Μόρβον έδενε με έναν επίδεσμο το τραυματισμένο χέρι του Πόνκιμ.

Καθώς η Σαντέ'ενθιν έφτανε κοντά, ο Σοφός τελείωνε με το δέσιμο. «Είναι ζωντανός;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή, κοιτάζοντας τον άντρα που ήταν προορισμένος για να σταθεροποιήσει το Νότο.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλζάρα, που κρατούσε το κεφάλι του μέσα στην αγκαλιά της.

«Πόνκιμ;»

«Καλά είμαι. Τα νύχια του μου έκαναν μονάχα ένα σκίσιμο. Αρκετά μεγάλο, οφείλω να πω, αλλά όχι τόσο άσχημο όσο αυτό στην μισή ψυχή του Σταθεροποιητή μας.» Στράφηκε στον Μόρβον. «Σας ευχαριστώ για το δέσιμο, κύριε. Τώρα, να προσπαθήσουμε μαζί να θεραπεύσουμε τον σύντροφό μας;»

Ο Σοφός συμφώνησε μ'ένα σιωπηλό νεύμα.

«Εκτός κι αν ο Μαναχούθρας ξέρει κάποιον πιο γρήγορο τρόπο,» είπε ο Βούνκαλ, προτού κανείς προλάβει να κάνει κάτι.

Το παράξενο πλάσμα που στεκόταν επάνω σε ψηλά, λιγνά πόδια βλεφάρισε. <<Χμμμ... Τι ακριβώς συνέβη στο φίλο σας;>>

«Επιτέθηκε στην έρημο, στον Μεγάλο Γονέα, και η ψυχή του τραυματίστηκε,» εξήγησε ο Πόνκιμ.

<<Δε γνωρίζω το βοτάνι γι'αυτό. Κι ευτυχώς που σας πρόλαβα, προτού ο Σασατάρος σάς πείσει να τον θάψετε.>>

«Δε θα τον θάβαμε, έτσι κι αλλιώς,» είπε ο Πόνκιμ.

«Αν τον θάβαμε, όμως, τι θα συνέβαινε;» θέλησε να μάθει η Αλζάρα.

<<Θα ήταν στα σίγουρα καταδικασμένος. Ο Μεγάλος Γονέας θα κατέστρεφε την ψυχή του εντελώς.>>

«Εσύ πού ήσουν;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Πού είχες πάει;»

<<Είδα ότι δε θα αντέχατε για πολύ μέσα σε τούτη την έρημο, κι απομακρύνθηκα, ψάχνοντας για κάποια γρηγορότερη δίοδο έξω από τούτο το φάσμα.>>

«Βρήκες;»

<<Ναι, και μπορώ να σας οδηγήσω εκεί. Αλλά καλύτερα να θεραπεύσετε το φίλο σας, πρώτα, το γρηγορότερο δυνατό.>>

Ο Πόνκιμ έκλεισε τα μάτια κι ακούμπησε το καλό του χέρι στον αριστερό του κρόταφο, για να καταδυθεί στον Πνευματικό Κόσμο, όπου τα Πνεύματα ούρλιαζαν από τα χτυπήματα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων.

Ο Μόρβον τον ακολούθησε, και ο Πόνκιμ αισθάνθηκε την παρουσία του Σοφού κοντά του.

Πού είναι το σκίσιμο, κύριε;

Απο δώ. Και πρόσεχε μην καείς από την κοσμική ενέργεια.

Πέρασαν δίπλα από το χαμένο ήμισυ της ψυχής του ασθενή τους και βούλιαξαν μέσα στο άλλο. Εκεί, κάπου στα σύνορα ανάμεσα στα δύο μισά, εντόπισαν την ασυνέχεια, το σκίσιμο.

Είναι το τραύμα που ψάχνουμε; ρώτησε ο Πόνκιμ. Τι λες;

Αυτό πρέπει να είναι, κύριε. Αν και δεν είμαι απόλυτα σίγουρος. Ό,τι κι αν είναι, πάντως, δεν πιστεύω να συμβεί τίποτα κακό, αν επιχειρήσουμε να το κλείσουμε, έτσι;

Δεν ξέρω, αλλά ας προσπαθήσουμε.

Επικαλέστηκαν την ψυχική ενέργεια των Πνευμάτων κι άρχισαν να τη χειρίζονται, με τέχνη και ταχύτητα.

Οι υπόλοιποι μπορούσαν να δουν τον Πόνκιμ και τον Μόρβον γονατισμένους δίπλα στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ενώ ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό τους. Τα μάτια τους ήταν κλειστά και τα χείλη τους σχημάτιζαν απόκρυφες λέξεις, στη γλώσσα της επίκλησης των Πνευμάτων.

«Προσπαθούν να τον θεραπεύσουν...» ψιθύρισε η Αλζάρα, φοβούμενη μη διαταράξει τη δουλειά τους. Έκλεισε κι εκείνη τα μάτια της και έστειλε τις πνευματικές της αισθήσεις στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Απέφυγε το φλογερό ήμισυ της ψυχής του και «ατένισε» τη δουλειά του Πόνκιμ και του Μόρβον: την ψυχική ενέργεια που προσπαθούσε να επουλώσει την ασυνέχεια.

Ίσως θα μπορούσα να σας βοηθήσω, είπε η Αλζάρα.

Δε χρειάζόμαστε επιπλέον βοήθεια, της αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Αν χρειάζόμασταν, θα σας φωνάζαμε.

*Δηλαδή, θα τον κάνετε καλά; Σίγουρα;
Αν δεν τον κάνουμε καλά, τότε, είμαστε όλοι ξοφλημένοι. Πρέπει,
επομένως. Τώρα, πάψε να μας ενοχλείς!*

Η Αλζάρα, βλέποντας πως η παρουσία της ήταν ανεπιθύμητη και μη θέλοντας να προκαλέσει πρόβλημα, τώρα που τόσα πολλά κρέμονταν από τις ενέργειες του Μόρβον και του Πόνκιμ, επέστρεψε στον υλικό κόσμο, και άνοιξε τα μάτια, για να κοιτάξει το πρόσωπο του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή μέσα στην αγκαλιά της.

Τα βλέφαρά του κουνιόνταν!

Τούτο, μάλλον, ήταν θετικό σημάδι, έκρινε η Αλζάρα. *Τον κάνουν καλά. Τον θεραπεύουν.*

Κράτησε την αναπνοή της, περιμένοντας.

Μετά, το κεφάλι του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή κουνήθηκε. Το δεξί του χέρι, επίσης. Η Αλζάρα χάιδεψε τα μαλλιά του, τα παραμέρισε από το μέτωπό του.

Ο Μόρβον και ο Πόνκιμ συνέχιζαν να παραμένουν αυτοσυγκεντρωμένοι, δουλεύοντας.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έπαψε να κινείται.

Η καρδιά της Αλζάρα παραλίγο να σταματήσει. *Όχι! Τι κάνουν; Δεν τον θεραπεύουν; Τι συνέβη, τώρα;*

Ύστερα, όμως, τα μάτια του άνοιξαν, γυαλίζοντας, και ένα βογκητό βγήκε απ' τα χείλη του. Πήρε μια βαθιά ανάσα.

Και ο Πόνκιμ κι ο Μόρβον άνοιξαν τα δικά τους τα μάτια, μοιάζοντας εξουθενωμένοι.

«Τα καταφέρατε;» ρώτησε η Αλζάρα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, καθώς σηκωνόταν όρθιος.

Η Αλζάρα έσκυψε και φίλησε τα χείλη του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή, ο οποίος έμοιαζε χαμένος. Κατόπιν, τον βοήθησε να σηκωθεί όρθιος.

«Τι συνέβη;» τη ρώτησε.

«Ο Μεγάλος Γονέας σε χτύπησε,» εξήγησε εκείνη.

«Η έρημος, ναι. Προσπάθησα... προσπάθησα να τη διώξω.»

«*Ήταν ανόητο –σ’το είπα!*» μούγκρισε η σκιερή φιγούρα μπροστά από τον Κράντμον. «*Ούτε εγώ δε μπορώ να τα βάλω τόσο ανοιχτά με το Μεγάλο Γονέα.*» Στράφηκε στον Μαναχούθρα. «*Τώρα, τερατάκι, θα μας βγάλεις απο δώ; Και πρόσεξε: αν πρόκειται γι’άλλη μια παγίδα, θα σε λιανίσω.*»

<<Εγώ δε στήνω παγίδες. Ο Σασατάρος ήταν που πήγε να σας κοροϊδέψει. Σας είχα προειδοποιήσει γι’αυτόν. Είναι ύπουλος, παρότι δειλός.>>

«Δειλός;» απόρησε η Σαντέ’ενθιν. «Παραλίγο να μας σκοτώσει όλους!»

<<Είναι δειλός. Μην περδεύεις το ένα πράγμα με το άλλο. Δεν είδες πώς έφυγε, τρέχοντας, μόλις ο φίλος σας του επιτέθηκε;>>

«Τέλος πάντων,» είπε ο Πόνκιμ. «Ας ισχυροποιήσουμε, πρώτα, το σταθεροποιητικό μας πεδίο και, ύστερα, πάμε να φύγουμε απο δώ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Μόρβον. «το αισθάνομαι κι εγώ να χάνει δύναμη, κύριε. Ίσως ο Μεγάλος Γονέας, κάπως, να το χτυπά.

»Όμως εμείς είμαστε πολύ κουρασμένοι για να το φορτίσουμε. Κύριε Κάρελ, κύριε Ζάρχαλ;»

«Θα το φορτίσουμε εμείς,» αποκρίθηκε ο Κάρελ.

«Κι εγώ και η Βόλκρα θα σας βοηθήσουμε,» δήλωσε ο Βούνκαλ.

«Όλοι μας θα βοηθήσουμε,» τόνισε η Σαντέ’ενθιν. «Όσο πιο ισχυρό το κάνουμε, τόσο το καλύτερο –ειδικά αν ο Μεγάλος Γονέας όντως το βάλει με τις δυνάμεις του.»

Έκλεισε τα μάτια κι επικαλέστηκε τα Πνεύματα, διοχετεύοντας την ψυχική τους ενέργεια μέσα στο σταθεροποιητικό κέλυφος που τους περιέβαλε όλους. Αισθάνθηκε και τους άλλους να συμβάλουν –τον Κάρελ, τον Ζάρχαλ, τη Βόλκρα, τον Βούνκαλ, και την Αλζάρα. Σε λίγο, το πεδίο τους είχε γίνει πανίσχυρο, σαν τείχος κάστρου ενάντια στις αποσταθεροποιητικές δυνάμεις.

«Οδήγησέ μας, Μαναχούθρα,» είπε η Σαντέ’ενθιν.

<<Ελάτε!>> Το παράξενο πλάσμα άρχισε να χοροπηδά επάνω στους αμμόλοφους, ανασηκώνοντας άμμο με τα μακριά του πόδια.

Η Συντροφιά της Παλινόρθωσης το ακολούθησε, βαδίζοντας βιαστικά.

<<Ο Μεγάλος Γονέας, πάντως, δεν πρέπει να σας συμπαθεί και πολύ. Πώς κι έτσι;>>

«Αναζητάμε το Κέντρο Σταθερότητας,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν.

<<Σας είπα: δεν ξέρω τι είν'αυτό.>>

«Είναι η... καρδιά του Μεγάλου Γονέα.»

<<Σκοπεύετε να τον βλάψετε;>> Ο Μαναχούθρας δε σταμάτησε τα χοροπηδητά του, λες και ρωτούσε εγκυκλοπαιδικά, λες και δεν τον ένοιαζε αν ο δημιουργός του θα πέθαινε ή όχι.

«Όχι ακριβώς.»

<<Τότε, τι-;>>

«Τι είν'αυτό;» τον διέκοψε ο Βούνκαλ, δείχνοντας στον ορίζοντα, πίσω από μια σειρά θινών, μια λουρίδα δυνατού γαλάζιου φωτός.

<<Η δίοδος. Και κλείνει! Βιαστείτε!>> Τα πηδήματα του Μαναχούθρα έγιναν πιο γρήγορα.

Οι σύντροφοι, παρά την κούρασή τους, έτρεξαν πίσω του.

Μετά, άκουσαν μουγκρητά και βρυχηθμούς από τα δεξιά τους, σαν από τα στόματα δεκάδων θηρίων.

<<Ω, όχι! Ο καταραμένος Σασατάρως...!>>

«Έρχεται;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, ενώ, την ίδια στιγμή, συλλογιόταν: Μπορεί να τον αντιμετωπίσει, πάλι, ο Κράντμον και να μείνει ζωντανός;

<<Φυσικά και δεν έρχεται ο Σασατάρως. Δε σας είπα; Είναι δειλός!>> Ο Μαναχούθρας έμοιαζε να κάνει ανέμελη κουβέντα, ενώ όλων των άλλων οι καρδιές βροντοκοπούσαν κάτω απ'τα στήθη τους και οι ανάσες τους έβγαιναν βαριές. <<Αυτό που έρχεται είναι κάτι πολύ χειρότερο, φίλοι μου: Μια αγέλη από Ίλ'φαντιρ.>>

«Τι είν'αυτά;» απόρησε η Σαντέ'ενθιν, λαχανιασμένη από το τρέξιμο πάνω στις άμμους. «Νόμιζα... ότι... δεν είχαν μείνει... ζώα... στη Νότια Γη... Ο σεισμός δεν τα σκότωσε;»

<<Ο Μεγάλος Γονέας έφτιαξε πολλά.>>

Αναρωτιέμαι τι τερατουργήματα θα είναι!...

Έριξε μια ματιά στα δεξιά και είδε ένα σύννεφο σκόνης. Μέσα από τη θολούρα, ατένισε κάτι μακριά μέλη να ξεπροβάλουν, σαν... *Προβοσκίδες! Μα τη Ζούγκλα, αυτές είναι προβοσκίδες ελεφάντων! Αλλά, ελέφαντες μες στην έρημο;*

Έφτασαν σ'έναν ψηλό αμμόλοφο κι άρχισαν να τον ανεβαίνουν.

<<Γρήγορα! Γρήγορα!>> Ο Μαναχούθρας βρισκόταν ήδη στην κορυφή.

«Εύκολο για σένα να φωνάζεις, ε, τερατάκι;» μούγκρισε η Σαντέ'ενθιν, παλεύοντας με την άμμο που γλιστρούσε κάτω απ'τα πόδια της –καθώς και ανάμεσα από τα δάχτυλά της, όταν προσπαθούσε να πιαστεί με τα χέρια, για να μην πέσει.

Οι υπόλοιποι της ομάδας φαινόταν να έχουν παρόμοιες δυσκολίες, εξουθενωμένοι καθώς ήταν.

Από κάτω τους, τα Ίλ'φαντιρ ακούγονταν να βρυχούνται και να γρυλίζουν.

Ελέφαντες που βρυχούνται και γρυλίζουν, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, καθώς σκαρφάλωνε. *Θα τρελαθώ!* Σταματώντας για μια στιγμή την αναρρίχηση, τόλμησε να κοιτάξει τα τερατουργήματα πάνω απ'τον δεξή της ώμο.

Τα Ίλ'φαντιρ ήταν ψηλά και σωματώδη, όπως οι ελέφαντες, όμως το δέρμα τους ήταν κατάμαυρο και έμοιαζε τελείως ξερό· ίσως να είχε και φολίδες, αλλά, τώρα, μέσα στον πανικό της, η Σαντέ'ενθιν δε μπορούσε να διακρίνει. Γαλάζια μάτια γυάλιζαν επάνω στα κεφάλια των πλασμάτων, τα οποία είχαν, επίσης, μεγάλα κέρατα, προβοσκίδες, και στόματα με πολλά δόντια που έμοιαζαν με σπαθιά.

Θα τρελαθώ! Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια άρχισε, πάλι, να παλεύει με την άμμο, για να ανεβεί στην κορυφή του λοφίσκου.

<<Γρήγορα! Γρήγορα!>>

Όταν φτάσω εκεί, θα το τεμαχίσω, το καταραμένο τερατάκι!

Η άμμος έμπαινε μέσα στα ρούχα και στις μπότες της. Τούτος ο Πνευματοχτυπημένος αμμόλοφος έμοιαζε *επίτηδες* να μην τους αφήνει να τον σκαρφαλώσουν· έμοιαζε ν'αποζητά να τους πετάξει από πάνω του.

Ο πρώτος που βρέθηκε στην κορυφή, πλάι στον Μαναχούθρα, ήταν ο Βούνκαλ, ο οποίος στάθηκε για λίγο εκεί, να πάρει μερικές βαθιές ανάσες. Η κουκούλα είχε πέσει από το κεφάλι του, φανερώνοντας την ειδική του όψη, μα δεν τον ενδιέφερε αυτό τώρα. *Πνεύματα*, συλλογίστηκε, *ετούτο το μέρος είναι σαν εφιάλτης. Όλα όσα κάνουμε μοιάζουν τόσο άσκοπα μπροστά στις δυνάμεις αυτού του Μεγάλου Γονέα. Ο εχθρός μας είναι τα Πάντα, κι εμείς είμαστε μερικοί ηλίθιοι που τρέχουμε επάνω σε μια γωνία των Πάντων.*

Ύστερα, το βλέμμα του έπεσε στην αγέλη των πελώριων πλασμάτων, τα οποία ο Μαναχούθρας είχε αποκαλέσει *Τλ'φαντιρ*. Ο Βούνκαλ παρατήρησε ότι, τώρα, τα τέρατα βρίσκονταν κάτω από τον αμμόλοφο και προσπαθούσαν κι εκείνα να τον σκαρφαλώσουν. Η όψη τους τον τρομοκρατούσε και τον έκανε να εύχεται να είχε μείνει καλύτερα στο Σαραόλν. Όμως μέσα του *ήξερε* ότι καλύτερα ήταν που είχε έρθει εδώ, αλλιώς θα καθόταν και θα περίμενε την ερείπωση του κόσμου του και, τέλος, το θάνατό του.

Είδε τη Σαντέ'ενθιν να έρχεται από την πλαγιά του αμμόλοφου. Της έδωσε το χέρι του. Εκείνη πιάστηκε απ'αυτό κι ανέβηκε, ασθμαίνοντας. Κοίταξε το πρόσωπό του χωρίς να πάρει αμέσως το βλέμμα της από πάνω του, χωρίς να μορφάσει· πράγμα που έδωσε στον Βούνκαλ μια πρόσκαιρη ικανοποίηση. *Είμαι ανόητος*, σκέφτηκε. *Εδώ κινδυνεύουμε όλοι να πεθάνουμε κι εγώ συλλογιέμαι πώς με κοιτάζει!...*

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε απ'την άλλη, για να δει κι εκείνη τα *Τλ'φαντιρ* να ανεβαίνουν. Ο Ζάρχαλ και ο Κάρελ βρίσκονταν

τελευταίοι. Τα τέρατα άπλωναν τις προβοσκίδες τους, για να τους αρπάξουν!

«Βούνκαλ, κοίτα!» είπε. «Πρέπει να τους βοηθήσουμε.» Κι επικαλέστηκε τα Πνεύματα, βάλλοντας εναντίον των πελώριων πλασμάτων, καταπάνω στον ψυχισμό τους· γιατί υπέθετε ότι πρέπει να ήταν τόσο χοντρόπετσα που οποιαδήποτε σωματική επίθεση δε θα τα έβλαπτε και πολύ.

Το Ίλ'φαντιρ που στόχευσε βρυχήθηκε, σηκώθηκε στα πισινά του πόδια στιγμιαία, έχασε την ισορροπία του, και κατρακύλησε επάνω στην άμμο της πλαγιάς, παίρνοντας άλλα δύο μαζί του. Ένα μεγάλο σύννεφο θολούρας σηκώθηκε.

Το άλλο Ίλ'φαντιρ που επιχειρούσε να γραπώσει τους δύο Σοφούς του Κύκλου του Φτερού το χτύπησε ο Βούνκαλ, κι εκείνος κατευθείαν στον ψυχισμό. Το θηρίο έπεσε, όπως το προηγούμενο. Και η θολούρα μεγάλωσε περισσότερο. Από μέσα της έρχονταν βρυχηθμοί και μουγκρητά, ενώ, πού και πού, καμια προβοσκίδα έβγαине, μαστιγώνοντας τον αέρα.

Ο Πόνκιμ και ο Μόρβον έφτασαν στην κορυφή του αμμόλοφου και, μετά απ'αυτούς, η Βόλκρα, ο Κράντμον, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και η Αλζάρα.

<<Ελάτε! Ελάτε!>> Ο Μαναχούθρας χοροπηδούσε από ανυπομονησία, καθώς ο Ζάρχαλ κι ο Κάρελ ανέβαιναν, με τη θολούρα πίσω τους να μοιάζει να τους καταδιώκει.

Ο Βούνκαλ στράφηκε απ'την άλλη, για να δει τη γαλάζια λουρίδα που είχε αντικρίσει από απόσταση. Τώρα, από πιο κοντά, φαινόταν σαν ένα άνοιγμα επάνω στον ίδιο τον ουρανό· όμως όχι ένα οριζόντιο άνοιγμα, παρά ένα κάθετο προς το βάθος του ορίζοντα. Ο Αργκανθικιανός δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο ποτέ στη ζωή του. *Μοιάζει να πηγαίνει προς μια άλλη διάσταση, άγνωστη σε μας.*

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και ο Μόρβον βοήθησαν τον Κάρελ και τον Ζάρχαλ ν'ανεβούν το τελευταίο σημείο του αμμόλοφου.

<<Φύγαμε!>> Ο Μαναχούθρας άρχισε να χοροπηδά προς το γαλάζιο άνοιγμα στον ουρανό.

Τι αλλόκοτο φαινόμενο! σκέφτηκε ο Πόνκιμ, καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι άρχισαν να ακολουθούν το τερατάκι, κατεβαίνοντας τώρα από την άλλη μεριά του λόφου. *Ούτε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δε μου είχε ποτέ μιλήσει για τέτοια πράγματα. Ίσως να είναι κάτι που μονάχα οι Θεοί μπορούν να αντιληφθούν επαρκώς.* Αθέλητα, το βλέμμα του πήγε προς τον Κράντμον/Μάργκανθελ, που έτρεχε λίγο πιο μπροστά από εκείνον. *Άραγε, εσύ καταλαβαίνεις αυτό που αντικρίζουμε;...*

Καθώς πλησίαζαν το γαλανό σχίσμα, διαπίστωσε ότι, ουσιαστικά, κάλυπτε όλο τον ορίζοντα. Ή, ίσως τούτο να εξαρτιόταν από το σημείο όπου βρισκόσουν εσύ. *Πολλά πράγματα, άλλωστε, τα βλέπουμε ανάλογα με την οπτική μας γωνία.*

Πηγαίνοντας ακόμα πιο κοντά, ο Πόνκιμ έκρινε ότι, τώρα, βρίσκονταν μέσα σε μια θάλασσα γαλάζιου φωτός: μια απέραντη, ατελείωτη θάλασσα, όπου μονάχα ο Μαναχούθρας φαινόταν να χοροπηδά στο βάθος.

<<Γρήγορα! Η δίοδος δε θα είναι για πάντα ανοιχτή!>>

Έχουμε το σταθεροποιητικό πεδίο, σκέφτηκε ο Πόνκιμ· επομένως, δεν πρόκειται να κλείσει ενώ εμείς βρισκόμαστε μέσα της. Ή, μήπως, όχι;... Άραγε, ίσχυε το σταθεροποιητικό πεδίο σε τούτο το μέρος, το οποίο δεν έμοιαζε ίδιο με τις άλλες εκτάσεις που είχαν διασχίσει; Το οποίο, συγκεκριμένα, δεν είχε καμία, μα καμία, σχέση μ'αυτές; Ήταν κάτι σχεδόν... άυλο... ψυχικό... Σαν τον Πνευματικό Κόσμο. Ένας άλλος Πνευματικός Κόσμος;

Προχώρησαν ακόμα περισσότερο μέσα στην παράξενη δίοδο. Και τώρα, το γαλάζιο διαλύθηκε, και τα πάντα πλημμύρισαν από μια πανδαισία χρωμάτων.

Έχασαν κάθε αίσθηση του χώρου και του χρόνου.

<<Γρήγορα! Γρήγορα! Η δίοδος κλείνει!>>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο Οι Αμμοβάτες

Τα μυριάδες χρώματα φάνηκαν να λιώνουν.
Πήραν σχήμα.
Πολλά σχήματα.

Μια ανοιχτή πεδιάδα διαμορφώθηκε, γεμάτη με ψηλά χόρτα και κοντά, χοντρόκορμα δέντρα εδώ κι εκεί. Στο βάθος, φαινόταν μια μεγάλη ζούγκλα.

Είμαστε ζωντανοί, παρατήρησε ο Πόνκιμ, κοιτώντας γύρω του, τους υπόλοιπους. *Όλοι μας*. Ξεφύσησε, ανακουφισμένος. Αυτή η γαλάζια δίοδος, σίγουρα, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που είχαν αντιμετωπίσει· ίσως επικινδυνότερη και απ'τον Σασατάρο και την καυτή έρημο.

<<Ίσα-ίσα! Ίσα-ίσα!>>

Ο Πόνκιμ ύψωσε το βλέμμα και είδε τον Μαναχούθρα, στη μορφή ποικιλόχρωμου πτηνού, να πετά πάνω απ'τα κεφάλια τους. «Τι θα είχε συμβεί άμα δεν προλαβαίναμε να βγούμε;» τον ρώτησε.

<<Δεν ξέρω. Αληθινά, δεν ξέρω. Όμως, αναμφίβολα, όχι τίποτα το καλό.>>

«Αναμφίβολα...»

Η Σαντέ'ενθιν σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, σκεπτική. «Πώς θα βρούμε το Κέντρο Σταθερότητας;» είπε. «Δεν ξέρουμε καν αν πηγαίνουμε προς τη σωστή κατεύθυνση. Ίσως να βαδίζουμε προς τ'ανατολικά της Ζίρκεφ, αντί προς τα νότια!»

<<Ζίρκεφ; Ανατολικά; Νότια;>> Ο Μαναχούθρας προσγειώθηκε μπροστά της, μαζεύοντας τα ποικιλόχρωμα φτερά πίσω του.

«Ζίρκεφ λεγόταν αυτό το μέρος παλιά,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν. «Αλλά μη μου πεις ότι δεν ξέρεις τι θα πει ανατολικά ή νότια!»

<<Όχι· θα έπρεπε;>>

«Ανατολικά είναι από εκεί όπου βγαίνει ο Λούντρινχ, ο μεγάλος ήλιος.»

<<Μα δε βγαίνει πάντα από την ίδια μεριά.>>

«Από την ίδια πάντα βγαίνει· απλά, εσύ ίσως να—»

«Σαντέ'ενθιν,» είπε ο Πόνκιμ, διακόποντάς την. «Τα τοπία εδώ αλλάζουν. Δε μπορείς να προσανατολιστείς κανονικά.»

«Τότε, σίγουρα, θα υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος. Δεν είναι δυνατόν να μη μπορεί κανείς με τίποτα να βρει το δρόμο του! Κι επιπλέον, αν αληθεύει τούτο, ποτέ δε θα βρούμε το Κέντρο.»

<<Μα τι ακριβώς είναι, τέλος πάντων, αυτό το Κέντρο; Και τι σκοπεύετε να κάνετε εκεί; Γιατί θέλετε να το βρείτε;>>

«Πολλά ρωτάς, τερατάκι,» αγριοκοίταξε τον Μαναχούθρα ο Κράντμον/Μάργκανθελ.

<<Εγώ σας οδηγώ εδώ, σωστά; Δεν πρέπει, λοιπόν, να ξέρω;>>

«Κοίτα,» είπε ο Πόνκιμ, «η κατάσταση σε τούτο το... μέρος, ας το πούμε, νομίζεις ότι είναι φυσιολογική;»

<<Ναι, φυσικά. Γιατί να μην είναι;>>

Μα βέβαια, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Είναι γέννημα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων· δε γνωρίζει κάποια άλλη ζωή.

Ο Μόρβον σούφρωσε τα χείλη και έτριψε το σαγόνι. «Κύριε Μαναχούθρα, κάποτε αναφέρατε ότι, παλιά, είχατε μια άλλη μορφή...»

<<Ναι, αλλά δεν τη θυμάμαι. Ο Μεγάλος Γονέας με δημιούργησε.>>

«Σας δημιούργησε ή σας μετέλλαξε, κύριε;»

<<Εμ... Δεν αντιλαμβάνομαι ακριβώς το ερώτημα. Η δημιουργία είναι αλλαγή, σωστά;>>

«Κατά κάποιο τρόπο, κύριε,» παραδέχτηκε ο Μόρβον. «Ωστόσο—»

«Άσε τις φιλοσοφίες, ερημίτη,» παρενέβη ο Βούνκαλ. «Κάτι έρχεται απο κεί —ανατολικά, με τη δική μας σκέψη.» Το δεξί χέρι του Αργκανθικιανού έδειχνε τον ορίζοντα, από τη μεριά που ξεπρόβαλε ο Λούντρινχ.

Οι σύντροφοι στένεψαν τα μάτια, ενοχλημένοι από το φως του μεγάλου ήλιου, καθώς προσπαθούσαν να διακρίνουν τι ήταν εκείνο που τους ζύγωνε.

<<Ω, όχι! Ω, όχι! Πάλι αυτός!>>

«Τι είναι, τερατάκι;» ρώτησε ο Κράντμον/Μάργκανθελ.

<<Ο Σασατάρος. Έφερε τα Ίλ'φαντιρ! Ελάτε! Ακολουθήστε το Μαναχούθρα! Ακολουθήστε με!>> Το πολύχρωμο πτηνό χτύπησε τις φτερούγες του και άρχισε να πετά, γοργά.

Εκείνοι έτρεξαν πίσω του.

«Να πάρει και να σηκώσει...!» έκανε ο Πόνκιμ. «Χρειαζόμαστε ένα μέρος για να αναπαινούμε. Θα σωριαστούμε όλοι, μισοπεθαμένοι, αν συνεχίσουμε έτσι. Δε μπορούμε, κάπως, να βγάλουμε από τη μέση αυτά τα καταραμένα πλάσματα με τις προβοσκίδες, καθώς και τον Σασατάρο;»

<<Τα Ίλ'φαντιρ είναι πολύ χοντρόπετσα· δε θα καταφέρετε να τα σκοτώσετε. Και το Σασατάρο δε θα τον δείτε ποτέ· είναι δειλός και κρύβεται.>>

«Αν τον ξανασυναντήσω, θα τον αφανίσω απ'το πρόσωπο του Άρμπεναρκ!» δήλωσε η σκιερή μορφή που τύλιγε τον Κράντμον.

«Σταματήστε!» φώναξε η Βόλκρα. Οι άλλοι υπάκουσαν, αιφνιδιασμένοι. «Κοιτάξτε!»

Από τον ορίζοντα εμπρός τους μπορούσαν να δουν μεγάλες φιγούρες να έρχονται, με ψηλά άλματα. Έμοιαζαν με πελώριες σαύρες, καφετί χρώματος.

«Οι Αμμοβάτες!» αναφώνησε ο Μόρβον, ασθμαίνοντας. «Οι Αμμοβάτες!»

<<Αυτοί; Αυτά είναι τρομερά και σκότια όντα, που επιθυμούν να καταστρέψουν τα πλάσματα του Μεγάλου Γονέα! Ελάτε από την άλλη!>>

«Όχι!» είπε ο Μόρβον. «Είναι φίλοι μας. Ξέρουν ότι ερχόμαστε.»

<<Θα μας σκοτώσουν όλους! Πάμε να φύγουμε!>> Ο Μαναχούθρας είχε ήδη αρχίσει να πετά, χτυπώντας δυνατά τις φτερούγες του. <<Μη χρονοτριβείτε!>>

«Κύριε Μαναχούθρα, μη φοβάστε· δε θα σας πειράξουν!» φώναξε πίσω του ο Μόρβον, όμως το πτηνό δεν έπαψε να απομακρύνεται.

«Είσαι σίγουρος για τούτο, ερημίτη;» ρώτησε ο Βούνκαλ. «Μήπως, στεκόμαστε εδώ σαν ηλίθιοι, περιμένοντας την καταδίκη μας;»

«Αποκλείεται, Μαύρε Αδελφέ,» απάντησε ο Μόρβον. «Οι Αμμοβάτες θα μας οδηγήσουν στο Κέντρο Σταθερότητας. Ευτυχώς που κατάφεραν να μας εντοπίσουν, γιατί τι ελπίδες νομίζετε ότι θα είχαμε εμείς να το βρούμε, μόνοι μας;»

Τα πόδια των Αμμοβατών ακούγονταν δυνατά επάνω στο έδαφος, τραντάζοντάς το. Όμως, σε λίγο, επίσης δυνατά, άρχισαν ν'ακούγονται και τα ποδοβολητά των Ίλ'φαντιρ, καθώς και οι βρυχηθμοί τους.

Ο Πόνκιμ έριξε μια ματιά πίσω του, για να δει τα θηρία να έρχονται. Ύστερα, στράφηκε στους αρχαίους, σαυροειδείς υπηρέτες της Άκμενκ. *Θα μας φτάσουν πρώτοι*, συμπέρανε. Ωστόσο, συγκέντρωσε τις πνευματικές του δυνάμεις, έτοιμος να τις εξαπολύσει, σε περίπτωση ανάγκης. Το δεξί, τραυματισμένο του χέρι τού έριχνε δυνατά λογχίσματα πόνου, ενώ περίμενε.

Τα ψηλά πηδήματα των Αμμοβατών άρχισαν να γίνονται ολοένα και μικρότερα, καθώς πλησίαζαν τους συντρόφους· και, στο τέλος, οι μεγάλες καφετιές σαύρες δεν πηδούσαν καθόλου, παρά έτρεχαν μέσα στο χορτάρι, για να σταματήσουν εμπρός τους.

Ήταν ψηλά όντα, τουλάχιστον τρία μέτρα σε ύψος και έξι σε μέκος, χωρίς να υπολογίζει κανείς τις ουρές τους. Το δέρμα τους έμοιαζε ξερό και τραχύ, αν και δεν είχε φολίδες. Οι λαιμοί τους ήταν μακρείς, χοντροί, και ευλύγιστοι· τα κεφάλια τους τριγωνικά, όπως αυτά των σαυρών, με μπόλικά κοφτερά δόντια στη μουσούδα και κίτρινα μάτια που στραφτάλιζαν.

Ο προπορευόμενος Αμμοβάτης, που πρέπει να ήταν αρχηγός των υπολοίπων, μίλησε στο νου των συντρόφων, όπως η Βάρνα το Σαλάχι: *Σας χαιρετίζουμε, μελλοντικοί Σωτήρες του Νότου. Περιμέναμε την άφιξή σας εναγωνίως, και σας αντιληφθήκαμε αμέσως μόλις πατήσατε στη Νότια Γη, ωστόσο οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις μάς δυσκόλεψαν από το να σας βρούμε.*

«Απαντήσαμε ένα πλάσμα εδώ,» είπε ο Μόρβον, «το οποίο σας φοβόταν. Γιατί;»

Όλα τα γεννήματα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων μάς φοβούνται, δίχως και τα ίδια να γνωρίζουν το λόγο. Αλλά, αλήθεια, σε ποιο απ'αυτά αναφέρεσαι;

«Αποκαλούσε τον εαυτό του Μαναχούθρα.»

Ααα, ο Μαναχούθρας. Κάτι που θα μπορούσε κανείς να αποκαλέσει χαμόγελο διαμορφώθηκε στη μουσούδα του Αμμοβάτη. Είναι από τα φιλικότερα γεννήματα των Δυνάμεων που μπορεί κανείς να συναντήσει εδώ.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Μόρβον· «δεν ήταν εχθρικός προς εμάς. Ένας άλλος, όμως, ήταν: ο Σασατάρος.»

Τα κίτρινα μάτια του Αμμοβάτη στένεψαν. Ο Σασατάρος. Πρέπει να τον προσέχετε αυτόν. Αν σας έχει βάλει στο μάτι, είναι πολύ επικίνδυνος.

«Οντως, είναι,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Εκείνος έχει βάλει τα Ίλ'φαντιρ στο κατόπι μας –και τώρα, αυτά βρίσκονται πολύ κοντά μας!» Έδειξε τα γιγάντια ελεφαντοειδή όντα που έρχονταν ολοταχώς καταπάνω τους, αναμφίβολα σκοπεύοντας να τους ποδοπατήσουν.

Δε θα υπάρξει πρόβλημα, αποκρίθηκε ο Αμμοβάτης. *Ελάτε, αδέρφια!* Εκείνος και οι υπόλοιποι του είδους του πήδησαν πάνω από τη Συντροφιά της Παλινόρθωσης κι εφόρμησαν εναντίον των Ίλ'φαντιρ. Η μάχη, αμέσως, θέριψε κι ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης σηκώθηκε, συνοδευόμενο από βρυχηθμούς, μουγκρίσματα, και ουρλιαχτά, ενώ το χορτάρι βαφόταν από το αίμα.

«Ελπίζω να νικούν οι Αμμοβάτες...» είπε η Αλζάρα.

Ο Μόρβον μειδίασε. «Κυρία μου, δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό. Νικούν.»

Προτού το σύννεφο διαλυθεί, οι σύντροφοι είδαν πολλά από τα Ίλ'φαντιρ να φεύγουν, διασκορπιζόμενα προς όλες τις κατευθύνσεις, εκτός από τη δική τους –μάλλον, οι Αμμοβάτες δεν τα άφηναν να πάνε απο κεί.

Όταν η θολούρα αραίωσε, οι υπηρέτες της Άκμενκ παρουσιάστηκαν, με μπόλικά πτώματα Ίλ'φαντιρ γύρω τους.

Ο Αμμοβάτης που μιλούσε και πριν είπε, ζυγώνοντας την ομάδα: *Ένα απ'τα πλάσματα ήταν ο Σασατάρος, στο τέλος της αγέλης, και, ως συνήθως, έφυγε αμέσως. Τέλος πάντων, καλύτερα θα ήταν να σας πάρουμε απο δώ, προτού επιχειρήσει τίποτ'άλλο. Τούτη τη φορά, του χαλάσαμε εύκολα τα σχέδια, γιατί δε μας περίμενε, όμως όταν μας λάβει υπόψη του.... Χμμμ... θα δυσκολευτούμε να τον κατατροπώσουμε. Έτσι νομίζω.*

Και... α! τι αγένεια από μέρος μου· δε συστήθηκα. Είμαι ο Μπέρβιλ, Δέκατος-Έβδομος Αμμοβασιλεύς.

«Τιμή μας που σας γνωρίζουμε, Αμμοβασιλέα Μπέρβιλ,» έκλινε το κεφάλι ο Μόρβον. «Η δική σας βοήθεια και των υπηκόων σας, αναμφίβολα, θα μας φανεί πολύτιμη σε τούτα τα μέρη.»

«Ξέρετε πώς μπορούμε να φτάσουμε στο Κέντρο Σταθερότητας;» θέλησε να μάθει η Σαντέ'ενθιν.

Ναι, αποκρίθηκε ο Μπέρβιλ. Ωστόσο, ο δρόμος δεν είναι καθόλου εύκολος. Οι Δυνάμεις φρουρούν καλά το αδύνατό τους σημείο, και ξέρουν ότι είστε εδώ για να τις ανατρέψετε. Διαισθάνονται έναν κίνδυνο στην ίδια την ύπαρξή τους.

«Κι εμείς διαισθανόμαστε έναν κίνδυνο στη δική μας ύπαρξη, σαύρα,» είπε ο Βούνκαλ, ανεβάζοντας την κουκούλα στο κεφάλι του.

Πάλι, εκείνο το κάτι-σαν-χαμόγελο έκανε την εμφάνισή του στο πρόσωπο του Αμμοβασιλέα. *Είμαι βέβαιος πως τον διαισθάνεστε.*

Και δικαίως! Ολάκερος ο Άρμπεναρκ κινδυνεύει από τούτη την κατάσταση. Μια κατάσταση που προκάλεσε ένας από σας και ήρθε, τώρα, να επανορθώσει. Το κίτρινο βλέμμα του Μπέρβιλ εστιάστηκε στον Κράντμον/Μάργκανθελ. Αλλά δεν είναι, επί του παρόντος, η ώρα για να καταλογιστούν ευθύνες. Αυτό θα γίνει μετά.

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ γέλασε. Και μίλησε σαν τον Αμμοβάτη, μέσα στο νου όλων: Προσπαθείς να με τρομάξεις, σαύρα της ερήμου; Τα ίδια είστε όλοι οι έρποντες δούλοι των άλλων Θεών. Αλλά εγώ δεν υπηρετώ κανέναν· και δεν έχω να λογοδοτήσω σε κανέναν, εκτός απ'τον εαυτό μου. Ωστόσο, έχεις δίκιο σε ένα πράγμα, Βασιλέα του Ερπυσμού: δεν είναι, επί του παρόντος, η ώρα για να χάνουμε χρόνο. Πάμε, λοιπόν –στο Κέντρο Σταθερότητας!

Ο Μπέρβιλ δεν αποκρίθηκε· αντ'αυτού είπε στον Μόρβον: Έλα στην πλάτη μου. Και γονάτισε. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού σκαρφάλωσε επάνω στο καφετί ερπετό, και οι υπόλοιποι σύντροφοι επάνω σε άλλους Αμμοβάτες.

Κατόπιν, οι υπηρέτες της Άκμενκ άρχισαν να προχωρούν επάνω στην χορταριασμένη πεδιάδα, με μεγάλα άλματα, ενώ οι ουρές τους μαστίγωναν τον αέρα.

«Πώς θα βρούμε το Κέντρο, έτσι όπως είναι μπερδεμένες οι κατευθύνσεις εδώ;» ρώτησε ο Πόνκιμ το πλάσμα που καβαλούσε.

Δε μπορείς να οσμιστείς το δρόμο; ήρθε η νοερή απάντηση.

«Όχι.»

Εμείς μπορούμε. Όμως ο δρόμος δεν είναι πάντοτε ο ίδιος.

«Οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις τον αλλάζουν;»

Ναι· και ποτέ δεν τον κάνουν εύκολο. Θα δυσκολευτούμε να φτάσουμε στον προορισμό μας.

«Δεν περιμέναμε ποτέ ότι θα ήταν εύκολο.»

Ίσως, όμως, να σας φανεί δυσκολότερο απ'ό,τι περιμένατε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Η διαβάλλουσα σκιά

Το βουνό στα δεξιά τους ήταν ψηλό και σκοτεινό, ενώ μαύρα σύννεφα είχαν συγκεντρωθεί στον ουρανό, τον οποίο, πού και πού, αστραπές φωτιζαν. Παρ'όλ'αυτά, δεν έβρεχε, αλλά μια αλλόκοτη παγωνιά διαπερνούσε όλους τους συντρόφους και μάλλον και τους Αμμοβάτες, κάνοντάς τους να κουράζονται, αν έκρινε κανείς από τον τρόπο που τώρα βάδιζαν, αργόσυρτα και χωρίς μικρά ή μεγάλα άλματα.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να σταματήσουμε λίγο, για να ξεκουραστούμε,» άκουσε η Αλζάρα τον Πόνκιμ να λέει· και έκρινε πως, σίγουρα, ο Σφετεριστής του Σαραόλν είχε δίκιο: παρότι βρίσκονταν στις πλάτες των Αμμοβατών κανένας τους δεν έμοιαζε ν'αντέχει άλλο το ταξίδι. Η Αλζάρα μπορούσε να τους δει όλους να κάθονται καμπουριασμένοι επάνω στις ράχες των μεγάλων σαυρών. Σαν σκιάχτρα έμοιαζαν να κρέμονται, μα την Έρημο και τον Ποταμό! *Κι εγώ, μάλλον, δε θα τους φαίνομαι σε καλύτερη κατάσταση.*

Οι Αμμοβάτες σταμάτησαν να βαδίζουν, και ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ είπε: *Οι Δυνάμεις μάς το κάνουν αυτό: μας χτυπούν με κάθε τους μέσο. Προσπαθήστε να αναπαυθείτε χωρίς να επηρεάζεστε από... Ύψωσε το βλέμμα του στον μαύρο ουρανό. ...την ατμόσφαιρα. Να*

θυμάστε: όλα εδώ είναι μια ψευδαίσθηση, εφήμερα, και μη-πραγματικά.

Ο Μόρβον κατέβηκε από τη ράχη του. «Ναι,» συμφώνησε, «θα το έχουμε υπόψη μας.»

Και να είστε συγκεντρωμένοι στον εαυτό σας, συνέχισε ο Μπέρβιλ. Μόνο ο εαυτός σας είναι πραγματικός. Προσέξτε, γιατί ο εχθρός θα επιχειρήσει να σας καταστρέψει με ποικίλους τρόπους.

Η Αλζάρα, κατεβαίνοντας από τον Αμμοβάτη της, βάδισε κοντά στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, που είχε κατεβεί από τον δικό του, και έπιασε το χέρι του. Ήξερε πως ήταν ευάλωτος σε κάτι τέτοιες δυνάμεις που επιτίθονταν στον ψυχισμό του ανθρώπου, και θυμόταν πολύ καλά τι είχε συμβεί σε κείνο το μυστηριακό, ξωτικοκατοικημένο δάσος στο Άργκανθικ –δεν ήθελε αυτό να επαναληφθεί. Τότε, ο αγαπημένος της είχε κινδυνέψει να χάσει και το άλλο μισό της ψυχής του. Η Χόλκραντ είχε ανησυχήσει πολύ γι'αυτόν.

Συνεχίζοντας να κρατά το χέρι του, βάδισε προς ένα άφυλλο, ανεμόδαρτο δέντρο εκεί κοντά. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή την ακολούθησε, και κάθισαν από κάτω, τυλιγμένοι στις κάπες τους. Η Αλζάρα παρατήρησε πως τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας δεν κάθισαν και πολύ μακριά απ'αυτούς: μερικά μέτρα προς τα δεξιά, έχοντας όλοι το σκοτεινό βουνό πίσω τους...

...το οποίο η πρώην-ιέρεια του Φιδιού δεν είχε αντιληφθεί τότε εμφανίστηκε, ούτε τότε τελείωσε η μεγάλη πεδιάδα με το ψηλό χορτάρι, ούτε τότε ο γαλανός ουρανός έγινε μαύρος και η μέρα νύχτα.

Ακούμπησε το κουκουλωμένο της κεφάλι στον ώμο του Ανθρώπου-Με Μισή-Ψυχή, κι εκείνος αγκάλιασε τους δικούς της ώμους. Το κρύο τη διαπερνούσε εδώ πάνω, σε τούτα τα όρη που είχαν παρουσιαστεί από το πουθενά. Ήταν ένα κρύο... μη-φυσιολογικό για τη Ζίρκεφ, παρόμοιο μ'αυτό που η Αλζάρα είχε πρωτοαισθανθεί στο Σαραόλν, όταν χιόνιζε. Όμως, μετά, το είχε

συνηθίσει. *Εκείνο* το κρύο, αλλά όχι κι *αυτό*. Αυτό την έκανε να τρέμει σύγκορμη· νόμιζε ότι τα κόκαλά της είχαν παγώσει, κάτω απ'τη σάρκα της.

...Κρύο...

Έσφιξε την κάπα επάνω της και έκλεισε τα μάτια.

...Κρύο...

** ** *

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αισθάνθηκε την Αλζάρα να κοιμάται μέσα στην αγκαλιά του, χωρίς να κουνιέται καθόλου, ήρεμα, γαλήνια. Κι εκείνος ήταν κουρασμένος, μα κάτι τον κρατούσε ξύπνιο: ένα ακατονόμαστο συναίσθημα.

Σαν κάτι να ερχόταν.

Άπλωσε τις πνευματικές του αισθήσεις, ψάχνοντας. Οι αύρες ήταν τόσο μπλεγμένες εδώ, τα πάντα τόσο μπερδεμένα, αλλόκοτα, ακανόνιστα, παραλογικά.

Μετά: μια σκιά! Μια μαύρη αύρα βάδιζε προς το μέρος του. Ή, μάλλον... Αύρα; Όχι αύρα. Δεν ήταν αύρα· δεν έμοιαζε με τις συνηθισμένες αύρες, τουλάχιστον. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή σταμάτησε να χρησιμοποιεί τις πνευματικές του αισθήσεις –αλλά η σκιά συνέχιζε να πλησιάζει –μπορούσε να τη *δει*· τα τυφλά του μάτια δεν τον εμπόδιζαν! Κι επιπλέον, τώρα συνειδητοποίησε ότι η σκιά δεν πρέπει να είχε αύρα, αφού και στον Πνευματικό Κόσμο και στον κανονικό το ίδιο την αντιλαμβάνοταν. *Μα, στον κανονικό, δε θα έπρεπε να μπορώ να τη δω καθόλου!*

Ωστόσο, την έβλεπε. Μόνο αυτή, την έβλεπε να πλησιάζει. Ήταν η φιγούρα μιας γυναίκας, ντυμένης με ένα μακρύ, φαρδύ φόρεμα. Το πρόσωπό της δε φαινόταν· έμοιαζε νάναι κρυμμένο μέσα στη σκιά των μακριών της μαλλιών –*μια σκιά μέσα σε μια άλλη σκιά, μα τα Πνεύματα!*

«Γιατί κάθεσαι μόνος εδώ;» ρώτησε η γυναίκα.

Μόνος; Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έψαξε τριγύρω, με τις πνευματικές του αισθήσεις –και δε μπορούσε να βρει κανέναν απ’τους συντρόφους του! Ούτε την Αλζάρα δεν αισθανόταν στο πλευρό του.

«Πού πήγαν; Εσύ τους πήρες;»

Η σκιά κάθισε δίπλα του, ακουμπώντας την πλάτη της στο δέντρο και τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ’τα γόνατά της. «Όχι. Αλλά βλέπεις πόσο μόνος είσαι εδώ;»

«Ήταν μαζί μου!» διαμαρτυρήθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Όλοι τους. Τώρα... εξαφανίστηκαν...»

Η σκιά γέλασε. «Δεν εξαφανίστηκαν· ακόμα κοντά βρίσκονται. Όμως είσαι μόνος.»

«Δε σε καταλαβαίνω.» Τι συνέβαινε; Όνειρο έβλεπε; Δε μπορεί τούτο να ήταν πραγματικότητα! Ακόμα κι εδώ, δε μπορεί να ήταν πραγματικότητα.

«Όταν δεν έχεις τη δυνατότητα να τους δεις, είσαι μόνος, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η μυστηριώδης γυναίκα· και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή νόμισε ότι αντίκρισε τα μάτια της να γυαλίζουν γαλανά μέσα από τη σκιά του προσώπου της.

Μετά, αναλογίστηκε τα λόγια της: «Όταν δεν έχεις τη δυνατότητα να τους δεις, είσαι μόνος.» Το ξέρω ότι είμαι τυφλός. Τι προσπαθεί να μου αποδείξει; Κι άραγε, αυτή είναι που με εμποδίζει από το να τους αντιληφθώ μέσω των Πνευμάτων;

«Δεν είναι καθόλου έτσι,» της αποκρίθηκε. «Το ξέρω ότι είναι μαζί μου· τούτο μου φτάνει.» Αν αυτό το πλάσμα –αυτή η γυναίκα, η σκιά– ήταν απόστολος των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων, ίσως να προσπαθούσε να τον χωρίσει από τους άλλους, να–

«Δεν είναι μαζί σου· είσαι μόνος σ’αυτό το ταξίδι.»

Γιατί επέμενε; Πού προσπαθούσε να καταλήξει; Ήθελε να τον κάνει να–;

«Δε μπορείς να αισθανθείς πόσο μόνος είσαι; Το βάρος της αποστολής πέφτει στους ώμους σου –όλο το βάρος της αποστολής.»

Γιατί διακόπτει τις σκέψεις μου; Κάτι δεν–

«Εκείνοι σε θέλουν επειδή θα τους βοηθήσεις να κατορθώσουν αυτό που δε μπορούν να κατορθώσουν μόνοι τους.» Τα μάτια της σκιάς ήρθαν πιο κοντά του. «Εψαχναν να βρουν έναν τρόπο για να επιτεθούν στο Μεγάλο Γονέα, και τον βρήκαν! –εσένα. Είσαι το εργαλείο τους–»

«Σταμάτα αυτές τις ανοησίες. Φύγε απο δώ!»

«Δεν τους νοιάζει αν θα σε καταστρέψουν, αν θα κάνουν την ψυχή σου κομμάτια.»

«Σου είπα να φύγεις!» έτριξε τα δόντια του ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Οι γροθιές του ήταν σφιγμένες· αισθανόταν το αίμα του να βράζει, τα μηλίγγια του να χτυπάνε. *Ψεύδεται. Είμαι ο Στ–*

«Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού: σκοπεύουν να φέρουν τον αρχαίο τους Θεό μέσα απ’το δικό σου σώμα. Ξέρεις τι θα σου κάνει αυτό;»

Είμαι ο Σταθεροποιητής: τούτο είναι το πεπρ–

«Θα σε διαλύσει! Θα σε κάνει κομμάτια, ή θα σου προξενήσει ανείπωτο πόνο. Θα ευχηθείς να μην είχες ποτέ γεννηθεί!»

Πάντα εύχομαι να μην είχε ποτέ γεννηθεί ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή...

«Θα γίνεις ο Φοίνικας, για λίγο, και μετά, ο αρχαίος Θεός θα σε κατασπαράξει, προσπαθώντας να μείνει στον Άρμπεναρκ. Τα Πνεύματα που τον συγκροτούσαν δε θα θέλουν να διαχωριστούν ξανά· θα επιχειρήσουν να προσκολληθούν επάνω σου, στο κορμί και στην ψυχή σου. Θα σε καταβροχθίσουν.»

«Σκάσε!» φώναξε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Η σκιά ήταν, τώρα, πλάι του, με τα μάτια της να συνεχίζουν να γυαλίζουν· μπορούσε να αισθανθεί την παγερή της ανάσα. «Γιατί ακολουθείς εκείνους που επιθυμούν να σε καταστρέψουν;»

«Δεν είναι όπως τα λες.»

«Τι; Δε θα καλέσουν το Θεό τους; Δε θα τον στείλουν μέσα σου; Δε θα τον στείλουν μέσα σου, για να κάνουν τη δουλειά τους; Θα τους υπηρετήσεις δίχως καμία διαφωνία; Θα—»

«Φύγε από δώ!»

«—καταστρέψεις τον ίδιο σου τον εαυτό, για να—»

«Άφησέ με ήσυχο!»

«—εξυπηρετήσεις κάποιους που δε νοιάζονται για σένα;» Η σκιά, τώρα, είχε κολλήσει επάνω του, και ήταν παγωμένη: η παγωνιά της τον διαπερνούσε.

«Άφησέ — με — ήσυχο!»

«Δε μπορώ να σ' αφήσω ήσυχο· εσύ με έχεις καλέσει εδώ.»

«Ποτέ δε σε κάλεσα. Θέλω να φύγεις!»

«Όμως συνεχίζεις να με καλείς.»

«Νομίζεις ότι είμαι τρελός;» γρύλισε, εξοργισμένος, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Ξεκόλλα από πάνω μου —είσαι κρύα! Θα με παγώσεις.» Ένιωθε το μυαλό του να κάνει κύκλους μέσα στο κρανίο του... κύκλους, κύκλους, κύκλους, κύκλους... σαν όλες του οι σκέψεις να είχαν μπερδευτεί, να είχαν αναμιχθεί αναμεταξύ τους. Λες η σκιά να έλεγε αλήθεια; Λες, πάνω στη ζαλάδα του, να την είχε καλέσει; Μα, τότε η ζαλάδα άρχισε; Πριν από τον ερχομό της σκιάς ή μετά;

«Δεν είμαι εγώ που σε παγώνω. Και εσύ με κρατάς επάνω σου.» Νόμιζε ότι διέκρινε ένα αχνό χαμόγελο πίσω από τη σκιά του προσώπου της.

Με ένα γρύλισμα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή άρπαξε τη σκιά από τον ένα ώμο και την έσπρωξε παραδίπλα, απομακρύνοντάς την. «Φύγε, τώρα!» φώναξε.

«Τι;» άκουσε μια αδύναμη φωνή μέσα από το σκοτάδι που τύλιγε τα μάτια του. Η φωνή ήταν κάπως διαφορετική από την προηγούμενη.

«Βαρέθηκα να σ' ακούω! Φύγε!»

«Αγάπη μου, ονειρευόσουν; Η Αλζάρα είμαι.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αισθάνθηκε την οργή του να καταλαγιάζει. *Η Αλζάρα; Και η σκιά; Πού πήγε η σκιά;* «Πού είναι η καταραμένη σκιά;» απαίτησε.

«Ποια σκιά; Πρέπει να ήταν όνειρο.»

«Όνειρο...» μουρμούρισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, νιώθοντας τον παγερό άνεμο να χαϊδεύει τα μάγουλά του, καθώς η κουκούλα είχε πέσει στους ώμους του.

«Όνειρο, σίγουρα.» Άκουσε την Αλζάρα –αν ήταν, όντως, η Αλζάρα και όχι η σκιά που προσπαθούσε να τον κοροϊδέψει– να βαδίζει προς το μέρος του. Τα μποτοφορεμένα πόδια της έκαναν ελαφρούς χτύπους επάνω στις πέτρες του εδάφους.

Μετά, την αισθάνθηκε να γονατίζει δίπλα του και ν’ακουμπά το μάγουλό του, με το ένα της χέρι. «Τι όνειρο ήταν;»

«Μια σκιά είχε έρθει,» ψιθύρισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Και μιλούσε...» *Μου έλεγε ότι θέλετε να με καταστρέψετε. Και είναι αλήθεια. Όμως δεν το κάνετε επίτηδες. Οι Σοφοί ξέρουν πως, διαφορετικά, το Νότιο Κέντρο ποτέ δε θα σταθεροποιηθεί. Κι επιπλέον, αποφάσισα να έρθω εδώ· δε μ’ανάγκασαν.*

«Τι σου έλεγε;» ρώτησε η Αλζάρα, το ίδιο ψιθυριστά και συνεχίζοντας να χαϊδεύει το μάγουλό του.

«Κάτι... παράξενα πράγματα. Ας κοιμηθούμε. Συγγνώμη που σε ξύπνησα έτσι.» Ακούμπησε την πλάτη του στο δέντρο και τράβηξε την Αλζάρα κοντά του.

«Δεν κοιμόμουν καλά, ούτως ή άλλως,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κρύωνα, πάρα πολύ. Δεν κρυώνεις εσύ;»

«Ναι, κρυώνω,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, τυλίγοντάς τη μέσα στην κάπα του, καθώς θυμόταν πόσο παγερή ήταν η σκιά που τον είχε επισκεφτεί.

Δεν ήταν όνειρο, συλλογίστηκε. Είχε έρθει εδώ· το ξέρω. Δεν είναι έτσι τα όνειρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Ανθρώπινες ανάγκες

Χτες βράδυ –αν μπορούσε κανείς να ξεχωρίσει το βράδυ από το πρωί, εδώ πέρα– η Αλζάρα είχε κοιμηθεί πολύ άσχημα. Προτού την ξυπνήσει ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή με τον εφιάλτη του, εκτός του ότι αισθανόταν ότι το σώμα της είχε παγώσει από πάνω ως κάτω, νόμιζε επίσης ότι περπατούσε κάπου στον αέρα, ότι βάδιζε, και ότι συζητούσε. Ένα εντελώς παράξενο συναίσθημα/όνειρο το οποίο δεν της είχε ξανατύχει ποτέ στη ζωή της. Και, αφότου την πήρε πάλι ο ύπνος στην αγκαλιά του αγαπημένου της, είχε ένα άλλο αλλόκοτο συναίσθημα: ένιωθε ηττημένη και εξοργισμένη, σαν η μεγαλύτερή της επιθυμία να μην είχε εκπληρωθεί.

Αλλά, μάλλον, όλα τούτα ήταν κόλπα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων, για να τους προκαλέσουν σύγχυση και να τους κουράσουν. Άλλωστε, κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν είχε δει μια σκιά στο όνειρό του, όπως έλεγε; Ίσως κι οι υπόλοιποι της ομάδας να είχαν παρόμοια όνειρα· γιατί, τώρα, καθώς ταξίδευαν μέσα σε τούτο το έλος, επάνω στους Αμμοβάτες, όλοι τους έμοιαζαν κατάκοποι στην Αλζάρα. Κανείς δεν είχε τους ώμους και το κεφάλι του ψηλά. Ίσως, όμως, και να φυλούσαν τις δυνάμεις τους για αργότερα, που σίγουρα θα τους χρειαζόνταν.

Η Ζιρκεφιανή πρώην-ιέρεια του Φιδιού αναστέναξε και έδιωξε ένα μεγάλο έντομο που ζουζούνιζε γύρω απ' το κεφάλι της –ένα έντομο που ποτέ παλιότερα δεν είχε αντικρίσει και ούτε την ύπαρξή του γνώριζε· αναμφίβολα, ένα από τα δημιουργήματα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων. *Πότε θα φτάσουμε στο Κέντρο;* αναρωτήθηκε. Αυτό το ταξίδι γινόταν ολοένα και πιο ανυπόφορο. Ο δρόμος, όντως, ήταν δύσκολος, όπως τους είχαν προειδοποιήσει οι Αμμοβάτες.

Ένα ουρλιαχτό αντήχησε μέσα στο βάλτο.

Τα μεγάλα, σαυροειδή πλάσματα της αρχαίας Θεάς Άκμενκ σταμάτησαν να βαδίζουν, αφουγκράστηκαν.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Πόνκιμ, προσπαθώντας να διακρίνει καμία κίνηση ανάμεσα από την πυκνή, γλοιώδη βλάστηση. Μάταια, όμως· τίποτα δε φαινόταν. Ένα παραφυσικό σκοτάδι έμοιαζε να καλύπτει τούτο το μέρος –ένα φίλτρο εναντίον των ακτινών των ήλιων, οι οποίοι υψώνονταν και βασίλευαν ανάλογα με τα καπρίτσια των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων. *Όλα είναι τεχνάσματα. Τεχνάσματα για να παίζουν μαζί μας, για να μας λυγίσουν, συλλογίστηκε. Όμως πόσο αποτελεσματικά μπορούν να μας επιτεθούν, όταν γνωρίζουμε τις μεθόδους τους;*

Οι Αμμοβάτες έκαναν κάποια ώρα να απαντήσουν· έμοιαζαν να οσμίζονται τον αέρα ή να αισθάνονται αύρες στον Πνευματικό Κόσμο. Τελικά, ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ είπε: *Κάποια όντα του βάλτου μάς παρακολουθούν.*

«Σχεδιάζουν να επιτεθούν;» ρώτησε ο Βούνκαλ, συγκεντρώνοντας τις ψυχικές τους δυνάμεις, έτοιμος να πολεμήσει, αν χρειαζόταν.

Όχι όσο εμείς βρισκόμαστε μαζί σας, εξήγησε ο Μπέρβιλ.

«Τότε, ας προχωρήσουμε, για να περάσουμε τούτο το βάλτο,» πρότεινε η Σαντέ'ενθιν. «Πόσο μακριά είμαστε ακόμα από το Κέντρο;»

Αρκετά μακριά, αποκρίθηκε ο Αμμοβασιλεύς.

Η Ζιρκεφιανή πρώην-Αρχιέρεια του Φιδιού συνοφρυώθηκε. «Για να πάει κανείς από τις ακτές της Ζίρκεφ ως τη Μάοχμπιν, ήθελε τουλάχιστον... ένα δεκαπενθήμερο. Τον ίδιο χρόνο θα χρειαστούμε;» Ρωτούσε γιατί ήξερε πως εδώ ο Χρόνος δεν κυλούσε κανονικά. Και δε βασιζόταν μονάχα στα λόγια των Σοφών του Κύκλου του Φτερού για αυτό· το είχε διαπιστώσει και μόνη της, ως τώρα.

Όχι. Όσο οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις άρχουν στο Νότο, οι ημέρες δεν μετράνε σύμφωνα με τη Φύση, εξήγησε ο Μπέρβιλ.

«Δηλαδή, ίσως να κάνουμε και περισσότερο καιρό να φτάσουμε στο Κέντρο;»

Ίσως. Ίσως, όμως, να κάνουμε και λιγότερο. Εξαρτάται...

«Από τι;»

Από τα εμπόδια που θα βρούμε στο δρόμο μας, και πόσο εύκολα θα τα προσπεράσουμε.

Ενώ μιλούσαν, είχαν αρχίσει, πάλι, να προχωρούν μέσα στο έλος, που, σταδιακά, μετατρέποταν σε μια αμμώδη, άγονη έκταση. *Όχι πάλι...!* Τούτη η σκέψη πέρασε από το μυαλό όλων των συντρόφων, οι οποίοι ακόμα θυμούνταν πολύ καλά τι είχαν υποφέρει στην έρημο, προτού συναντήσουν τους Αμμοβάτες. Τώρα, το δυνατό φως των ήλιων τούς χτυπούσε για δεύτερη φορά. Η ζέστη τσουρούφλιζε το δέρμα τους και τους έκαιγε τα μάτια. Φόρεσαν τις κουκούλες τους στα κεφάλια, για να προστατευτούν όσο μπορούσαν.

Οι γιγάντιες σαύρες τους δεν έμοιαζαν να επηρεάζονται από την τρομερή θερμότητα· συνέχιζαν να προχωρούν ακάθεκτες επάνω στα δυνατά, μακριά τους πόδια.

Εξάλλου, πρέπει να έχουν συνηθίσει να ζουν έτσι, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, που γνώριζε –όπως και όλοι οι σύντροφοί της– ότι οι Αμμοβάτες, σύμφωνα με τους θρύλους, υποτίθεται πως κρύβονταν κάπου στα βάθη της ερήμου Σνέορμ. Κοιμούνταν εκεί, μέχρι που να υπήρχε, ξανά, λόγος για να αφυπνιστούν· και, προφανώς, την αποσταθεροποίηση του Νότου την είχαν θεωρήσει αρκετά καλό λόγο

για να βαδίσουν, πάλι, επάνω στον Άρμπεναρκ. *Είμαστε τυχεροί που έχουμε τέτοιους οδηγούς εδώ*, έκρινε η Σαντέ'ενθιν. *Διαφορετικά, οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις θα μας είχαν τσακίσει. Ο Μαναχούθρας, στο τέλος, δε θα μας προστάτευε επαρκώς από αυτές.* Αναρωτήθηκε πού να ήταν εκείνο το πλάσμα, τώρα· πού να είχε πάει, αφότου τρόμαξε, βλέποντας τους Αμμοβάτες. Τι ανόητη αντίδραση ήταν εκείνη· οι γιγάντιες σαύρες δεν ήθελαν το κακό του...

Η Σαντέ'ενθιν έβαλε το χέρι της μέσα στην κουκούλα και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της. Στενεύοντας τα μάτια, κοίταξε προς τον ορίζοντα. Η άμμος γυάλιζε από τη λαμπρότητα των ήλιων. Δε μπορούσε να δει πουθενά την κιτρινόχρωμη απεραντοσύνη να τελειώνει. Κι ετούτο ήταν το ισχυρότερο όπλο των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων εναντίον τους –η ζέστη. Γιατί δε μπορούσαν να την πολεμήσουν με κανέναν τρόπο, και ούτε οι Αμμοβάτες μπορούσαν να τους προστατέψουν απ' αυτήν.

Η Σαντέ'ενθιν πήρε το φλασκί από τη ζώνη της, το άνοιξε, και ήπιε μια συγκρατημένη γουλιά. Ύστερα, το έκλεισε, πάλι, και το έβαλε στη θέση του.

«Πού τελειώνει;» ρώτησε τον Αμμοβάτη τον οποίο καβαλούσε.

Σε κάποιο σημείο, πάντα τελειώνει.

«Τι θες να πεις;»

Ότι οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις δε μπορούν να κρατήσουν τη γεωγραφία τούτου του τόπου σταθερή για πολύ καιρό, ακόμα κι αν τούτο θα τους φαινόταν χρήσιμο, για να σας κατατροπώσουν.

«Εννοείς ότι κάπου πρέπει να τελειώσουν την έρημο.»

Ναι. Η Αλλαγή είναι η φύση των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων. Γιαυτό κιόλας είναι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις: δεν έχουν κανενός είδους μονιμότητα.

«Όμως, μέχρι ν' αλλάξει τούτη η έρημος σε κάτι άλλο, ίσως να είμαστε νεκροί.»

Ο Αμμοβάτης δεν αποκρίθηκε, πράγμα που ανησύχησε τη Σαντέ'ενθιν.

Ο χρόνος κυλούσε...

...αλλά οι ήλιοι δεν μετακινούνταν στον ουρανό, σα να είχαν κολλήσει για πάντα στο μεσημέρι. Και η τρομερή ζέστη χτυπούσε τους συντρόφους. Δεν ήξεραν, πλέον, πόση ώρα είχε περάσει.

Ο Πόνκιμ άνοιξε τα μάτια του, για να κοιτάξει πού βρίσκονταν. Τόση ώρα, τα είχε κλειστά, προσπαθώντας να ξεκουράσει τον εαυτό του όσο το δυνατόν περισσότερο, πράγμα όχι και τόσο εφικτό με τούτη τη δαιμονισμένη θερμότητα. Τώρα, υψώνοντας το κεφάλι, κοίταξε εμπρός του, για να δει, πάλι, την απεραντοσύνη της ερήμου και το δυνατό φως των ήλιων.

Πόση ώρα; σκέφτηκε. *Πόση ώρα έχει περάσει;* Προσπάθησε να καταπιεί, και ανακάλυψε ότι δεν είχε μείνει σάλιο στο στόμα του. Ήπιε λίγο νερό από το φλασκί του. Το νερό... είχε πάρει μια άλλη, πολύ πιο γλυκιά γεύση για εκείνον, τώρα... σαν κρασί με μέλι. Όπως όλα τα πράγματα που λείπουν σε κάποιον, έτσι κι αυτό του έμοιαζε καλύτερο, γευστικότερο. *Όμως είναι μια ψευδαίσθηση. Προσπαθούν να μας τρελάνουν, οι εχθροί μας. Προσπαθούν να μας κάνουν να χάσουμε την αίσθηση του χρόνου, του εαυτού μας.* Ήπιε κι άλλο νερό, προτού κλείσει το φλασκί και το κρεμάσει, πάλι, στη ζώνη του.

Κοίταξε δεξιά του, τον Μόρβον και τον Κράντμον: δύο κουκουλοφόρες φιγούρες, σκυφτές επάνω στις ράχες των Αμμοβατών. Κανείς δε μιλούσε, κανείς δεν κινιόταν. Κοίταξε αριστερά του, τη Σαντέ'ενθιν: ακόμα μια κουκουλοφόρος φιγούρα, σκυφτή επάνω στη ράχη του παράξενου ίππου της, κι ακίνητη. Μετά, ο Πόνκιμ έστριψε το κεφάλι του πίσω, για να ρίξει μια ματιά και στην υπόλοιπη ομάδα, και ν'ανακαλύψει πως όλοι τους ήταν στην ίδια κατάσταση: φορούσαν τις κουκούλες τους και φαίνονταν καταπονημένοι. Ιδιαίτερα προσεκτικά, ατένισε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, γιατί αυτός ήταν ο πυρήνας τούτης της συντροφιάς: αν χανόταν, τα πάντα θα χάνονταν μαζί του.

Ο Πόνκιμ γύρισε, πάλι, το κεφάλι του εμπρός, κι αναστέναξε σιγανά, αντικρίζοντας την έρημο. Κατέβασε την κουκούλα περισσότερο μπροστά στο πρόσωπό του και έκλεισε τα μάτια, όπως και πριν. *Πρέπει να τελειώσει, κάποια στιγμή.*

Κι ο χρόνος κυλούσε...

...αλλά οι ήλιοι δε μετακινούνταν στον ουρανό· έμεναν εκεί, στο κέντρο του, για πάντα μεσημέρι: ζεστό, καυτό μεσημέρι, που προσπαθούσε να λυγίσει τη Συντροφιά της Παλινόρθωσης, να την κάνει να γονατίσει μπροστά στην ισχύ δυνάμεων που δε μπορούσε να δει αλλά μονάχα να νιώσει.

Το νερό τελείωσε μέσα στο φλασκί της Σαντέ'ενθιν, πράγμα που εκείνη διαπίστωσε όταν επιχείρησε να πιει από αυτό. *Πρέπει να πέρασε κι άλλη ώρα*, συλλογίστηκε. *Πολύ ώρα, για να ήπια όλο μου το νερό.* Αισθάνθηκε μια απόγνωση να την κυριεύει. Πότε θα έφταναν στο τέλος της ερήμου; Ο Αμμοβάτης της της είχε πει ότι ο εχθρός τους δε μπορούσε να διατηρήσει τη γεωγραφία της χώρας του σταθερή για πολύ ώρα. Πότε, λοιπόν, θα αποφάσιζε ν'αλλάξει; Νερό, κάπου έπρεπε να βρουν νερό.

Και το σταθεροποιητικό πεδίο!

Η σκέψη διαπέρασε το νου της Σαντέ'ενθιν σαν λόγχη. Είχαν ξεχάσει εντελώς το σταθεροποιητικό πεδίο. Αν το άφηναν να διαλυθεί, οι Δυνάμεις θα τους έβαλαν από παντού. Ενεργοποιώντας τις πνευματικές της αισθήσεις, προσπάθησε να δει σε τι κατάσταση βρισκόταν το κέλυφος που τους προστάτευε.

Αργοπεθαίνει. Πρέπει να το φορτίσουμε, πάλι.

Έστρεψε το κεφάλι της στα δεξιά, για να κοιτάξει τον Πόνκιμ. Ζαλίστηκε, αλλά κατάφερε να αγνοήσει το ενοχλητικό συναίσθημα και να κρώξει το όνομα του Βασιληά του Σαραόλν.

Τα μάτια εκείνου γυάλισαν μέσα από τη σκιά της κουκούλας του, καθώς γύρισε για να την κοιτάξει. «Τι είναι;» ρώτησε. Η φωνή του ήταν το ίδιο ξερή με τη δική της.

«Το πεδίο,» είπε Σαντέ'ενθιν. «Πρέπει να το φορτίσουμε. Πεθαίνει.»

Ναι, ασφαλώς, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Το είχα ξεχάσει τελείως. Άραγε, τούτο ήταν το σχέδιο των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων; Να τους κάνουν να λησμονήσουν το πεδίο, ώστε να μείνουν απροστάτευτοι; Αλλά, από την άλλη, μπορούσαν τέτοιου είδους δυνάμεις να κάνουν σχέδιο, με την έννοια που το αντιλαμβάνονταν εκείνος και οι σύντροφοί του;

Κατένευσε προς τη μεριά της Σαντέ'ενθιν. Και, ύστερα, στρεφόμενος στον Κράντμον και τον Μόρβον, είπε: «Το πεδίο. Πρέπει να το φορτίσουμε.» Στα μάτια τους είδε πως κι εκείνοι το είχαν ξεχάσει, μέσα σε τούτη την έρημο που διέσχιζαν.

Ο Πόνκιμ καθάρισε το λαιμό του και έκλεισε τα μάτια, αρχίζοντας ν'αρθρώνει τα λόγια επίκλησης προς τα Πνεύματα. Τα χείλη και η γλώσσα του ήταν ξερά· δυσκολευόταν να πει το κατάλληλο ξόρκι. Αν είχε, τώρα, λίγο νερό.... Όμως, δυστυχώς, το φλασκί του είχε αδειάσει, κι εδώ γύρω δεν υπήρχε κάποια όαση για να το ξαναγεμίσει.

Όταν τα Πνεύματα βρίσκονταν υπό την κυριαρχία του, διοχέτευσε την ψυχική τους ενέργεια μέσα στο σταθεροποιητικό κέλυφος· κι αισθάνθηκε και τους συντρόφους του να κάνουν το ίδιο: να το ισχυροποιούν, πάλι. Γρήγορα, τελείωσαν και ελευθέρωσαν τα Πνεύματα από τον έλεγχό τους, συνεχίζοντας σιωπηλά το ταξίδι επάνω στις πλάτες των Αμμοβατών.

Ο χρόνος κυλούσε...

...αλλά οι ήλιοι δεν μετακινούνταν στον ουρανό· έμεναν εκεί, στο κέντρο: φλογερό μεσημέρι, για πάντα.

Όμως, τώρα, ο Πόνκιμ νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια αλλαγή στον ορίζοντα. Οι θίνες είχαν αρχίσει να πέφτουν, η άμμος να διαλύεται, και καφετί έδαφος να την αντικαθιστά. Σαν λάσπη. Σαν βάλτος. Δέντρα, το ένα πίσω απ'το άλλο, παρουσιάζονταν. Η έρημος έφτανε στο τέλος της!

Οι Αμμοβάτες έτρεξαν επάνω στις άμμους, με μεγάλα πηδήματα, ενώ οι καβαλάρηδες τους ένιωθαν ότι, επιτέλους, είχε έρθει η λύτρωση που τόση ώρα περίμεναν.

Όμως θα μπορούμε να πιούμε το νερό του βάλτου; σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Ή θα μας δηλητηριάσει; Αλλά, όπως και νάχει, οτιδήποτε είναι καλύτερο από την έρημο!

Μόλις μπήκαν ανάμεσα στα δέντρα του βάλτου, νύχτωσε, τόσο ξαφνικά που νόμισαν ότι κάποιος έριξε ένα μελανό πέπλο επάνω τους, για να τους τυφλώσει. Ύστερα, τα μάτια τους συνήθισαν στο φεγγαρόφωτο –το ήπιο φεγγαρόφωτο, το οποίο τους ξεκούραζε από τη βίαιη λαμπρότητα των ανελέητων δίδυμων ήλιων. Οι ήχοι του έλους γέμισαν τ'αφτιά τους: μικρά πλάσματα που πλατσούριζαν στο νερό· το θρόισμα των φυλλωμάτων, από το αεράκι που τους δρόσιζε το δέρμα· τα φτερουγίσματα των νυχτόβιων πτηνών· τα απόμακρα μουγκρητά θηρίων.

Ο Πόνκιμ καθάρισε το λαιμό του και είπε: «Να αναπαυθούμε, καλύτερα, εδώ.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Βούνκαλ, πλησιάζοντας, επάνω στον Αμμοβάτη του. «Κάτι διαφορετικό υπάρχει μετά.» Έδειξε, με το δεξί του χέρι, στο βάθος.

Ο Πόνκιμ στένεψε τα μάτια, για ν'αντικρίσει κάτι σα σήραγγα ανάμεσα από τα δέντρα του έλους, στο τέλος της οποίας φαινόταν φως και πράσινο (χορτάρι;).

«Δεν είναι μακριά,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Ας πάμε, προτού αλλάξει. Αν φτάσουμε αρκετά γρήγορα, οι Δυνάμεις δε θα μπορούν να το τροποποιήσουν, λόγω του σταθεροποιητικού μας πεδίου.»

Οι Αμμοβάτες άρχισαν, πάλι, να τρέχουν, κάνοντας τα νερά του βάλτου να πετάγονται γύρω τους, με δύναμη. Καθώς διέσχιζαν τη σκοτεινή σήραγγα της βλάστησης, το τοπίο στο τέλος της έμοιαζε με παράδεισος στα μάτια των συντρόφων. Μπορούσαν να δουν το γλυκό φως των ήλιων, το ατελείωτο χορτάρι που απλωνόταν παντού, και –ένα ρυάκι με τρεχούμενο νερό!

Νερό!

Δε μπορούσαν να σκεφτούν τίποτ'άλλο από το νερό· η σκέψη γέμιζε το νου τους. Θα πήγαιναν, κατευθείαν, να δροσιστούν.

Όμως ο Μάργκανθελ φώναξε μέσα στον Κράντμον: *Πρόσεχε! Μη φανείς βιαστικός!*

Σε τι πράγμα αναφέρεσαι; ρώτησε εκείνος, καθώς οι Αμμοβάτες έβγαιναν από τη σήραγγα του βάλτου και πηδούσαν μέσα στο καταπράσινο χορτάρι της πεδιάδας.

Στο νερό, ηλίθιε! Κάτι μου φαίνεται παράξενο...

Είναι ΝΕΡΟ, Μάργκανθελ! Είσαι τρελός; Αλλά, φυσικά και είσαι! Χα-χα-χα!...

Οι Αμμοβάτες σταμάτησαν, και οι σύντροφοι κατέβηκαν από τις ράχες τους, τρέχοντας προς το ρυάκι, το νερό του οποίου τους φαινόταν ως το πιο ευλογημένο πράγμα της Πλάσης που είχαν αντικρίσει ποτέ.

Κράντμον, περίμενε! πρόσταξε ο Μάργκανθελ, αλλά ο Ωκεάνιος ευγενής δεν του έδωσε σημασία, ούτε τον άφησε να αναδυθεί από μέσα του, παρότι εκείνος προσπάθησε. Έπεσε στα γόνατα μπροστά στο ρυάκι και γέμισε τις χούφτες του με νερό, πίνοντας αχόρταγα.

Ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ κοιτούσε τους συντρόφους, καθώς είχαν πέσει με τα μούτρα στο νερό. Ο ίδιος, φυσικά, δεν αισθανόταν καμία δίψα, και ήταν λιγάκι απορημένος μ'αυτή την παράλογη αντίδραση των θνητών τους οποίους οδηγούσε προς το Κέντρο Σταθερότητας. Ωστόσο, αν ήθελε να σταθεροποιήσουν τη Νότια Γη, για χάρη όλου του Άρμπεναρκ, έπρεπε να σεβαστεί τις επιθυμίες τους και τις ανθρώπινές τους ανάγκες.

Βλεφάρισε, περιμένοντας. Ατένισε, αδιάφορα, το χορτάρι της πεδιάδας, το νερό του ρυακιού. Οσμίστηκε.

–Και ο κίνδυνος έγινε προφανής στο μυαλό του.

Μεγαλειότατε! του «φώναξε», εκείνη τη στιγμή, μία από τους υπηκόους του. *Πέφτουν!*

Όντως, οι σύντροφοι σωριάζονταν στο έδαφος, ο ένας μετά από τον άλλο.

Κάποιος μόλυνε το νερό! είπε ένας Αμμοβάτης.

Ο Μπέρβιλ στένεψε τα κίτρινα μάτια του. *Ο Σασατάρος.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Η γυναίκα-σκιά

Σε πήρε ο ύπνος;»

Ο Σταθεροποιητής άνοιξε τα βλέφαρά του, για ν'αντικρίσει τη σκιά να τον κοιτάζει· τα μάτια της γυάλιζαν γαλάζια, όπως και την προηγούμενη φορά.

«Ε; Πού είμαι;» Ανασηκώθηκε, και έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις τριγύρω· όμως δε μπορούσε να νιώσει καμία γνώριμη αύρα. Πού βρίσκονταν οι υπόλοιποι; Η Αλζάρα; Μπροστά του μπορούσε ν'ακούσει τρεχούμενο νερό. Θυμόταν να είχε πει από εκεί, προτού ένας ακατανίκητος ύπνος τον καταλάβει.

«Εδώ,» αποκρίθηκε η σκιά, και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή νόμισε ότι ένα αδύναμο γέλιο ήρθε από το μέρος της.

«Αυτό δεν είναι και καμία σπουδαία απάντηση.»

«Κι όμως, είναι η σπουδαιότερη απάντηση απ'όλες. Να ξέρεις ότι βρίσκεσαι *εδώ* είναι πολύ βασικό.»

«Προσπαθείς να με τρελάνεις, *πάλι!*...» μούγκρισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και σηκώθηκε όρθιος. «Πού είναι οι υπόλοιποι;»

Η σκιά σηκώθηκε μαζί του. Συγκεκριμένα, εκείνος δεν κατάλαβε για πότε σηκώθηκε· απλά, όταν αυτός στεκόταν όρθιος, όρθια ήταν κι η σκιά, δίπλα του.

«Δεν είναι με σένα, όπως σου ξαναείπα. Είσαι *μόνος* σου· επομένως—»

«Σταμάτα αυτές τις ανοησίες!» τη διέκοψε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Πού τους στέλνεις κάθε φορά; Ή, μήπως, παίρνεις *εμένα* μακριά τους; –που, μάλλον, αυτό πρέπει να συμβαίνει. Κι επιπλέον, πώς μπορώ να σε δω; Είμαι τυφλός, σκιά.»

«Σου δείχνω την αλήθεια,» αποκρίθηκε εκείνη, και τον πλησίασε. (Αυτή τη φορά, δεν ήταν παγωμένη, όπως την προηγούμενη.) Άπλωσε το δεξί της χέρι για ν'αγγίξει το μάγουλό του. Εκείνος έκανε λίγο πίσω, φοβούμενος ότι μπορεί τίποτα παράξενο να του συνέβαινε· όμως η σκιά δεν απομάκρυνε το χέρι της: τον ακούμπησε, τον χάιδεψε· και το χάδι της ήταν μαλακό... όμορφο συναίσθημα... γνώριμο, ίσως. «Και την αλήθεια μπορούν όλοι να την αντικρίσουν, τυφλοί και μη. Το δύσκολο είναι να στρέψεις την προσοχή σου στην αλήθεια.»

«Κι εσύ ήρθες για να στρέψεις την προσοχή μου σ'αυτήν;» απαίτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Τούτο ήταν ένα πλάσμα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων. Προσπαθούσε να τον παραπλανήσει, με κάθε δυνατό τρόπο. Του έλεγε ότι δήθεν νοιαζόταν για κείνον, αλλά, αναμφίβολα, αυτό δεν ήταν αλήθεια. Και: *Αλήθεια*, συλλογίστηκε. *Όντως, είναι δύσκολο να επικεντρωθείς στην αλήθεια. Ποια είσαι, σκιά;*

Η σκοτεινή γυναίκα εμπρός του γέλασε, όπως και πριν, και τα γαλανά της μάτια γυάλισαν. «Ναι! Μην πιστεύεις όσα σου λένε. Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού θέλουν μονάχα να πειραματιστούν επάνω σου: να δουν αν το σχέδιό τους μπορεί να δουλέψει. Κι ο Πόνκιμ, η Σαντέ'ενθιν, ο Κράντμον –δεν επιθυμούν να χάσουν την εξουσία που έχουν αποκτήσει επάνω στον Άρμπεναρκ. Αλλά εσύ τι έχεις να κερδίσεις απ'όλα τούτα; Τίποτα! Το μόνο που μπορεί να επιτύχεις είναι να καταστρέψεις τον εαυτό σου περισσότερο.

»Γύρισέ τους την πλάτη, αγάπη μου! Άστους να τα καταφέρουν μόνοι τους, αν μπορούν!»

«Δεν έχω άλλο λόγο για να ζω,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ενώ σκεφτόταν, παραξηνεμένος: *Αγάπη μου;* «Τουλάχιστον, εδώ ίσως...»

«Τι ‘ίσως’; Νομίζεις ότι θα τα καταφέρεις; Επειδή οι Σοφοί του Πύργου έτσι λένε; Ούτ’ αυτοί δεν ξέρουν αν θα μπορέσεις να συγκρατήσεις τις δυνάμεις του Μάσμαρθ εντός σου, για να σταθεροποιήσεις το Κέντρο.»

«Έχω, πλέον, διανύσει το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού. Τι νόημα θα έχει να επιστρέψω; Πού θα πάω;»

«Μπορείς να φύγεις τώρα, αμέσως. Αρκεί να το θέλεις.»

«Αυτό δε γίνεται· μη μου λες ψέματα!»

«Δε γίνεται;» Η σκιά γέλασε. «Έλα και θα σου δείξω!» Απομακρύνθηκε από κοντά του, μ’ ένα δυνατό τίναγμα μακριών μαλλιών και φορέματος, όλα τυλιγμένα στο σκοτάδι, παρότι ήταν πρωί και οι δίδυμοι ήλιοι λαμποκοπούσαν στον ουρανό.

Μοιάζει να βρίσκεται κάπου αλλού και μονάχα ο καθρεπτισμός της να παρουσιάζεται εδώ, σκέφτηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, καθώς την παρατηρούσε. *Ωστόσο, σα να μου είναι γνώριμη.* Τα λόγια της αντήχησαν μέσα στο νου του: «*Αγάπη μου.*» Και νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί ξανά το άγγιγμά της στο μάγουλό του: ένα τρυφερό χάδι, ένα όμορφο συναίσθημα. *Τη γνωρίζω από παλιά;* Την προηγούμενη φορά, του είχε πει: «*Δε μπορώ να σ’ αφήσω ήσυχο· εσύ με έχεις καλέσει εδώ.*» Όμως, τότε, δεν είχε καταλάβει αυτά της τα λόγια –ούτε και τώρα τα καταλάβαινε!

Η σκιά στράφηκε να τον αντικρίσει. «Έρχεσαι; Θα σου δείξω!»

Ο Σταθεροποιητής έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της· ύστερα, δίστασε, σκεπτικός. *Παγίδα. Πρέπει να είναι παγίδα.*

«Δεν έχεις την περιέργεια να μάθεις πώς μπορείς να φύγεις απο δώ μ’ ένα χτύπημα των δαχτύλων σου;»

Εκείνος δεν απάντησε.

Η σκοτεινή γυναίκα γέλασε. «Δε θα σ'αναγκάσω να φύγεις, άμα δε θέλεις. Δε μπορώ, εξάλλου. Έλα!» Του γύρισε την πλάτη κι άρχισε, πάλι, να βαδίζει, γρήγορα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή την ακολούθησε. Άραγε, όντως, δε μπορούσε να τον κάνει να φύγει, αν εκείνος δεν ήθελε; Ή του έλεγε ψέματα, για να τον παραπλανήσει; Μάλλον, το δεύτερο ίσχυε· κι επομένως, καλύτερα να ήταν προσεκτικός. Ωστόσο, είχε το συναίσθημα ότι τούτη η μυστηριώδης γυναίκα δεν επιθυμούσε το κακό του. Δεν ήξερε γιατί το αισθανόταν αυτό, όμως το αισθανόταν. Βαθιά μέσα στην καρδιά του, το αισθανόταν. Η σκιά νοιαζόταν για κείνον.

Αλλά, αν ήταν ένα από τα πλάσματα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων....

Αν, όμως, δεν είναι;

** ** *

Μεγαλειότατε, εξαφανίζεται! Ο Αμμοβάτης που ονομαζόταν Θόρκμολ στεκόταν πάνω απ'τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ενώ είχε τα μάτια του στραμμένα στον Αμμοβασιλέα.

Ο Μπέρβιλ κοίταξε τον θνητό που η μοίρα του ήταν να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη. Μια σκοτεινιά είχε καλύψει όλο του το κορμί, το οποίο έμοιαζε, σταδιακά, να γίνεται ολοένα και πιο αγνό.

Μπορείς να τον αγγίζεις, Θόρκμολ;

Ο Αμμοβάτης επιχείρησε, απλώνοντας ένα από τα χέρια του... το οποίο πέρασε μέσα από τον αναισθητο άντρα.

Όπως το φοβόμουν, είπε ο Μπέρβιλ. *Κι ετούτη η γυναίκα μοιάζει, επίσης, να χάνεται,* παρατήρησε, κοιτώντας την Αλζάρα, που κι αυτήν την είχε τυλίξει ένα παρόμοιο σκοτάδι.

Τι θα κάνουμε, Μεγαλειότατε; ρώτησε η Σιτριάλη. *Αν αυτός ο θνητός χαθεί, τότε, θα βρεθούμε άπαντες στο έλεος των Δυνάμεων.*

Οι άλλοι σε τι κατάσταση είναι; θέλησε να μάθει ο Μπέρβιλ.

Κοιμούνται, Μεγαλειότατε, αποκρίθηκε ένας Αμμοβάτης. Πρόκειται για κάποιον είδους τέχνασμα που πιάνει στους θνητούς.

Όμως οι Δυνάμεις θέλουν τον Σταθεροποιητή, όχι τους υπόλοιπους. Ο Αμμοβασιλεύς έβγαλε ένα δυνατό, οργισμένο γρύλισμα. Βρείτε μου το Σασατάρο και φέρτε τον εδώ! Δε μπορεί νάναι μακριά, ο τρισκατάρατος.

*** ** **

Κράντμον, Ξύπνα!

Κράντμον, άκουσέ με, ανόητε! Ξύπνα! Οι Δυνάμεις θα μας καταστρέψουν όλους, άμα δεν ξυπνήσεις! Σύνελθε! Πρέπει να βρούμε το Σασατάρο. Εκείνος ευθύνεται για τούτο. Σας υπνώτισε όλους. Ω, τι έξυπνο κόλπο από μέρος του! Έρημος, έλλειψη νερού· και μετά, νερό άφθονο, για να πιείτε όλοι. Άφρονες θνητοί!...

Ξύπνα, Κράντμον!

Βλάκα, ξέρεις ποιον θα επιχειρήσουν να εξολοθρεύσουν πρώτο; Τον Μισόψυχο, που θα εξολόθρευα κι εγώ, με τα ίδια μου τα χέρια, μα τώρα πρέπει να κατορθώσει να φτάσει στο Κέντρο, για να κάνουν τα τρισκατάρατα ανθρωπάκια τα μαγικά τους επάνω του, να φέρουν τον Φοίνικα στον Άρμπεναρκ, που οι κοσμικές δυνάμεις να συνθλίψουν την ψυχή του!

Ακούς, Κράντμον;

Ξύπνα!

*** ** **

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν κατάλαβε για πότε η χορταριασμένη πεδιάδα όπου βάδιζαν μετατράπηκε σε πετρώδη ορεινή έκταση.

«Πού είμαστε;» ρώτησε τη σκιά που βάδιζε, συνεχώς, εμπρός του.

«Εδώ,» απάντησε εκείνη, δίχως να γυρίσει, πηγαίνοντας προς μια πέτρινη σκάλα, λαξευμένη επάνω στην πλαγιά ενός βουνού.

«Τι είναι εκεί;»

«Μια σκάλα· δε βλέπεις;»

«Βλέπω –κι αυτό με παραξενεύει. Τι μου έχεις κάνει;»

Η σκοτεινή γυναίκα σταμάτησε στην αρχή της σκάλας και στράφηκε, για να τον κοιτάξει· μια ξαφνική γυαλάδα, που αμέσως χάθηκε, πέρασε από τα γαλανά της μάτια. «Τι σου έχω κάνει; Δε χαίρεσαι που δεν είσαι, πλέον, τυφλός;»

«Ναι, μα... Δεν είναι αληθινό αυτό!»

«Δεν είναι αληθινό; Γιατί; Δε βλέπεις;»

«Βλέπω, αλλά είναι μονάχα ένα όνειρο!»

«Πιστεύεις ότι είναι όνειρο; Πραγματικά, το πιστεύεις αυτό;» Η γυναίκα ρωτούσε ήρεμα, τόσο ήρεμα, λες και είχαν άπειρο χρόνο για κουβέντα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή συλλογίστηκε, για λίγο. Όχι, δεν πίστευε ότι ήταν όνειρο –σ’ετούτο το συμπέρασμα είχε καταλήξει και την προηγούμενη φορά. Όμως δεν ήταν κι αλήθεια. Από την άλλη, βέβαια, τι καθόριζε την «αλήθεια» σε τούτο το μέρος; Ήταν πιο αληθινές οι έρημοι, οι βάλτοι, τα βουνά, και οι πεδιάδες που συνεχώς άλλαζαν;

«Αρχίζεις να σκέπτεσαι λογικά, νομίζω.» Η σκιά χαμογελούσε· πράγμα που δε φαινόταν στο πρόσωπό της, αλλά μπορούσε κανείς να το ακούσει στα λόγια της. «Δεν είμαι όνειρο, προφανώς.» Στράφηκε προς τη σκάλα, κι άρχισε να την ανεβαίνει.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή την ακολούθησε. «Σε κάλεσα κι ετούτη τη φορά;» τη ρώτησε.

«Φυσικά. Με έχεις συνεχώς μαζί σου, από τότε που πρωτοκουβεντιάσαμε. Βλέπω τις αμφιβολίες σου και τις κατανοώ απόλυτα. Θα δεις που, σε λίγο, κι εσύ θα τις κατανοήσεις, και θα συμφωνήσεις μαζί μου.»

«Τι θα μου δείξεις;»

«Τα λόγια μου δε θα το περιγράψουν όπως πρέπει. Έλα και θα δεις.»

«Ποια είσαι;»

«Κάποια που νοιάζεται για σένα.»

«Σε ξέρω από παλιά;»

Η σκιά δε μίλησε, μονάχα συνέχισε ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Ήταν η πρώτη ερώτηση που δεν του είχε απαντήσει, έστω και με μυστηριώδη τρόπο, παρατήρησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

** ** *

Ο Πόνκιμ έσφιξε τα δόντια, νιώθοντας το κεφάλι του να πονά ανυπόφορα. Τι διάολο είχε συμβεί; Θυμόταν να πίνει νερό και, μετά, μια τρομερή υπνηλία να τον καταλαμβάνει.

Πώς αισθάνεσαι;

Ο Πόνκιμ ύψωσε το βλέμμα του, για ν'αντικρίσει τον Αμμοβασιλέα. «Χάλια. Τι είχε το νερό που ήπιαμε; Δηλητήριο;»

Ναι. Ο Σασατάρος φρόντισε γι'αυτό.

«Ανάθεμα!» γρύλισε ο Πόνκιμ, προσπαθώντας να σηκωθεί όρθιος κι αποτυχαίνοντας. Τα γόνατά του λύγισαν και σωριάστηκε, πάλι, στο χορτάρι. «Πεθαίνουμε, σαύρα;» Τους είχαν νικήσει, τελικά, οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις; Είχε γίνει άδικα όλο τούτο το ταξίδι, μόνο και μόνο για να *ψοφήσουν από δηλητηριασμένο νερό;*

Όχι, αποκρίθηκε ο Μπέρβιλ. Ήταν κάτι που σας έκανε να κοιμηθείτε. Δεν ήσασταν όλοι ο στόχος του Σασατάρου.

«Ποιοι...;» Ο Πόνκιμ έστρεψε το βλέμμα του στους υπόλοιπους. «Πού είναι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή; Πού είναι η Αλζάρα;» Γύρισε, πάλι, να αντικρίσει τον Αμμοβασιλέα.

Κοίτα καλύτερα, τον προέτρεψε εκείνος.

Ο Πόνκιμ έστρεψε το βλέμμα του στην ακτή του ρυακιού· έψαξε, και βρήκε δυο σκιές που αργοχάνονταν. «Είναι... Αυτοί είναι;»

Ναι.

«Βοήθησέ με να σηκωθώ!»

Ο Μπέρβιλ άπλωσε το δεξί του μπροστινό πόδι, που έμοιαζε με λιγνό χέρι και ήταν πολύ πιο μικρό κι αδύναμο από τα κανονικά του ψηλά και χοντρά πόδια. Ο Πόνκιμ πιάστηκε από αυτό και στάθηκε όρθιος. «Πάμε κοντά στον Σταθεροποιητή μας. Ίσως καταφέρω να τον βοηθήσω. Εσείς τι κάνετε; Μπορείτε να...;»

Ψάχνουμε για τον Σασατάρο, εδώ γύρω.

«Τον βρήκατε;»

Όχι ακόμα.

«Κι αν τον βρείτε;»

Θα τον αναγκάσουμε να ξεκάνει ό,τι έκανε.

Μέχρι τότε, θάναι αργά, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. «Πήγαινε με κοντά στο Σταθεροποιητή.»

** ** *

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ατένισε το παλάτι με δέος. Ήταν πανύψηλο, καμωμένο από λευκό μάρμαρο, χρυσό, και πλατίνα. Οι πύργοι του έμοιαζαν να ξύνουν τον ουρανό· οι κρεμαστοί του κήποι άστραφταν, λες και το φως προερχόταν από αυτούς κι όχι απ'τους δίδυμους ήλιους. Μια πανώρια, τοξωτή είσοδος έστεκε ανοιχτή εμπρός του· και πλάι της βρισκόταν η σκοτεινή γυναίκα.

«Τι μέρος είναι τούτο;» τη ρώτησε. «Μου είπες ότι θα μου έδειχνες το δρόμο για να φύγω.»

«Μα απο δώ βρίσκεται ο δρόμος,» εξήγησε εκείνη.

«Μέσα στο παλάτι;»

«Ναι, γιατί όχι;»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή την πλησίασε. Προσπάθησε να κοιτάξει το πρόσωπό της, να την αναγνωρίσει· μα δε μπορούσε: η σκοτεινιά την κάλυπτε, ακόμα κι από τόσο κοντά. «Πες μου, πρώτα, ποια είσαι,» απαίτησε.

«Σου είπα: κάποια που νοιάζεται για σένα. Αλλά τι σημασία έχει αυτό; Δε θες να μάθεις αν σου λέω ψέματα;»

«Ναι, αυτό θα ήθελα πολύ να το μάθω!»

«Τότε, έλα μαζί μου, και θα δεις το δρόμο που θα σε πάρει μακριά απο δώ. Θα σε πάει σε έναν τόπο όπου ποτέ ξανά δε θα είσαι τυφλός, κι όπου οι άλλοι δε θα σε εκμεταλλεύονται.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ύψωσε, πάλι, το βλέμμα του για να κοιτάξει το παλάτι. Τι παράξενο πράγμα ήταν τούτο... Ποτέ ως τώρα, στο ταξίδι τους προς το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας, δεν είχαν απαντήσει κάποιο οικοδόμημα· μονάχα φυσικό περιβάλλον συναντούσαν: ερήμους, βάλτους, πεδιάδες –απ’ό,τι μπορούσε να καταλάβει εκείνος, τουλάχιστον, κι απ’ό,τι άκουγε τους άλλους να λένε. Τι ήταν αυτό, επομένως; Κάτι άλλο, έξω από την επήρεια των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων;

Κατέβασε το βλέμμα του, για να ρωτήσει τη σκιά· όμως εκείνη δε στεκόταν, πλέον, εμπρός του. Πού είχε πάει; Ένα συναίσθημα πανικού τον κατέλαβε. Είχε, τελικά, πέσει σε παγίδα και τώρα ήταν η ώρα για να ενεργοποιηθεί;

Κοίταξε απ’την άλλη, προς την είσοδο. Και είδε τη μυστηριώδη γυναίκα να στέκεται εκεί. «Τι περιμένεις;» τον ρώτησε, και, γυρίζοντας, άρχισε να βαδίζει μέσα σε έναν μαρμάρινο διάδρομο. Τα ψηλοτάκουνα υποδήματά της αντηχούσαν.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πέρασε την πύλη και την ακολούθησε.

Γιατί την ακολουθώ; Επειδή νομίζω πως τη γνωρίζω; Επειδή διστάζω να πιστέψω πως δε θέλει το κακό μου; Επειδή είμαι περίεργος να μάθω πού σκοπεύει να με οδηγήσει; Επειδή επιθυμώ να βλέπω, ξανά; Ή επειδή πιστεύω τα λόγια της, ότι οι Σοφοί και οι άλλοι με εκμεταλλεύονται;

** **

Το χέρι του Πόνκιμ πέρασε μέσα από την αχνή σκιά –το μοναδικό πράγμα που είχε απομείνει από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

Λοιπόν; ρώτησε, ανυπόμονα, ο Μπέρβιλ. Μπορείς να κάνεις κάτι;

«Είναι αόρατος στις πνευματικές μου αισθήσεις,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Μονάχα μια αδύναμη αύρα νιώθω, σαν ένα μέρος του –ένα μικρό του μέρος– να βρίσκεται εδώ, κι ο υπόλοιπος κάπου αλλού.»

Χχμμμ... έκανε, σκεπτικά, ο Μπέρβιλ, κατεβάζοντας το βλέμμα στο χορτάρι.

«Τι είναι, Αμμοβασιλέα; Κάτι έχεις καταλάβει –φαίνεται.»

Ο Άρμπεναρκ εδώ βρίσκεται στην πρωταρχική του μορφή, Πόνκιμ. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς στην πρωταρχική του μορφή, μα σε μια μορφή πολύ κοντά σ' αυτή και πολύ μακριά από εκείνη που εμείς γνωρίζουμε. Και η εν λόγω παράξενη μορφή έχει πολλαπλά επίπεδα ύπαρξης.

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν. «Δηλαδή, θες να πεις ότι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή... βούλιαξε σε κάποιο από αυτά τα επίπεδα;»

Όχι ολόκληρος, ακόμα.

«Τι θα γίνει αν βουλιάξει ολόκληρος;»

Δεν ξέρω. Εξαρτάται. Θα βρεθεί εξολοκλήρου εκεί, προφανώς, ενώ εδώ θα έχει χαθεί.

Εντυπωσιακός συλλογισμός, σαύρα! σκέφτηκε, ειρωνικά, ο Πόνκιμ· αλλά ρώτησε: «Και η Αλζάρα; Γιατί έχει κι εκείνη πάθει το ίδιο;»

Μάλλον, μονάχα ο Σασατάρος μπορεί να μας απαντήσει σε τούτο.

«Η κάποιος Σοφός του Κύκλου του Φτερού. Ξυπνήστε τους!»

Προσπαθήσαμε, μα δε μπορούμε. Μόνο εσένα κατορθώσαμε να αφυπνίσουμε. Το κόλπο του εχθρού μας ήταν ισχυρό και ύπουλο.

Ο Πόνκιμ ξεφύσησε και ακούμπησε το μέτωπο στην παλάμη του χεριού του, ο αγκώνας του οποίου στηριζόταν στο δεξί του γόνατο, καθώς εκείνος καθόταν στο χορτάρι. Πώς θα γλίτωναν τον Σταθεροποιητή, τώρα; Την προηγούμενη φορά, τα πράγματα ήταν ευκολότερα, σε σχέση με τούτη! Πλησίαζαν το Κέντρο, και οι Δυνάμεις θα έκαναν τα πάντα για να τους εμποδίσουν. *Τι ανόητοι*

που ήμασταν! Δεν έπρεπε να είχαμε πει απ' αυτό το καταραμένο ποτάμι. Το ότι είχε πέσει σε κάποιου την παγίδα τον εξόργιζε.

Αναπάντεχα: ΠΟΝΚΙΜ!

Ήξερε τη φωνή, και στράφηκε προς τον Κράντμον· όμως εκείνος ήταν ακόμα ξαπλωμένος στο χορτάρι και κοιμόταν. Ωστόσο, προφανώς, ο Μάργκανθελ δεν κοιμόταν μαζί του.

Ξύπνα τον, Πόνκιμ! Μπορώ να βρω τον Σασατάρο! Ξύπνα τον! Πρέπει να τον ξυπνήσεις!

«Πού είναι ο Σασατάρος, Μάργκανθελ; Πες μου.»

Εκεί μέσα –στη σκιά που έχει αφήσει πίσω του ο Μισόψυχος. Ξύπνα τον Κράντμον!

Δηλαδή, ο Σασατάρος βρίσκεται στο άλλο επίπεδο ύπαρξης; ρώτησε ο Μπέρβιλ.

Ναι! Αλλά ξυπνήστε τον Κράντμον, αλλιώς δε μπορώ να κάνω τίποτα για να βοηθήσω!

** ** *

Διέσχισαν πανέμορφους διαδρόμους, με μεγάλα παράθυρα, κάτω απ' τα οποία φαίνονταν ακόμα πιο πανέμορφα τοπία, γεμάτα δάση, βουνά, και κρυσταλλένιες λίμνες. Ανέβηκαν μαρμάρινες σκάλες, σκεπασμένες με πορφυρά και πρασινόχρυσχα χαλιά, ενώ ψηλόλιγνοι δαυλοί έκαιγαν δεξιά κι αριστερά τους. Πέρασαν κάτω από αψιδωτές πόρτες, τις οποίες η γυναικεία σκιά άνοιγε στο διάβα τους, με μια απλή κίνηση του δεξιού της χεριού, λες και μονάχα το χάδι της να ήταν αρκετό.

Σταμάτησαν να βαδίζουν σε μια μεγάλη αίθουσα, που στηριζόταν σε πολλούς κίονες και έμοιαζε αχανής, ατελείωτη, στα μάτια του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή. Στο κέντρο της βρισκόταν μια εστία φωτός που ανέδιδε μια πανδαισία χρωμάτων. Φαινόταν σαν φωτιά, μα δεν ήταν· στον Σταθεροποιητή θύμιζε πόρτα.

«Να η έξοδος,» είπε η σκοτεινή γυναίκα.

«Η έξοδος;»

«Ναι.» Η σκιά βάδισε ως την ποικιλόχρωμη πόρτα. «Θέλεις να περάσεις;»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πλησίασε, στάθηκε μπροστά από τα ατελείωτα χρώματα, τα κοίταξε με περιέργεια: τίποτα δε φαινόταν από πίσω τους· μονάχα κι άλλα χρώματα. «Δεν ξέρω αν είναι έξοδος.»

«Είναι,» επέμεινε η σκιά, πηγαίνοντας στο πλευρό. «Πέρνα και θα είσαι ελεύθερος. Μη σε νοιάζει για τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού και τα πειράματά τους! Τι καλό σου έκαναν; Και τι καλό σου έκαναν ο Πόνκιμ, η Σαντέ'ενθιν, κι ο Κράντμον; Μονάχα κακό σου έκαναν αυτοί! *Πέρνα.*»

«Όχι.» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στράφηκε για να την αντικρίσει. «Είναι και η Αλζάρα. Δε μπορώ να την αφήσω πίσω, σε τούτη τη χώρα.» Εκείνη τη στιγμή, νόμιζε ότι είδε, με την άκρια του ματιού του, μια σκιά να γλιστρά έξω από μια κολόνα της ατέρμονης αίθουσας και να πηγαίνει πίσω από μια άλλη.

«Η Αλζάρα θα είναι μαζί σου.»

«Μαζί μου; Πώς; Δε θα φύγω απο δώ;»

«Θα φύγεις.»

«Δε θ'αφήσω τους άλλους πίσω μου;»

«Ναι.»

«Τότε, πώς η Αλζάρα θα έρθει μαζί μου, σκιά;»

Είδε τα γαλανά μάτια του σκοτεινού προσώπου να τρεμοπαίζουν. Η μυστηριώδης γυναίκα έκανε ένα βήμα όπισθεν. «Θα έρθει, σου λέω. Δε μ'εμπιστεύεσαι;»

«Πώς να σ'εμπιστευτώ; Δε σε ξέρω καν! Ή... όχι, σε *ξέρω*, αλλά *κρύβεσαι από μένα!*» ...*Αγάπη μου...* Κι εκείνο το άγγιγμα στο μάγουλο. Ήταν, μήπως... Αλλά όχι... Πώς;... Δε θα του έλεγε αυτά, έτσι;...

«Πέρνα από την έξοδο και θα μάθεις για μένα. Πήγαινε, γρήγορα!»
Το σκοτάδι μπροστά στο πρόσωπό της: τρεμόπαιζε ή ήταν η ιδέα
του;

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή συνοφρυώθηκε. «Θα μάθω ποια είσαι; Και η Αλζάρα... Θα είσαι και εσύ και η Αλζάρα μαζί μου, όταν περάσω από τα χρώματα;»

«Ναι. Πέρνα!» Το σκοτάδι τρεμόπαιζε πιο βίαια, τώρα· λωρίδες φωτός παρουσιάζονταν επάνω του, κι από πίσω φαινόταν ανθρώπινη σάρκα, πορφυρά χείλη.

«Δύο γυναίκες θα είναι μαζί μου, όταν περάσω;»

Η σκιά πισωπάτησε, λες και ζαλιζόταν. «Πέρα!»

«Αλλζάρα;» ἄρθρωσε, ἀβέβαια, ὁ Ἀνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Εσύ εἶσαι;»

«Πέρνα, και θα τη βρ... *Ααααα!*» Η γυναίκα έκρυψε, ξαφνικά, το πρόσωπο μέσα στις χούφτες της.

* * * * * * * *

Πνεύματα, τι του λέω; Τι έκανα;

Όπως ένας υπονοβάτης αρχίζει, ξαφνικά, να συνειδητοποιεί ότι υπονοβατούσε, έτσι και η Αλζάρα άρχισε να συνειδητοποιεί τι είχε κάνει ενόσω βρισκόταν καλυμμένη από τις σκιές.

Τον παρότρυνα να τους παρατήσει όλους και να παραδοθεί στις Δυνάμεις. Πώς το έκανα αυτό; Ποιος μου είπε να το κάνω;

Την ίδια στιγμή, νόμιζε ότι μέσα της μπορούσε ν'ακούσει ένα δυνατό ουρλιαχτό οργής, καθώς κάποιου είδους οντότητα βυθιζόταν στο υποσυνείδητό της.

Εγώ το είπα στον εαυτό μου.

Σήκωσε το πρόσωπο από τα χέρια της, για να τον αντικρίσει. «Με συγχωρείς, αγάπη μου,» είπε, παρατηρώντας την έκπληκτη όψη του.

«AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAPPPPPNNNNN!»

Το απάνθρωπο ουρλιαχτό αντήχησε παντού στην ατέρμονη αίθουσα, ξανά και ξανά, ολοένα και πιο αδύναμο.

«AAAAAAAAAAAAAPPPNNNN!»

«AAAAAAPNN!»

«AAPN!»

«APN...»

«...»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα είδαν, στο βάθος του μεγάλου δωματίου, μια σκιερή φιγούρα να στέκεται, βαστώντας ένα μακρύ, αργυρό σκήπτρο στα χέρια.

Μια σκέψη πέρασε απ' το νου και των δύο: *Ο Σασατάρος;*

Σκοτάδι κάλυψε τα πάντα, πέφτοντας σαν μελανό πέπλο επάνω τους. Μονάχα η πύλη των χρωμάτων φαινόταν, κι αυτή, σιγά-σιγά, άρχιζε να ξεθωριάζει.

Έσφιξαν χέρια, για να μη χαθούν μέσα στο πρωταρχικό έρεβος, ενώ ένας απόκοσμος τρόμος τούς είχε καταλάβει.

Ουρλιαχτά και κραυγές αντήχησαν από γύρω, και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κι η Αλζάρα, απλώνοντας τις πνευματικές τους αισθήσεις, ένιωσαν εχθρικές αύρες να τους ζυγώνουν. Δίχως δεύτερη σκέψη, εξαπέλυσαν ψυχική ενέργεια καταπάνω τους.

«ΜΑΚΡΙΑ!» φώναξε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

Τα ουρλιαχτά και οι κραυγές δυνάμωσαν.

Ύστερα, το σκοτάδι σκίστηκε, και η Αλζάρα είδε τη μορφή του Κράντμον να παρουσιάζεται από το πουθενά, τυλιγμένη στη σκιά του Μάργκανθελ. «Ελάτε!» τους προέτρεψε, καθώς η σκοτεινιά είχε ήδη αρχίσει να περνά μέσα από το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει.

** ** *

Ο Πόνκιμ είδε τον Κράντμον/Μάργκανθελ να πηγαίνει πάνω από τη σκιά του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή, να χώνει τα χέρια του μέσα της, και να σχίζει, με τα δάχτυλά του, την πραγματικότητα στην

οποία βρίσκονταν (!). Πίσω από το άνοιγμα φαινόταν μονάχα ένα ατελείωτο έρεβος, το οποίο άρχισε, αμέσως, να εισβάλει στην καταπράσινη πεδιάδα με το δηλητηριασμένο ρυάκι.

«Ελάτε!» φώναξε ο μισός-Θεός.

Τους βρήκε! συμπέρανε ο Πόνκιμ και, μετά, είδε τον Σταθεροποιητή και την Αλζάρα να πηδούν έξω από την τρύπα, ενώ το σκοτάδι τούς καταδίωκε, σαν πεινασμένο θηρίο.

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ άφησε το άνοιγμα να κλείσει, προτού η μαυρίλα εξαπλωθεί περισσότερο σε τούτο το επίπεδο ύπαρξης –όμως ένα νυχάτο χέρι πέρασε μέσα από τη σχισμή, συγκρατώντας την.

Ο Σασατάρος! «φώναξε» ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ. *Σταματήστε τον! Το σκοτάδι–*

Άλλο ένα νυχάτο χέρι ξεπρόβαλε, για να συγκρατήσει την αντικρινή μεριά της σχισμής.

–θα εξαπλωθεί!

Τα δύο νυχάτα χέρια μαζί μεγάλωσαν, πάλι, το άνοιγμα. Μέσα, μονάχα ένα ζευγάρι πορφυρά, οργισμένα μάτια φάνηκαν, καθώς το σκοτάδι περνούσε από τη θύρα και έβαφε το χορτάρι μαύρο.

Σύντομα, τα πάντα είχαν τυλιχτεί από το μελανό πέπλο, και ουρλιαχτά και κραυγές άρχισαν ν'αντηχούν.

Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε παγερά χέρια να τον αγγίζουν. Τα χτύπησε, με πνευματική δύναμη. Απομακρύνθηκαν, όμως το μούδιασμα που του είχαν προκαλέσει δεν έφυγε. Επιπλέον, το κεφάλι του ακόμα πονούσε από τον παράξενο ύπνο μετά από το νερό που είχε πει.

«*Βγάλτε τους κρυστάλλους!*» φώναξε ο Μάργκανθελ. «*Τους κοσμικούς κρυστάλλους!*»

Ο Πόνκιμ θυμήθηκε ότι δεξιά του ήταν ξαπλωμένος ο Μόρβον, και άπλωσε τα χέρια του προς τα κει, για να πιάσει το σάκο του Σοφού. Την ίδια στιγμή, αισθάνθηκε παγερά δάχτυλα να τον γραπώνουν, ενώ στ'αφτιά του έρχονταν ουρλιαχτά και κραυγές από παντού. Συγκέντρωσε την ψυχική του ενέργεια. Επιτέθηκε.

Τα χέρια δεν αποτραβήχτηκαν, αν και η λαβή τους χαλάρωσε.

Πανάθεμά σας!

Επιτέθηκε, πάλι, με πνευματικά ξίφη που σπάθιζαν τους εχθρούς του, όποιοι κι αν ήταν.

Το δεξί του χέρι ελευθερώθηκε –αν κι ακόμα αισθανόταν κάποια αντίσταση εκεί· όμως, ευτυχώς, δεν τον εμπόδιζε στην κίνησή του. Άνοιξε το σάκο, και μέσα είδε φως. Οι κρύσταλλοι έδιωχναν αυτό το σκοτάδι που, αναμφίβολα, δεν ήταν φυσιολογικό. Άρπαξε έναν και, φορτίζοντάς τον με ψυχική ενέργεια, διέγραψε ένα ημικύκλιο εμπρός του.

Το φως του κρυστάλλου δυνάμωσε, και οι εχθροί τσίριζαν, απομακρυνόμενοι από τον Πόνκιμ, σαν φευγαλέες σκιές. «Χα-χα-χα-χα!» γέλασε εκείνος, νιώθοντας την κοσμική δύναμη να τον γεμίζει. Ο πόνος στο κεφάλι του είχε, ξαφνικά, περάσει, και δεν αισθανόταν, πλέον, παγωμένος, πουθενά.

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ ξεχώρισε μέσα από τη μαυρίλα. «Πόνκιμ –έναν κρύσταλλο!»

Εκείνος του πέταξε τον κρύσταλλο που κρατούσε και τράβηξε έναν άλλο από το σάκο.

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ τον έφερε στη γροθιά του και ένα εκτυφλωτικό φως έλουσε τα πάντα.

Ο Πόνκιμ είδε το σκοτάδι να συρρικνώνεται, να φεύγει, να μπαίνει σε μια σχισμή και να εξαφανίζεται, για να το αντικαταστήσει η καταπράσινη πεδιάδα.

Ο κρύσταλλος που βαστούσε ο Κράντμον/Μάργκανθελ έγινε θρύψαλα.

Ο Πόνκιμ μειδίασε στραβά. «Ελπίζω να μη θυμώσει ο Μόρβον μ' αυτό.»

«Ακόμα κι ένας ηλίθιος θνητός θα μπορεί, αναμφίβολα, να καταλάβει ότι μόλις σας γλίτωσα όλους από βέβαιο χαμό,» μούγκρισε η σκιερή φιγούρα μπροστά από τον ξανθομάλλη Ωκεάνιο ευγενή.

«Σ'ευχαριστούμε, Μάργκανθελ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, κάνοντας μια επιτηδευμένη υπόκλιση. «Όμως, προφανώς, δε σηκώνεις ούτε το παραμικρό αστείο.»

«Άφρονα! Ξέρεις τι ήταν αυτό που μόλις αντιμετώπισαμε;»

«Οφείλω να ομολογήσω πως όχι.»

«Τότε, καλύτερα να μη μάθεις,» είπε ο Μάργκανθελ, και βούλιαξε μέσα στον Κράντμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Υγρή φωτιά

Είστε καλά, απ'ό,τι μπορώ να δω,» είπε ο Πόνκιμ, αντικρίζοντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και την Αλζάρα. «Αλλά γιατί σας τράβηξαν και τους δύο στην άλλη πραγματικότητα; Νόμιζα ότι ήθελαν μόνο το Σταθεροποιητή.»

Η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων κατέβασε το βλέμμα και πήρε μια βαθιά ανάσα· τα φρύδια της ήταν σμιγμένα. Ο πρώην-Ράθμαλ (που δε μπορούσε, πλέον, να δει, όπως τότε που τον οδηγούσε η γυναίκα-σκιά) τύλιξε τους ώμους της, με το δεξί του χέρι, και την κράτησε κοντά του.

Γνωρίζουν κάποιο μυστικό που δε μου λένε; αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ, σίγουρος ότι η απάντηση ήταν Ναι. Γιατί, όμως, μου το κρύβουν; Αν είναι κάτι που βάζει σε κίνδυνο την Αποστολή....

«Δεν ξέρεις, Αλζάρα, γιατί βρέθηκες κι εσύ εκεί, μαζί του;» ρώτησε, επίμονα.

Εκείνη ύψωσε το γαλανό της βλέμμα για να τον αντικρίσει. *Δεν είναι δική σου δουλειά αυτό, Πόνκιμ! σφύριξε εντός της. Δε σε αφορά. Εξάλλου, δεν ήθελα να τον προδώσω. Δεν κατάλαβα πώς βγήκε εκείνη η... σκιά από μέσα μου.*

Κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν ξέρω.»

Ψεύδεται. Ο Πόνκιμ ήταν βέβαιος για τούτο. Όμως αποφάσισε να το αφήσει, για την ώρα. Στράφηκε στον Μπέρβιλ. «Πρέπει να ξυπνήσουμε και τους άλλους.»

Προσπάθησε, αποκρίθηκε ο Αμμοβασιλεύς. Με τον Κράντμον τα κατάφερες καλά.

«Χάρη στις συμβουλές του Μάργκανθελ,» είπε ο Πόνκιμ. Ο μισός-Θεός τού είχε προτείνει να λογχίσει, πνευματικά, το ψυχικό κέντρο σκέψης του Ωκεάνιου ευγενή, για να τον κάνει να συνέλθει από τον ύπνο.

Τώρα, ο Βασιληάς του Σαραόλν άφησε τον κοσμικό κρύσταλλο πλάι στον Μόρβον και πλησίασε τη Σαντέ'ενθιν. Γονάτισε κοντά της και αυτοσυγκεντρώθηκε, επικαλούμενος τα Πνεύματα. Τα υπέταξε στη θέλησή του και την χτύπησε με ψυχική ενέργεια, όπως και τον Κράντμον.

Τα βλέφαρά της άνοιξαν, απότομα, και ανασηκώθηκε, ξαφνιασμένη, επάνω στο χορτάρι. «Τι στην Έρημο κάνεις εκεί, Πόνκιμ;» σφύριξε, αγριοκοιτάζοντάς τον.

Παρόμοια αντίδραση είχε εισπράξει κι από τον Κράντμον. Μάλλον, δεν ήταν κι ό,τι πιο ευχάριστο να σε ξυπνά κανείς έτσι. «Το νερό του ποταμού περιείχε κάποιου είδους υπνωτικό,» της αποκρίθηκε. «Βοήθησέ με να ξυπνήσω και τους άλλους.» Σηκώθηκε και της έδωσε το χέρι του.

Η Σαντέ'ενθιν πιάστηκε απο κεί και πάτησε στα μπουτοφορεμένα πόδια της, ενώ ο Πόνκιμ έβλεπε τον Κράντμον, λίγο πιο πέρα, να αφυπνίζει τον Κάρελ.

Όταν όλοι είχαν ξυπνήσει, κάθισαν στο χορτάρι, για να αναπαυθούν, ενώ ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ τούς διηγόταν τι είχε συμβεί. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ωστόσο, αρνήθηκε να τους πει τι είχε δει στο άλλο επίπεδο πραγματικότητας όπου τον είχαν τραβήξει οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις, γιατί ήξερε ότι η

Αλζάρα αισθανόταν άσχημα για ό,τι είχε συμβεί με τη γυναίκα-σκιά και δεν ήθελε να το αναφέρει στους υπόλοιπους.

Ο Σταθεροποιητής είχε αρχίσει να καταλαβαίνει τι ακριβώς είχε πάθει η φίλη του. Τούτο το παράξενο μέρος, επίτηδες ή κατά σύμπτωση, είχε ξυπνήσει βαθιά συναισθήματα εντός της: συναισθήματα που έκρυβε στο υποσυνείδητο και δεν ήθελε να παρουσιάσει, επειδή ήξερε πως, παρότι η ίδια θα προτιμούσε εκείνος να μη βάλει τον εαυτό του σε κίνδυνο, *έπρεπε* να το κάνει, για το καλό όλου του Άρμπεναρκ. Η σκιερή γυναίκα, επομένως, αντιπροσώπευε αυτές τις επιθυμίες που η Αλζάρα προσπαθούσε να θάψει μέσα της.

Και ίσως να είχε δίκιο, ως κάποιο βαθμό. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή άγγιξε τις αύρες των μυστικιστών γύρω του, με τις πνευματικές του αισθήσεις. Όλοι τους επιθυμούν να με χρησιμοποιήσουν, για να σταθεροποιηθεί η Νότια Γη. Όμως, μπορεί να γίνει αλλιώς; Ίσως ορισμένοι από αυτούς να αισθάνονται άσχημα που πρέπει να με... θυσιάσουν. Ορισμένοι άλλοι, βέβαια, αποκλείεται να νιώθουν έτσι. Η Σαντέ'ενθιν, άλλωστε, είχε συνηθίσει στις θυσίες, παλιά, στη Ζίρκεφ· μάλιστα, είχε κάνει πολλές η ίδια. Αλλά είχε σημασία ποιοι από τους συντρόφους του αισθάνονταν άσχημα; Σίγουρα, όχι· γιατί εκείνος, ούτως ή άλλως, θα επιχειρούσε να σταθεροποιήσει το Νότιο Κέντρο. Η μισή του ψυχή είχε χαθεί, τα Πνεύματα τον ταλαιπωρούσαν –*Ποτέ δε ζήτησα να μπορώ να τα ελέγχω!*–, και ήταν, επίσης, τυφλός, μετά από εκείνη την εκτυφλωτική λάμψη, στην Αίθουσα του Φτερού. Ναι, μπορούσε να δει αύρες, μέσω των πνευματικών του αισθήσεων, όμως δεν ήταν το ίδιο με το να μπορεί ν'αντικρίσει, πάλι, τη θάλασσα, τους ήλιους να βασιλεύουν ή να ξεπροβάλλουν από τα άκρα του ορίζοντα, ή το πρόσωπο της Αλζάρα. Τουλάχιστον, σταθεροποιώντας τη Νότια Γη, θα φαινόταν σε κάτι χρήσιμος.

Σταθεροποιητής. Αυτό είναι το όνομά μου, τώρα. Σταθεροποιητής.

Ο Ράθμαλ και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήταν παρελθόν.

** ** *

Κοιμήθηκαν (φυσιολογικά τώρα), ενώ οι Αμμοβάτες, που δεν έμοιαζαν να έχουν καμια ανάγκη για ύπνο, φυλούσαν σκοπιά πάνω από το προσκεφάλι τους. Όταν ξύπνησαν, διαπίστωσαν πως ό,τι βρισκόταν μέσα στο σταθεροποιητικό τους πεδίο δεν είχε αλλάξει, ενώ όλος ο υπόλοιπος τόπος δεν ήταν, τώρα, παρά μια απέραντη, πετρώδης έρημος.

«Αυτή τη φορά, δε θ'αντέξουμε,» είπε ο Βούνκαλ, ατενίζοντας τα αφιλόξενα εδάφη. «Έχουμε πει νερό –δηλητηριασμένο ή μη–, όμως δεν έχουμε καθόλου στα φλασκιά μας.»

Ο Μόρβον αναστέναξε, βαριά. Ύστερα: «Μάργκανθελ, βγες έξω.»

Η σκιερή φιγούρα παρουσιάστηκε μπροστά από τον Κράντμον. «*Τι είναι, ερημίτη;*»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού τράβηξε έναν κοσμικό κρύσταλλο απ'τον σάκο του. «Μπορείς να φέρεις νερό, χρησιμοποιώντας τον. Μπορείς να το δημιουργήσεις μέσα από το ασταθές υλικό της Νότιας Γης. Μονάχα εσύ, νομίζω, γιατί έχεις κάποιες από τις δυνάμεις των Θεών.»

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ άπλωσε το δεξί του χέρι, περιμένοντας. Ο Μόρβον τού έδωσε τον κρύσταλλο και εκείνος επικέντρωσε το βλέμμα του επάνω στη ράβδο, η οποία άρχισε να φωτίζει, ολοένα και πιο δυνατά. Ύστερα, διάφορα χρώματα τρεμόπαιξαν επάνω της. Ο μισός-Θεός την ύψωσε και, με μια απότομη κίνηση, γονάτισε και την κάρφωσε στο έδαφος. Η ποικιλόχρωμη ακτινοβολία απλώθηκε τριγύρω, διαμορφώνοντας έναν δίσκο πάνω στο χορτάρι, ο οποίος, σχεδόν αμέσως, εξαφανίστηκε, για να σπάσει το έδαφος και νερό να πεταχτεί από μέσα του.

Μια πηγή είχε δημιουργηθεί.

Ο Κράντμον/Μάργκανθελ τράβηξε τον κρύσταλλο έξω από τη γη και τον έδωσε στον Μόρβον, που διαπίστωσε ότι η κοσμική ράβδος

ήταν, τώρα, καυτή στο άγγιγμα. Την έβαλε, πάλι, στο σάκο του, διαισθανόμενος ότι η ενέργειά της δεν είχε ακόμα εξαντληθεί –και ακόμα και το μικρότερο ποσό ενέργειας μπορεί να τους φαινόταν χρήσιμο, στο τέλος τούτου του ταξιδιού.

Οι σύντροφοι άρχισαν να γεμίζουν τα φλασκιά τους.

«Είσαι σίγουρος ότι κι αυτό δεν είναι δηλητηριασμένο;» ρώτησε η Βόλκρα το μισό-Θεό. Εκείνος δεν της απάντησε, παρά βούλιαξε μέσα στον Κράντμον. Η Αργκανθικιανή συνοφρυώθηκε, θυμωμένη απ' αυτό, αλλά γέμισε κι εκείνη το φλασκί της, όπως οι υπόλοιποι.

«Πιείτε όσο επιθυμείτε,» πρότεινε ο Μόρβον. «Δε θα είναι εδώ για πάντα.»

Όταν έσβησαν όλη τους τη δίψα, σε σημείο που σιγάθηκαν πλέον το νερό, ο Πόνκιμ ρώτησε τον Αμμοβασιλέα Μπέρβιλ: «Πόσο μακριά είμαστε ακόμα από το Κέντρο;»

Όχι πολύ. Έχουμε κάνει τον περισσότερο δρόμο. Αλλά θα πρότεινα να περιμένουμε εδώ, για λίγο, μέχρι να περάσει η έρημος. Δε θα έχει κανένα νόημα να πάτε στον προορισμό σας κουρασμένοι· γιατί εκεί οι Δυνάμεις θα μας πολεμήσουν μ' όλα τους τα μέσα.

«Τότε, ας περιμένουμε,» συμφώνησε ο Πόνκιμ, και κάθισε στο χορτάρι, οκλαδόν. «Κι ας προετοιμαστούμε.» Έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε, προσπαθώντας να επιφέρει εσωτερική γαλήνη στον εαυτό του, και δύναμη. Είχε την αίσθηση ότι, σύντομα, θα του χρειάζονταν.

** ** *

Μια πυκνή ζούγκλα αντικατέστησε την πετρώδη έρημο. Οι σύντροφοι είδαν τα δέντρα της να ξεφυτρώνουν, ένα-ένα, μέσα από το άγονο έδαφος και να απλώνουν τα κλαδιά τους τριγύρω, ενώ μικρά ρυάκια άρχισαν να περνούν μέσα απ' τη βλάστηση.

«Ωρα να πηγαίνουμε,» είπε ο Πόνκιμ, καθώς σηκώνόταν όρθιος. Ο Αμμοβάτης του έσκυψε και εκείνος τον καβάλησε.

Οι άλλοι Αμμοβάτες πήραν στις πλάτες τους τους υπόλοιπους συντρόφους και ατένισαν την νεογέννητη ζούγκλα, με τα κίτρινα μάτια τους στενεμένα, σα να προσπαθούσαν να διακρίνουν το μονοπάτι προς το Κέντρο μέσα από την πυκνή της βλάστηση. Ύστερα, ξεκίνησαν όλοι μαζί, περνώντας ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων με μεγάλα άλματα και τρέχοντας πιο γρήγορα απ' ό,τι οποιοδήποτε άλογο θα μπορούσε ποτέ να τρέξει.

Είναι αποφασισμένοι να μας πάνε στον προορισμό μας το ταχύτερο δυνατό, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, σκυφτός επάνω στη ράχη του Αμμοβάτη του και νιώθοντας τις φυλλωσιές της ζούγκλας να τον χαϊδεύουν, συχνά-πυκνά. Δε θέλουν να το ρισκινδυνέψουν άλλο. Φοβούνται μην τους πεθάνουμε στο δρόμο... Τι ειρωνεία που πρέπει αυτοί να βασίζονται σε εμάς για τη σωτηρία τους!

Τα δέντρα είχαν, τώρα, αρχίσει να περνούν τόσο γρήγορα πλάι του που εκείνος τα έβλεπε σαν μια πρασινόμαυρη θολούρα. Η ταχύτητα με την οποία κινούνταν οι υπηρέτες της Άκμενκ ήταν τρομαχτική. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν προσπαθούσε να μη σκέφτεται τι θα γινόταν στην περίπτωση που τούτα τα θηρία σταματούσαν απότομα. Το λογικό ήταν οι καβαλάρηδες τους να πεταχτούν στην άλλη μεριά του Άρμπεναρκ... όμως τι ήταν λογικό, επί του παρόντος, στη Νότια Γη; Κι επιπλέον, η ιππασία των Αμμοβατών ήταν πολύ εύκολη –έπρεπε να παραδεχτεί ο Πόνκιμ–, παρότι ούτε εκείνος ούτε οι σύντροφοί του είχαν, φυσικά, ξανακαβαλήσει τέτοιου είδους πλάσματα. Άρχισε να υποπεύεται ότι αυτό οφειλόταν εξολοκλήρου στους Αμμοβάτες: εκείνοι ήξεραν πώς να δεχτούν ανθρώπινους αναβάτες, και όχι οι άνθρωποι πώς να ιππεύσουν αυτούς.

—Κραυγές – βρυχηθμοί – ουρλιαχτά—

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Πόνκιμ τον Αμμοβάτη του.

Τα όντα των Δυνάμεων, συγκεντρώνονται για να μας πολεμήσουν, ήρθε η απάντηση μέσα στο νου του.

«Πόσα είναι;» Ο Πόνκιμ δε μπορούσε να δει τίποτα με την ταχύτητα που έτρεχαν.

Δύσκολο να μετρηθούν.

Τα λόγια του Αμμοβάτη τον πάγωσαν. «Είναι ανησυχητικό αυτό;»
Αρκετά.

Οι Αμμοβάτες σταμάτησαν επάνω σε έναν ξερό λόφο –ο Πόνκιμ δεν κατάλαβε για πότε είχαν ανεβεί εκεί–, και οι σύντροφοι κοίταξαν κάτω απ’ αυτόν μια ατέρμονη, άγονη πεδιάδα, μαύρου χρώματος, να απλώνεται ως τα πέρατα της Νότιας Γης. Στο κέντρο της πεδιάδας βρισκόταν μια δέσμη φωτός, που αποτελείτο από αμέτρητα χρώματα και έμοιαζε να φτάνει μέχρι το υψηλότερο σημείο του ουρανού. Γύρω από τη δέσμη αυτή βρίσκονταν μυριάδες πλάσματα, διαφόρων μορφών και σχημάτων, πετούμενα και μη, μεγάλα και μικρά, σαυροειδή και θηλαστικά. Ανάμεσά τους, μπορούσαν να ξεχωρίσουν και μπόλικά Ίλ’φαντιρ. Οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ βρίσκονταν στα άκρα του ορίζοντα, σα να βασίλευαν.

Το Κέντρο, είπε ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ.

«Και οι φρουροί του,» πρόσθεσε ο Πόνκιμ, παρατηρώντας τα τερατόμορφα πλάσμα που γέμιζαν την μαύρη πεδιάδα.

«Πώς θα περάσουμε;» απόρησε η Σαντέ’ενθιν. «Είναι αδύνατον.»

Μην ανησυχείτε για τους... φρουρούς, είπε ο Μπέρβιλ. *Εμείς θα τους αναλάβουμε. Εσείς ασχοληθείτε με τη σταθεροποίηση του Κέντρου.*

«Πώς, όμως, θα φτάσουμε ως εκεί;» ρώτησε ο Βούνκαλ, νιώθοντας το στόμα του ξερό και έναν παγερό τρόπο να τον έχει καταλάβει.

Θα δεις, θνητέ, του απάντησε ένας από τους Αμμοβάτες. *Πάμε, αδέλφια!*

ΕΠΙΘΕΣΗ! «φώναξε» ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ, και οι υπήκοοί του τον ακολούθησαν, ενώ εφορμούσε καταπάνω στα τερατουργήματα του Μεγάλου Γονέα.

Ο Μόρβον, που βρισκόταν στη ράχη του, κρατήθηκε γερά, καθώς ο Αμμοβάτης πηδούσε πάνω από ένα Ίλ’φαντιρ, χρησιμοποιώντας τα μακριά νύχια των ποδιών του για να του ξεσχίσει το πρόσωπο και να του κόψει την προβοσκίδα. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού

κοίταξε πίσω του, για να δει έναν δυνατό πίδακα αίματος να πετάγεται από το πλάσμα, που ούρλιαζε απ' τον πόνο.

Ύστερα, ο Αμμοβασιλεύς βρισκόταν ανάμεσα στα άλλα όντα των αποσταθεροποιητικών δυνάμεων, χτυπώντας στα τυφλά, με την ουρά, τα δόντια, και τα νύχια του. Και απ' όλες τις μεριές, ο Μόρβον μπορούσε να δει Αμμοβάτες να κάνουν μεγάλα άλματα πάνω από τους εχθρούς τους και να τους επιτίθενται με ανείπωτη αγριότητα. Ειδικά αυτοί που δεν είχαν ανθρώπινους αναβάτες έπεφταν δίχως δεύτερη σκέψη στη μάχη, ενώ οι άλλοι προσπαθούσαν απλά να σπάσουν τον κλοιό των αντιπάλων τους, για να πάνε τους συντρόφους στο Κέντρο Σταθερότητας.

Η μαύρη πεδιάδα γέμιζε αίμα, κουφάρια, και κομμένα μέλη.

Ο Μόρβον βάστηξε γερά το σάκο στον ώμο του. Μέσα βρίσκονταν οι κοσμικοί κρύσταλλοι: το σημαντικότερο πράγμα που είχε μαζί της η συντροφιά, μετά από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Αμμοβασιλεύς πήδησε πάνω από δύο πιθηκοειδή πλάσματα, τα οποία προσπαθούσαν να τον γραπώσουν με τα μακριά τους χέρια. Προσγειώθηκε πίσω τους και κλότσησε το ένα στην πλάτη, σπάζοντάς του τη ράχη και σκοτώνοντάς το. Ένας άλλος Αμμοβάτης χίμησε καταπάνω στο δεύτερο, τρώγοντάς του το κεφάλι.

Ο Μόρβον πήρε το βλέμμα του από τη σφαγή και το έστρεψε στο Κέντρο Σταθερότητας, που ήταν, τώρα, πιο κοντά. Σαν κολόνα υγρής, ποικιλόχρωμης φωτιάς έμοιαζε. *Τι θέαμα!* συλλογίστηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. *Αυτό έχει να συμβεί από την Πρώιμη Εποχή. Είμαστε από τους ελάχιστους θνητούς που ίσως να έχουν ποτέ αντικρίσει κάτι τέτοιο.* Τούτη η σκέψη τον έκανε να νιώθει λες και διέπραττε κάποιο κοσμικό έγκλημα, λες και έβλεπε πράγματα που, κανονικά, δε θα έπρεπε ποτέ να δει, πράγματα που του ήταν απαγορευμένα.

Άλλο ένα μεγάλο άλμα του Αμμοβασιλέα τον έφερε πιο κοντά στο Κέντρο Σταθερότητας. *Τεράστιο! Μια τεράστια φωτιά που σκίζει τους αιθέρες!* Ο Μόρβον είχε μείνει άφωνος, και νόμιζε ότι είχε

παραλύσει. Καθώς ερχόταν ολοένα και πιο κοντά, τόσο περισσότερο η δύναμη του Κέντρου τον έκανε να αισθάνεται πόσο ασήμαντος και μικρός ήταν.

Ακόμα ένα άλμα, και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, τώρα, βρισκόταν μπροστά από τον ατέρμονο κίονα της υγρής, ποικιλόχρωμης φωτιάς, η οποία –παρατήρησε ο Μόρβον– περιστρεφόταν διαρκώς γύρω απ'τον εαυτό της. *Πνεύματα!* Αισθάνθηκε τα λογικά του να τον εγκαταλείπουν. Έτρεμε σύγκορμος. Ήθελε να κουλουριαστεί και να μην κοιτάζει, να μην κοιτάζει τούτο... τούτο... Δεν έβρισκε λόγια για να το κατονομάσει. Είχε αρχίσει να ξεχνά, να χάνει την αίσθηση του είναι του και του περιβάλλοντός του. *Όχι! Θυμήσου την Αποστολή! Πρέπει να σταθεροποιήσετε το Κέντρο, ηλίθιε!*

Έψαξε να δει πού ήταν οι άλλοι. Ο Πόνκιμ εκείνη τη στιγμή προσγειωνόταν κοντά του, επάνω στη ράχη του Αμμοβάτη που τον είχε φέρει ως εδώ. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στην στήλη της υγρής φωτιάς, και ο Μόρβον ήξερε τι πρέπει να αισθανόταν ο Σφετεριστής του Σαραόλν: ακριβώς ό,τι αισθανόταν κι ο ίδιος.

«Κύριε!» του φώναξε.

Εκείνος στράφηκε για να τον αντικρίσει, βλεφαρίζοντας. «Καλά είμαι,» αποκρίθηκε.

Ο Μόρβον έψαξε για τους υπόλοιπους συντρόφους, για να διαπιστώσει ότι όλοι, ένας-ένας, συγκεντρώνονταν εδώ, γύρω από το Κέντρο Σταθερότητας, ενώ οι Αμμοβάτες εξακολουθούσαν να μάχονται με τα πλάσματα των Δυνάμεων. Αίμα, αίμα, αίμα –παντού αίμα μπορούσε να δει ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, καθώς κι αλλόκοτα, τερατώδη κορμιά να παλεύουν: νύχια άστραφταν, δόντια κροτάλιζαν, μάτια φλέγονταν από πολεμική φρενίτιδα.

Κατεβείτε, πρόσταξε ο Αμμοβασιλεύς Μπέρβιλ τους συντρόφους. Αφήστε μας να πολεμήσουμε με τους άλλους.

Εκείνοι υπάκουσαν, και οι Αμμοβάτες τους έπεσαν στη μάχη.

«Κύριε, είστε εντάξει;» ρώτησε ο Μόρβον τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ο οποίος στεκόταν μπροστά στο Κέντρο Σταθερότητας, ακίνητος. Η Αλζάρα ήταν στο πλευρό του, ακουμπώντας τον ώμο του, αλλά αποφεύγοντας να κοιτάζει τον κίονα της ποικιλόχρωμης φωτιάς.

«Με καταλαβαίνετε;» επέμεινε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, όταν δεν πήρε απάντηση. *Όχι τώρα! Όχι τώρα που όλα κρέμονται από σένα!*

«Αγάπη μου,» είπε η Αλζάρα στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ταρακουνώντας τον ελαφρά. «Ο Μόρβον σου μιλάει.»

«Τι είναι, Σοφέ;» ρώτησε εκείνος.

«Είστε έτοιμος για ν' αρχίσουμε, κύριε;»

«Ναι. Φέρτε το Θεό σας σε μένα.» Τα τυφλά του μάτια εξακολουθούσαν να είναι καρφωμένα στο αποσταθεροποιημένο Κέντρο Σταθερότητας, ενώ η μάχη των Αμμοβατών και των πλασμάτων των Δυνάμεων μαινόταν πίσω από τους συντρόφους.

Ο Μόρβον άνοιξε το σάκο με τους κρυστάλλους. «Πάρτε έναν ο καθένας,» είπε, γρήγορα. Οι άλλοι υπάκουσαν, εκτός από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Κι εσείς, κύριε. Πάρτε έναν κρύσταλλο· θα τον χρειαστείτε, μετά, ως Στήριγμα Ισχύος.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πήρε έναν μέσα από το σάκο και τον βάστηξε με τα δυο του χέρια, σαν δόρυ.

Οι υπόλοιποι σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω του, και επικαλέστηκαν τα Πνεύματα, ενώ ο Μόρβον, ο Κάρελ, και ο Ζάρχαλ άρχιζαν να λένε τα λόγια για την πανάρχαια γητειά η οποία θα συγκέντρωνε τα Πνεύματα που, παλιά, συγκροτούσαν τον Μάσμαρθ.

*«Ω Μάσμαρθ,
Φωτοδότη Αρχοντα των Αιθέρων,
Δευτέρου Ήλιου Δημιουργέ,
Πνεύμα των χιλίων,
Πνεύμα των ογδόντα-έξι,*

*Πνεύμα των εφτά,
Σε καλούμε!*

*Ω Μάσμαρθ,
Φωτοδότη Άρχοντα των Αιθέρων,
Δευτέρου Ήλιου Δημιουργέ,
Πνεύμα των χιλίων,
Πνεύμα των ογδόντα-έξι,
Πνεύμα των εφτά,
Μορφή σου προσφέρεται στον άνδρα τούτον!»*

Τα μάτια των Σοφών του Κύκλου του Φτερού επικεντρώθηκαν
στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

*«Ω Μάσμαρθ,
Φωτοδότη Άρχοντα των Αιθέρων,
Δευτέρου Ήλιου Δημιουργέ,
Πνεύμα των χιλίων,
Πνεύμα των ογδόντα-έξι,
Πνεύμα των εφτά,
Οι δούλοι σου σε καλούνε απ'τα παλιά!*

Μορφή σου προσφέρεται στον άνδρα τούτον!

*Ω Μάσμαρθ,
Φωτοδότη Άρχοντα των Αιθέρων,
Δευτέρου Ήλιου Δημιουργέ,
Πνεύμα των χιλίων,
Πνεύμα των ογδόντα-έξι,
Πνεύμα των εφτά,
Έλα εδώ απ'τα παλιά!*

Μορφή σου προσφέρεται στον άνδρα τούτον!»

Τα Πνεύματα ούρλιαζαν, γρύλιζαν παντού στον αέρα· ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή νόμιζε ότι θα τον κουφάνουν με τις φωνές τους. Μονάχα αυτά μπορούσε ν' ακούσει, αναμιγμένα με τα λόγια των Σοφών και τις ιαχές της μάχης, ενώ αισθανόταν ένα χάος από αύρες πανταχόθεν. Κι εμπρός του βρισκόταν η ισχυρότερη από αυτές: μια αστείρευτη πηγή κοσμικής ενέργειας, το Κέντρο Σταθερότητας που έπρεπε να επανασταθεροποιήσει.

Πότε, όμως, θα ερχόταν ο Μάσμαρθ; Πότε θα τον ένωθε εντός του; Πότε θα ήξερε ότι είχε τη δύναμη να ενεργήσει;

Έσφιξε τον κρύσταλλο στις γροθιές του, νιώθοντας ιδρώτα να τον λούζει, σαν παντού να είχε απλωθεί μια τρομερή άπνοια.

Τι συμβαίνει; Γιατί δεν έρχεται σε μένα;

Μετά, ένα τρομερό βουητό χτύπησε τ' αφτιά του, τρομερότερο κι απ' τα ουρλιαχτά των Πνευμάτων· και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αισθάνθηκε κάτι να πέφτει, με δύναμη, επάνω στην πλάτη του και να τον διαπερνά, να απλώνεται σ' όλο του το κορμί.

Έριξε το κεφάλι του πίσω και ούρλιαξε, καθώς ένωθε το μυαλό του να σβήνει.

Οι άλλοι, καθώς τελείωναν την επίκληση, είδαν έναν λαμπερό ανεμοστρόβιλο να δημιουργείται γύρω από τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και να τον τυλίγει. Έστερα, ο ανεμοστρόβιλος χάθηκε, και ο άντρας βρισκόταν στα γόνατα, σφίγγοντας τον κοσμικό κρύσταλλο στις γροθιές του και ουρλιάζοντας. Τα ρούχα του είχαν εξαφανιστεί και, τώρα, θα ήταν ολόγυμνος, αν μια πορφυρόχρυση ακτινοβολία δεν έντυνε το σφριγηλό κορμί του.

«Πραγματοποιείται!» έκρωξε ο Μόρβον, νιώθοντας λαχανιασμένος. *«Πραγματοποιείται. Ο Κύριός μας είναι εδώ!»*

«Ναι,» συμφώνησε ο Κάρελ, κάτω απ' την ανάσα του, και λοξοκοίταξε τον Κράντμον/Μάργκανθελ, ο οποίος είχε τα απόκοσμά του μάτια καρφωμένα επάνω στον Σταθεροποιητή. Υπήρχε μίσος

σ'αυτά τα μάτια, παρατήρησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού: ένας αρχαίος Θεός αντίκριζε έναν άλλο, τον οποίο μισούσε θανάσιμα. *Αλλά σήμερα είναι η τελευταία σου μέρα, Μαύρε Θεέ. Ο Κύριός μας θα στραφεί εναντίον σου και θα σε κομματιάσει!*

Το ουρλιαχτό του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή σταμάτησε και το κεφάλι του κατέβηκε, καθώς ήταν γονατισμένος. Ο άντρας έμεινε ακίνητος για λίγο, ντυμένος με την πορφυρόχρυση ακτινοβολία και βαστώντας τον κοσμικό κρύσταλλο στις γροθιές του.

Η Αλζάρα έκανε να τον πλησιάσει, μα ο Πόνκιμ την κράτησε από το μπράτσο. «Μείνε πίσω,» την προειδοποίησε. «Δε σε χρειάζεται τώρα· δε χρειάζεται κανέναν μας.»

Οι σύντροφοι περίμεναν, βαστώντας την αναπνοή τους και κοιτώντας τον Σταθεροποιητή.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή σηκώθηκε, αργά. Τα μάτια του στράφηκαν στη στήλη της υγρής, ποικιλόχρωμης φωτιάς –και την είδαν! Δεν ήταν τυφλός, πλέον. Όμως, επίσης, δεν ήξερε κι ακριβώς ποιος ήταν. Μέσα του νόμιζε πως χόρευαν φλόγες, παρόμοιες μ'αυτές που αντίκριζε εμπρός του. Πονούσε, λες και το κορμί του ήταν έτοιμο να γίνει κομμάτια.

Για λίγο, στάθηκε αμήχανα, μην καταλαβαίνοντας τι έπρεπε να κάνει.

Γιατί είμαι εδώ;

Με έφεραν;

Οι υπηρέτες μου;

Εδώ;

Γιατί;

Τι είναι εδώ;

Και, ξαφνικά, συνειδητοποίησε: *Ένα Κέντρο Σταθερότητας. Αποσταθεροποιημένο!*

Κι όχι μονάχα αυτό, αλλά και οι αναμνήσεις ενός άλλου... ενός θνητού, φορτισμένου από κοσμικές δυνάμεις, άρχισαν να τον γεμίζουν. Το Νότιο Κέντρο ήταν τούτο. Και είχε

αποσταθεροποιηθεί. Κι εκείνος έπρεπε να το επανασταθεροποιήσει. Γιαυτό τον είχαν φέρει εδώ οι υπηρέτες του.

Μια εποχή όπου οι άλλοι Θεοί δεν υπάρχουν. Θλίψη τον γέμισε. Τα Πνεύματα... συγκέντρωσαν τα Πνεύματα, για να με επαναφέρουν. Μπορούσε να νιώσει τα μυριάδες κομμάτια της συνείδησής του να είναι χαλαρά ενωμένα μέσα σ' αυτό τον παράξενο θνητό· έτριζαν, έτοιμα, πάλι, να διαχωριστούν. Λάθος. Είναι λάθος. Δεν έπρεπε να είμαι εδώ.

Κάτι κρατάω— κρατάει ο θνητός, στα χέρια του.

Και είδε τον κοσμικό κρύσταλλο, τον οποίο έπρεπε να τοποθετήσει στο Κέντρο. Ένα νέο Στήριγμα Ισχύος, ναι... Χαμογέλασε. Έξυπνοι οι υπηρέτες μου. Τα χρόνια... οι αιώνες... δε θόλωσαν την κρίση τους. Ακόμα θυμούνται. Τούτο τον γέμισε με μια μεγάλη ευχαρίστηση.

Ύψωσε τον κρύσταλλο εμπρός του. Τα μυριάδες χρώματα του κίονα της υγρής φωτιάς αντανάκλαστηκαν επάνω του.

Οι σύντροφοι τον παρακολουθούσαν δίχως να μιλούν, υπνωτισμένοι από τις κινήσεις του. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έλαμπε ακόμα δυνατότερα από πριν, μ' εκείνη την πορφυρόχρυση λάμψη. Και ο Πόνκιμ, η Σαντέ' ενθιν, κι ο Κράντμον δε μπορούσαν παρά να θυμηθούν τον Μπα' αρνάλ' φαρ' θιν από τούτο το θέαμα. Μόνο που η οντότητα η οποία αντίκριζαν, τώρα, εμπρός τους ήταν εκατό φορές ισχυρότερη από τον αρχαίο δαίμονα, ή ίσως και περισσότερο.

Ο κοσμικός κρύσταλλος άστραψε σαν ήλιος στα χέρια της· το σούρουπο έγινε μέρα. Οι ιαχές της μάχης των Αμμοβατών με τα τερατουργήματα των Δυνάμεων χάθηκαν στο βάθος, λες και ο Μάσμαρθ, μονάχα με την παρουσία του, ανέδιδε μια άλλη μουσική, έναν άλλο ήχο, που τους έκανε όλους να αισθάνονται μια παρόρμηση να πέσουν στα γόνατα και να προσκυνήσουν το μεγαλείο του.

Ο Μόρβον γονάτισε· ύστερα, οι άλλοι δύο Σοφοί του Κύκλου του Φτερού. Κατόπιν, ο Πόνκιμ, η Αλζάρα, η Σαντέ' ενθιν, ο Βούνκαλ, η

Βόλκρα. Όμως ο Κράντμον/Μάργκανθελ παρέμεινε, υπεροπτικά, όρθιος, σα να ήθελε να δηλώσει στον Φοίνικα πως, όπως και παλιά, έτσι και τώρα, τον αψηφούσε.

Ο Κάρελ τον ατένισε με μίσος. Κι έστειλε ένα πνευματικό μήνυμα στον Ζάρχαλ: *Κύριε, μόλις τοποθετηθεί ο κρύσταλλος και οι κοσμικές ενέργειες δεν έχουν ακόμα διαλυθεί!*

Ίσως... ίσως δε θα έπρεπε να φανούμε βιαστικοί, τελικά, ήρθε η απάντηση.

Μα τι λέτε; Τώρα είναι η ευκαιρία μας! Θα τσακίσουμε τον Μάργκανθελ! Μη διστάζετε· ο Αρχοντάς μας θα στραφεί εναντίον του, και εμείς πρέπει να τον βοηθήσουμε!

Ο Μάσμαρθ πλησίασε τον φωτοβόλο κρύσταλλο στο Κέντρο Σταθερότητας, και η ατέρμονη κολόνα υγρής φωτιάς άρχισε να συρρικνώνεται, σπειροειδώς.

Είναι πολύ σημαντική στιγμή, κύριε, είπε ο Ζάρχαλ. Σας παρακαλώ!

Ακριβώς: είναι πολύ σημαντική στιγμή! ΤΩΡΑ ο Μάργκανθελ πρέπει να πεθάνει!

Η στήλη της υγρής φωτιάς μίκραινε, μίκραινε, μίκραινε, πηγαίνοντας προς το έδαφος, ενώ ο Μάσμαρθ στεκόταν ακίνητος εμπρός της, με τον κοσμικό κρύσταλλο υψωμένο.

Κύριε, θα υπάρξει άλλη ευκαιρία. Μην το ρισκινδυνεύετε. Κι ας προτείνουμε στον Αρχοντά μας να μην το ρισκινδυνεύει ούτε εκείνος...

Η στήλη της υγρής φωτιάς χάθηκε μέσα στη γη.

Μην είστε ανόητος, κύριε! Ο Κάρελ συγκέντρωσε τις δυνάμεις του, αισθάνθηκε την απλωμένη κοσμική ενέργεια τριγύρω, κάλεσε τα Πνεύματα, τα πρόσταξε να την αδράξουν.

Μια πέτρινη τράπεζα δημιουργήθηκε στο σημείο όπου βρισκόταν η στήλη, και ο Μάσμαρθ τοποθέτησε τον κρύσταλλο επάνω.

Ο Κάρελ συνέλεξε όλη τη διάχυτη κοσμική ενέργεια—

(ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ! ούρλιαξε ο Ζάρχαλ μέσα στο νου του.)

–και την έστρεψε καταπάνω στον Κράντμον/Μάργκανθελ, ο οποίος δεν ήταν προετοιμασμένος για τούτη την επίθεση και τη δέχτηκε καταπρόσωπο. Το ουρλιαχτό του τάραξε τα πάντα, και ο αέρας φλογίστηκε: κυανοπόρφυρες φωτιές εκτοξεύτηκαν από το πουθενά, μαστιγώνοντας τυχαία.

Ο κοσμικός κρύσταλλος θρυμματίστηκε.

Ο Μάσμαρθ κραύγασε, έκπληκτος. Πισωπάτησε, καθώς η στήλη της υγρής φωτιάς ανερχόταν, πάλι, από το έδαφος· σκόνταψε και έπεσε. Το κορμί όπου διέμενε πονούσε ανυπόφορα. Ούρλιαξε.

Τα μάτια του Πόνκιμ καρφώθηκαν επάνω στον Κάρελ, γιατί είχε καταλάβει από πού προήλθε η επίθεση εναντίον του Κράντμον/Μάργκανθελ –ο εν λόγω Σοφός στεκόταν πλάι του, άλλωστε.

«Άφρονα!» φώναξε, και τον χτύπησε με πνευματική ενέργεια, νιώθοντας την οργή να ξεχειλίζει από μέσα του, νιώθοντας απελπισμένος. Ο ηλίθιος τούς είχε καταδικάσει όλους! Τους είχε καταδικάσει, τώρα που τα πάντα τελείωναν! Ο Πόνκιμ δε μπορούσε να το πιστέψει.

Αισθάνθηκε μια μικρή ικανοποίηση, βλέποντας τον Κάρελ να σφίγγει το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του. Και δε σταμάτησε την ψυχική επίθεση· συνέχισε να τον χτυπά, ανελέητα, γρυλίζοντας κατάρες που ούτε κι ο ίδιος δεν καταλάβαινε.

Το κρανίο του Σοφού ανατινάχτηκε, πετώντας μυαλά και αίματα τριγύρω.

Ο Μάσμαρθ σηκώθηκε από το έδαφος, νιώθοντας πόνο, τόσο πόνο που δε μπορούσε τουλάχιστον να μην γρυλίζει, τρίζοντας τα δόντια. Το σώμα του θνητού τον βασάνιζε. *Τι κάνατε; Ένα απλό ανθρώπινο σώμα δε μπορεί να με χωρέσει!* Όμως έπρεπε να τελειώσει αυτό... Το Κέντρο Σταθερότητας –έπρεπε να το επανασταθεροποιήσει. *Προτού τούτο το σώμα διαλυθεί, τουλάχιστον ας βοηθήσω τα τέκνα μου.*

Καθώς αντίκριζε, πάλι, τη στήλη της υγρής φωτιάς, αναρωτήθηκε ποιος είχε προκαλέσει τούτη τη ζημιά, ποιος είχε σπάσει τον κρύσταλλο. *Δεν ξέρω τι συμβαίνει. Τούτη δεν είναι η εποχή μου.*

Και πώς θα σταθεροποιήσω, τώρα, το Κέντρο;

Μ' αυτό το σώμα!

Βάδισε μέσα στη στήλη της υγρής φωτιάς, και ούρλιαξε. Οι φωνές του ήταν χειρότερες από του Μάργκανθελ, πολύ χειρότερες.

«*Όχι!*» φώναξε η Αλζάρα, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάγουλά της. «Τι κάνει;»

«Ό,τι μπορεί, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του, παρότι αισθανόταν να τρέμει. «Ό,τι μπορεί.»

«Εσείς φταίτε γι' αυτό!» ούρλιαξε η Αλζάρα, κοιτώντας τον με μίσος. «*Τον σκοτώσατε!*»

«Αλζάρα,» είπε ο Πόνκιμ. «Το ήξερε ότι τούτο ήταν επικίνδυνο, και επέλεξε να το πράξει. Τι θα μπορούσαμε να κάνουμε χωρίς αυτόν;»

Μετά, όλοι τους είδαν την στήλη της υγρής φωτιάς να συρρικνώνεται, πάλι, να μικραίνει, να μικραίνει, να μικραίνει, μέχρι που πήρε το ύψος ανθρώπου, τη μορφή ανθρώπου –τη μορφή του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή! Κι ύστερα, χάθηκε. Η φωτιά έσβησε, και πίσω της άφησε μονάχα έναν άντρα, που γυάλιζε παράξενα.

Σιγή παντού, εκτός από το σφύριγμα του ανέμου.

Η Αλζάρα κατάπιε τα δάκρυά της, αντικρίζοντας το πέτρινο άγαλμα του αγαπημένου της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο

Επιστροφή

Το άγαλμα τραντάχτηκε, κι όλοι για μια στιγμή πίστεψαν ότι θα θρυμματιζόταν και η στήλη της φωτιάς θα υψωνόταν, πάλι, ως τα ουράνια· όμως ένας πνευματικός στρόβιλος το τύλιξε αντ' αυτού, ο οποίος, ύστερα, χάθηκε, αφήνοντάς το όπως και πρώτα.

«Τι ήταν αυτό;» ψέλλισε η Αλζάρα.

«Τα Πνεύματα που συγκροτούσαν τον Κύριό μας ελευθερώθηκαν, επιστρέφοντας εκεί όπου ανήκουν,» εξήγησε ο Μόρβον. Μετά, το βλέμμα του έπεσε στον Κάρελ, ο οποίος κειτόταν νεκρός στο έδαφος, με το κρανίο του σπασμένο και τα μυαλά του πεταγμένα τριγύρω. «Δεν έπρεπε να τον σκοτώσεις.»

Ο Πόνκιμ ήξερε ότι αναφερόταν σ' εκείνον, κι επίσης, παρατήρησε ότι έλειπε ο πληθυντικός από τα λόγια του Σοφού του Κύκλου του Φτερού –ήταν, πάλι, ένας «δαιμονόφιλος» γι' αυτούς. «Κι έπρεπε να τον αφήσω να μας καταστρέψει; Δεν είδες τι ζημιά παραλίγο να προκαλέσει;»

«Τι ζημιά προκάλεσε!» διόρθωσε η Αλζάρα. «Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είναι, τώρα, νεκρός, εξαιτίας σας!» Στο βλέμμα της δε φαινόταν καθόλου κατανόηση, καθώς ατένιζε τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, Ζάρχαλ και Μόρβον, οι οποίοι, ωστόσο, παρέμειναν στωικοί, δίχως να της αποκριθούν.

Ο Πόνκιμ πλησίασε τα απομεινάρια του Κράντμον: μονάχα ένα καμένο κουφάρι, τίποτ' άλλο. Όλα του τα χαρακτηριστικά είχαν σβηστεί· το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να διακρίνει κανείς ήταν πως ο νεκρός είχε ανθρώπινη μορφή κάποτε.

«Κι ο Μάργκανθελ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, ζυγώνοντας.

«Ίσως να είναι κι αυτός νεκρός,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Δεν το πιστεύω. Τα Πνεύματα δεν πεθαίνουν τόσο εύκολα.»

«Τον αισθάνεσαι τριγύρω;»

Η Σαντέ'ενθιν έκλεισε τα μάτια κι αυτοσυγκεντρώθηκε. «Όχι,» είπε, ανοίγοντάς τα ξανά. «Αλλά, μάλλον, θα έφυγε.»

«Ίσως, κάποτε, να το ανακαλύψουμε.»

«Και τι θα γίνει, τώρα;» ρώτησε ο Βούνκαλ. «Η Νότια Γη σταθεροποιήθηκε, κατά τα φαινόμενα...»

Ναι, η Νότια Γη έχει, πλέον, σταθεροποιηθεί, και σας ευχαριστούμε γι' αυτό.

Στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν τον Αμμοβασιλέα Μπέρβιλ, ο οποίος περνούσε ανάμεσα από τα κουφάρια των τερατόμορφων πλασμάτων για να τους πλησιάσει. Η μάχη είχε τελειώσει, και οι Αμμοβάτες ήταν οι νικητές, αν και αρκετοί από αυτούς κείτονταν νεκροί στο έδαφος της σταχτόχρωμης πεδιάδας.

«Ήταν υποχρέωσή μας, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι ο Μόρβον. «Ή θα το κάναμε ή όλα θα τελείωναν.»

Ήρθε η ώρα να επιστρέψουμε στις ερήμους, και να κοιμηθούμε, πάλι, είπε ο Αμμοβασιλεύς. Όμως, προτού αναζητήσουμε τις άμμους σε τούτη τη νέα Νότια Γη, θα θέλαμε να ξέρουμε ποιοι θα είναι οι καινούργιοι φύλακες του Κέντρου Σταθερότητας.

Οι σύντροφοι είδαν και τους υπόλοιπους Αμμοβάτες να έρχονται κοντά και να διαμορφώνουν έναν κλοιό γύρω τους, λες και ήθελαν να τους πιέσουν να πάρουν μια απόφαση, λες και τους απειλούσαν ότι «αν δεν πάρετε μια απόφαση τώρα, θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα».

«Μιλάτε σωστά, Μεγαλειότατε,» παραδέχτηκε ο Μόρβον. «Γιατί υποθέτω πως, αν κάποιος ή κάτι σπάσει τούτο το άγαλμα, οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις θα επιστρέψουν.»

Ακριβώς, θνητέ, ένευσε, με το μεγάλο του κεφάλι, ο Μπέρβιλ.

Ο Μόρβον ζύγωσε το άγαλμα και άπλωσε το χέρι του, για να τ'αγγίξει. «Κάιει ακόμα,» είπε, «από τις κοσμικές ενέργειες· ωστόσο, πιστεύω πως, σύντομα, θα κρυώσει, και δε θα μοιάζει με τίποτα παραπάνω από μια κανονική πέτρα.» Στράφηκε για ν'αντικρίσει τους υπόλοιπους. «Όπως καταλαβαίνετε, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού δεν μπορούν να αναλάβουν την προστασία και τούτου του Κέντρου. Όμως θα ήθελα να κάνω μια πρόταση σχετικά μ' αυτό.»

Σε ακούμε, τον παρότρυνε ο Αμμοβασιλεύς.

«Η πρότασή μου είναι η θέση του Κέντρου να μείνει κρυφή. Μονάχα εμείς θα γνωρίζουμε την αλήθεια, και κανείς άλλος. Υποθέτω πως όλοι μπορούμε να κρατήσουμε ένα τέτοιο μυστικό...» Κοίταξε, έναν-έναν, τους συντρόφους.

«Συνέχισε,» του είπε η Βόλκρα. «Το ξέρεις ότι μπορούμε να το κρατήσουμε μυστικό. Κι επίσης, υποπτεύομαι πού θες να καταλήξεις.»

Ο Μόρβον μειδίασε. «Ναι, Μαύρη Αδελφή, νομίζω ότι σκεφτόμαστε το ίδιο πράγμα: Να θέσουμε, σε κάποιο άλλο μέρος της Νότιας Γης, ένα ψευδές Κέντρο Σταθερότητας, όπως έγινε και στη Μάρβαθ του Σαραόλν. Έτσι, ο κίνδυνος της αποσταθεροποίησης θα μειωθεί αξιοσημείωτα.»

«Συμφωνώ μαζί σου,» δήλωσε ο Πόνκιμ.

Κι εμείς, τον διαβεβαίωσε ο Μπέρβιλ. Πολύ καλή σκέψη, θνητέ.

«Πράγματι, πολύ καλή σκέψη,» παραδέχτηκε η Σαντέ'ενθιν. «Και, φυσικά, συμφωνώ κι εγώ, που θα μείνω εδώ, για να φρουρώ το Κέντρο.»

Ο Πόνκιμ στράφηκε στο μέρος της. Την ατένισε, για λίγο, στωικά. Έστερα, ένα λεπτό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό του. «Ναι, Σαντέ'ενθιν, δε νομίζω ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν να βρούμε καλύτερο άτομο από εσένα, για να περιφρουρεί τη σταθερότητα της Νότιας Γης.»

Ο Μόρβον και ο Ζάρχαλ συνοφρυώθηκαν, σαν να μην πολυενέκριναν την «δαιμονόφιλη μάγισσα»· ωστόσο, δεν εξέφρασαν καμία διαφωνία.

«Κι εγώ θα μείνω,» δήλωσε ο Βούνκαλ, προς έκπληξη όλων.

«Κι εγώ, επίσης,» πρόσθεσε η Βόλκρα.

«Δε χάνετε ευκαιρία, Μαύρα Αδέλφια,» παρατήρησε ο Ζάρχαλ.

Ο Βούνκαλ γέλασε. «Σας κάνουμε τη χάρη να καθίσουμε σε τούτη την ερημιά –να γίνουμε ερημίτες, σαν του λόγου σας– και έχετε παράπονο, κύριοι;»

«Δε θα είναι ερημιά για πολύ καιρό,» είπε ο Μόρβον, ατενίζοντας το «Μαύρο Αδελφό» με επιφύλαξη.

«Φυσικά,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν· «οι Νότιοι θα επιστρέψουν στην πατρίδα τους, μόλις μάθουν ότι όλα είναι εντάξει εδώ.»

«Κι εσείς θα τους κυβερνάτε όλους...» είπε, αργά, ο Μόρβον. Και, προτού προλάβουν εκείνοι να μιλήσουν, πρόσθεσε: «Λόγω των περιστάσεων, δε μπορώ να διαφωνήσω. Αλλά να ξέρετε πως τη μεγάλη δύναμη περιστοιχίζει η μεγάλη ευθύνη. Είστε εδώ για να φρουρείτε το Κέντρο.»

«Δε χρειάζεται να μας υπενθυμίζεις τη δουλειά μας· ξέρουμε το λόγο για τον οποίο είμαστε εδώ,» τον διαβεβαίωσε η Σαντέ'ενθιν.

«Πολύ καλά, τότε,» είπε ο Μόρβον.

Η Αλζάρα καθάρισε το λαιμό της. «Κι εγώ θα... μείνω στη Νότια Γη.»

Η παλιά της Αρχιέρεια τής έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα.

«Σχεδιάζεις από τώρα να με σκοτώσεις, Σαντέ'ενθιν;» είπε, σταθερά, η Αλζάρα, σμίγοντας τα φρύδια.

«Δε θα το πρότεινα,» παρενέβη ο Πόνκιμ. Κι ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της Σαντέ'ενθιν. Εκείνη στράφηκε για να τον αντικρίσει. «Κάθε βοήθεια είναι πολύτιμη, ετούτες τις μέρες· και τα παλιά μισοί δεν έχουν, πλέον, θέση σε μια νέα Γη.»

Η πρώην-Αρχιέρεια του Φιδιού κοίταξε, για λίγο, την Αλζάρα, δίχως να πει τίποτα. *Ωστε αποφάσισες να μπεις, πάλι, στις υπηρεσίες μου, προδότρια,* συλλογίστηκε. *Πολύ καλά· δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα...* Πρότεινε το χέρι της προς το μέρος της ξανθιάς Ζιρκεφιανής. «Τέλος το μίσος ανάμεσά μας. Τι λες;»

Η Αλζάρα δίστασε, σα να προσπαθούσε να διακρίνει κάποια καλά κρυμμένη παγίδα. Ύστερα, όμως, έσφιξε τον καρπό της Σαντέ'ενθιν, και η Σαντέ'ενθιν τον δικό της. «Συμφωνώ.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε «Χαίρομαι όταν βλέπω παλιούς εχθρούς να φιλιώνουν.»

Οι δύο γυναίκες τον λοξοκοίταξαν.

Εκείνος μειδίασε περισσότερο, πριν να στραφεί στον Μπέρβιλ, με ύφος σοβαρό. «Προτού αποσυρθείτε στις νέες ερήμους που θα έχουν δημιουργηθεί εδώ, θα μπορούσατε να μας πάτε ως τις βόρειες ακτές της Νότιας Γης;»

Με μεγάλη μας ευχαρίστηση, αποκρίθηκε ο Αμμοβασιλεύς.

«Τότε, νομίζω πως καλύτερα θα ήταν να ξεκινήσουμε αμέσως,» είπε ο Πόνκιμ. «Εκτός κι αν υπάρχει κάποια διαφωνία.» Έριξε μια ματιά τριγύρω, στους υπόλοιπους.

«Εμείς είμαστε έτοιμοι,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, και ο Ζάρχαλ κατένευσε.

Δύο Αμμοβάτες έσκυψαν εμπρός τους και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού τούς καβάλησαν. Ένας τρίτος πήρε στη ράχη του τον Πόνκιμ, ο οποίος στράφηκε στη Σαντέ'ενθιν, λέγοντας:

«Θα έρθω κάποια στιγμή, σύντομα, να δω πώς πηγαίνουν τα πράγματα εδώ –όταν πιστεύω πως η κατάσταση στο Σαραόλν έχει σταθεροποιηθεί, δηλαδή.»

«Θα περιμένουμε, προετοιμασμένοι,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Πόνκιμ πρόσεξε τον ημειρωνικό ημισοβαρό τόνο στη φωνή της και γέλασε. «Πάμε,» είπε στους Αμμοβάτες, «όσο τούτο το μέρος είναι ακόμα ήσυχο.»

** ** *

Το απόγευμα της έκτης ημέρας του ταξιδιού τους, έφτασαν στις βόρειες ακτές της Νότιας Γης. Όσο διέσχιζαν τα μέρη που παλιά ονομάζονταν «Ζίρκεφ», διαπίστωσαν πως όχι μόνο η γεωγραφία είχε, σίγουρα, αλλάξει, μα και άλλα είδη ζώων, τώρα, κατοικούσαν εδώ. Ανάμεσα σε αυτά ήταν και τα ελεφαντοειδή Ίλ'φαντιρ, καθώς και αρκετά άλλα πλάσματα που ο Πόνκιμ δεν είχε ποτέ του φανταστεί. Ούτε νόμιζε πως είχαν ποτέ υπάρξει τέτοια όντα στον Άρμπεναρκ. Τουλάχιστον, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν του είχε πει τίποτα, στις διδασκαλίες του. Ευχόταν μονάχα η Σαντέ'ενθιν και οι

υπόλοιποι Νότιοι που θα συγκεντρώνονταν εδώ να κατάφερναν, κάπως, να συμβιώσουν με αυτά τα... τέρατα. «Τέρατα», δηλαδή, τα αποκαλούσε τώρα ο Πόνκιμ, όμως ήξερε ότι, ύστερα από μερικά χρόνια, οι ντόπιοι θα τα ονόμαζαν, απλά, «ζώα». Και ίσως, μετά από καμία εκατονταετία, να θεωρούσαν τα (πραγματικά) ζώα της Βόρειας Γης και του Ωκεανού τερατώδη και παράξενα.

Πόσο ρευστά είναι, κάποιες φορές, τα πράγματα, σκέφτηκε, επί του παρόντος, ο Πόνκιμ, καθώς κατέβαινε από τον Αμμοβάτη του, για να πατήσει στο χορτάρι της ακτής.

Πλάι του ξεπέζεψαν ο Μόρβον και ο Ζάρχαλ. Ο πρώτος στράφηκε στους υπηρέτες της αρχαίας Θεάς Άκμενκ και τους ευχαρίστησε για τη μεταφορά ως εδώ.

Υποχρέωσή μας, Σωτήρες του Νότου, αποκρίθηκε ο ένας από αυτούς, ο οποίος ήταν θηλυκός, πράγμα που δε μπορούσε κανείς να καθορίσει εύκολα, εκτός κι αν τον έβλεπε σε σύγκριση με κάποιον άλλο, αρσενικό Αμμοβάτη. *Τώρα, θα επιστρέψουμε στις ερήμους, για να κοιμηθούμε, πάλι, μαζί με τα αδέρφια μας.*

«Αντίο, Αμμοβάτες,» τους χαιρέτησε ο Πόνκιμ.

Εκείνοι γύρισαν και έφυγαν, κατευθυνόμενοι νότια, με μεγάλα άλμα των μακριών τους ποδιών.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν στράφηκε προς τη θάλασσα, περιμένοντας να δει κάποιο πλοίο, ή Σαλάχι, να έρχεται· αλλά δεν είδε τίποτα, παρά το άδειο πέλαγος.

«Φαίνεται πως οι φίλοι μας, οι Μυστικιστές της Θάλασσας, μας ξέχασαν,» είπε, συγκρατώντας την κάπα του από το δυνατό τράβηγμα του ανέμου.

Ο Ζάρχαλ κάθισε σε έναν βράχο, πλαισιωμένο από πλούσιο χορτάρι. «Δε μας ξέχασαν· θα έρθουν.»

«Αναμφίβολα, θα αισθάνθηκαν τη σταθεροποίηση της Νότιας Γης,» συμφώνησε ο Μόρβον, και κάθισε κι εκείνος σ'έναν βράχο, παραδίπλα.

Ο Πόνκιμ πήρε θέση αντίκρυ στους δύο Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, μη μιλώντας για μερικές στιγμές. Μετά, είπε: «Ποια είναι τα σχέδιά σας για το Σαραόλν;»

Τούτο φάνηκε να τους έπιασε απροετοίμαστους, και τον κοίταξαν καχύποπτα. Ακόμα δεν τον ενέκριναν για μονάρχη της χώρας –όπως *το περίμενα, άλλωστε.*

«Εγώ επιθυμώ μονάχα ειρήνη,» συνέχισε, «και σκοπεύω να την πετύχω. Πιστεύω πως αρκετό αίμα χύθηκε.»

«Αργά το σκεφτήκατε, κύριε,» παρατήρησε ο Μόρβον, με ψυχρό τόνο στη φωνή του.

Όμως ο πληθυντικός επανήλθε. Αυτό σημαίνει ότι είναι πρόθυμος να συζητήσει, υποθέτω. «Πιθανώς. Αλλά θα έλεγα πως το σημαντικό, τώρα, είναι να πάψει ο πόλεμος.»

«Οι Σαραολνιανοί έχουν κάθε δικαίωμα να θέλουν να διώξουν τους δαιμονανθρώπους από τα εδάφη τους,» είπε ο Ζάρχαλ.

«Αλλά τούτο θα φέρει κι άλλους πολέμους,» τόνισε ο Πόνκιμ, «κι άλλο αίμα.»

«Τι θέλετε από εμάς, κύριε;» ρώτησε ο Μόρβον.

Κατευθείαν στο ζητούμενο! Σπάνιο για έναν Σοφό του Κύκλου του Φτερού... «Να με βοηθήσετε να επιτύχω την ειρήνη.»

Ο Μόρβον και ο Ζάρχαλ αλληλοκοιτάχτηκαν, προτού ο πρώτος στραφεί, πάλι, στον Πόνκιμ και πει: «Θα συζητήσουμε το θέμα στον Πύργο.»

Δηλαδή, δεν θα με βοηθήσετε, συμπέρανε εκείνος. Έπρεπε να το ξέρω. «Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε. *Αλλά μην περιμένετε ποτέ καμία άλλη βοήθεια από εμένα· τούτη ήταν η τελευταία που σας πρόσφερα, και σας την πρόσφερα γιατί όλοι κινδυνεύαμε.*

Η νύχτα πέρασε σιωπηλά. Ο Πόνκιμ και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού άναψαν μια φωτιά και έπεσαν για ύπνο, βάζοντας τα Πνεύματα να τους φρουρούν. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν έθεσε και μια επιπλέον προστατευτική γητειά επάνω του, η οποία θα τον

προειδοποιούσε αν κάποιος από τους ερημίτες του Πύργου επιχειρούσε να τον βλάψει.

Ωστόσο, κάτι τέτοιο δε συνέβη, και το πρωί ο Πόνκιμ σηκώθηκε πρώτος, τυλίγοντας την κάπα γύρω του και ατενίζοντας τον Ωκεανό. Ακόμα, κανείς δε φαινόταν να έρχεται. *Μας ξέχασαν εδώ; Όχι, αποκλείεται.*

Καθώς περίμενε τους Σοφούς να ξυπνήσουν, έκανε μια βόλτα τριγύρω, έχοντας την κουκούλα του στο κεφάλι και τις πνευματικές του αισθήσεις σε ετοιμότητα –το μέρος, άλλωστε, ήταν πλέον γεμάτο με επικίνδυνα... ζώα.

<<Καλημέρα!>>

Η φωνή ήρθε πίσω από έναν μικρό θάμνο.

Ο Πόνκιμ μειδίασε και στράφηκε προς τα κει. «Μαναχούθρα,» είπε. «Βγες έξω. Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς από μένα.»

<<Σκοτώσατε το Μεγάλο Γονέα! Συμμαχήσατε με τους εχθρούς του! Γιατι;>>

«Δεν τον σκοτώσαμε. Απλά, έφυγε. Αυτό που, τώρα, αντικρίζεις, Μαναχούθρα, είναι μια... φυσιολογική κοσμική κατάσταση. Η προηγούμενη ήταν χαώδης και ρευστή.»

Ένα βατραχάκι πήδησε έξω απ'το θάμνο. *<<Και η τωρινή κατάσταση είναι καλύτερη της προηγούμενης;>>*

«Όλοι έτσι πιστεύουν.»

<<Δε μπορώ ν'αλλάζω μορφές, πλέον!>> Το έκανε ν'ακουστεί σαν το τραγικότερο πράγμα στον Άρμπεναρκ.

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Δε σ'αρέσει αυτή που έχεις;»

<<Βάτραχος; Καλά είναι, δε λέω... Ωστόσο, αν ήμουν πουλί...>>

«Χμ... Μαναχούθρα, κάποτε είπες ότι, παλιά, είχες μια άλλη μορφή.»

<<Ναι, μα δεν τη θυμάμαι.>>

«Ο Μεγάλος Γονέας σε άλλαξε. Θα ήθελες να τη θυμηθείς;»

<<Μπορείς να το καταφέρεις αυτό;>>

«Ίσως. Όμως δε θα μπορώ να σ' τη δώσω κιόλας εκείνη τη μορφή,» τον προειδοποίησε ο Πόνκιμ. «Θα θέλεις να *θυμάσαι* μόνο ποιος ήσουν παλιά;»

<<Χμμ... *Θα σου πω αργότερα, όταν το έχω καλοσκεφτεί.*>>

«Δεν ξέρω πότε θα φύγω, όμως.»

<<Φεύγεις; Πού πηγαίνεις;>>

«Στη Βόρεια Γη.»

<<Πού είναι η Βόρεια Γη;>>

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Βόρεια.»

<<Δεν ξέρω τι σημαίνει «βόρεια»!>>

«Κάτι μου λέει ότι θα μάθεις, σύντομα. Όπως και νάχει, Μαναχούθρα, αποφάσισε προτού έρθουν να με πάρουν απο δώ.» Ο Πόνκιμ άρχισε να βαδίζει.

Το βατραχάκι τον ακολούθησε, χοροπηδώντας. <<Πώς είναι στη Βόρεια Γη;>>

«Πιο κρύο περιβάλλον απο δώ.»

<<Μόνον αυτό;>>

«Και άλλες νοοτροπίες ανθρώπων, αν ξέρεις τι σημαίνει τούτο.»

Ο Πόνκιμ παρατήρησε ότι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού είχαν ξυπνήσει, και τους πλησίασε.

<<Κι αυτοί στη Βόρεια Γη πάνε;>>

«Ναι.»

<<Οι άλλοι που ήταν μαζί σας;>>

«Αποφάσισαν να μείνουν εδώ.»

Το βατραχάκι απευθύνθηκε στους Σοφούς: <<Καλή σας ημέρα!>>

«Καλημέρα, κύριε Μαναχούθρα,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, καθώς έβραζε κάτι πάνω από τη φωτιά.

Ο Πόνκιμ κάθισε κοντά τους. «Ούτε σήμερα δεν τους βλέπω να πλησιάζουν.»

«Θα έρθουν.» Ο Μόρβον έμοιαζε σίγουρος.

<<Ποιοι θα έρθουν;>>

«Οι Μυστικιστές της Θάλασσας,» απάντησε ο Πόνκιμ.

<<Δεν τους ξέρω.>>

«Έχεις πολλά να μάθεις, Μαναχούθρα.»

<<Ελπίζω να έχουν ενδιαφέρον.>>

«Πιστεύω πως θα τα βρεις πολύ ενδιαφέροντα.»

Ο βάτραχος βλεφάρισε· μετά, κοίταξε προς τη μεριά της θάλασσας· μετά, βλεφάρισε πάλι.

Ο Πόνκιμ κοίταξε τους σάκους των Σοφών του Κύκλου του Φτερού. «Τι σκοπεύετε να κάνετε με τους κρυστάλλους;»

«Θα τους πάμε στον Πύργο,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, δίχως να στρέψει το βλέμμα του για τον κοιτάξει. Ωστόσο, εκείνος μπορούσε να καταλάβει πως ο Σοφός ήταν, πάλι, καχύποπτος. Σίγουρα, δεν ήθελε με τίποτα οι κρύσταλλοι να πέσουν στα χέρια του Πόνκιμ.

«Συμφωνώ. Είναι πολύ επικίνδυνα όπλα.» *Ούτως ή άλλως, γιατί να θέλω να πάρω αυτούς τους κρυστάλλους, ηλίθιοι ερημίτες; Νομίζετε πως δε μπορώ να βρω άλλους, στην Μάγκραθμελ;* Ωστόσο, δεν ήξερε αν έπρεπε να ασχοληθεί με τέτοιες κοσμικές δυνάμεις. Ήταν ανέμπειρος στον έλεγχό τους, και τι θα γινόταν αν έκανε κάποιο λάθος; Διόλου απίθανο να απανθρακωνόταν, όπως ο Κράντμον.

Ο Μόρβον δε μίλησε, γεμίζοντας τρεις κούπες με το ζεστό τσάι που είχε βράσει. «Κύριε Μαναχούθρα, εσείς δε μπορείτε να πιείτε, υποθέτω,» μειδίασε.

Ο βάτραχος, απλά, βλεφάρισε, όπως και πριν. Έμοιαζε συλλογισμένος.

Τι σκέφτεται; αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ, πίνοντας μια μικρή γουλιά απ'το ρόφημά του.

<<Να έρθω στη Βόρεια Γη;>>

Αααα, αυτό τον απασχολεί! «Πώς και σου γεννήθηκε μια τέτοια επιθυμία;»

<<Το μέρος εδώ άλλαξε τόσο... δραματικά!>>

«Δε θα τα βρεις καλύτερα εκεί όπου πηγαίνουμε,» τον διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Θα σου πρότεινα να μείνεις εδώ.»

<<Και τι να κάνω;>>

«Θυμάσαι τη Σαντέ'ενθιν;»

<<Ναι, φυσικά!>>

«Ωραία. Πήγαινε να τη βρεις, και μείνε μαζί της. Ίσως να χρειαστεί τη βοήθειά σου, κάποτε.»

<<Τη δική μου βοήθεια;>>

«Ναι. Εξάλλου, δεν έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις· έχεις;»

Ο βάτραχος βλεφάρισε. <<Χμμμ... Όχι, υποθέτω.>>

«Τότε, πήγαινε σ'αυτήν. Πες της ότι είσαι δώρο από τον Πόνκιμ, εντάξει;»

<<Κανένα πρόβλημα. Πού θα τη βρω, όμως; Δυσκολεύομαι να ταξιδέψω εδώ...>>

«Απλά, άρχισε να πηγαίνεις νότια.»

<<Το εξηγείς, κάπως, αυτό το «νότια»;>>

«Λοιπόν, άκου πώς έχουν οι κατευθύνσεις....»

** ** *

Το επόμενο μεσημέρι, είδαν ένα πλοίο να πλησιάζει την ακτή, και ύψωσαν τα χέρια τους, για να τους εντοπίσει. Σύντομα, βρισκόταν κοντά τους, και αντίκρισαν τον Χάεβορ να στέκεται στην πλώρη.

«Καλώς σας βρίσκω!» χαιρέτησε ο Γέρος της Θάλασσας. «Ελπίζω να μη σας έκανα να περιμένετε πολύ.»

«Νόμιζα ότι θα ερχόσουν επάνω στα Σαλάχια, Χάεβορ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Εκείνος μειδίασε και έτριψε τα γένια του. «Αποφασίσαμε πως θα ήταν καλύτερα να μην τρομοκρατήσουμε ολάκερο το Βασίλειο του Ωκεανού, δίχως λόγο.» Μετά, η όψη του σοβάρεψε, όπως συνήθως. «Αλλά πού είναι οι υπόλοιποι; Χάθηκαν στην αποστολή σας;»

«Ο Κράντμον είναι νεκρός,» τον πληροφόρησε ο Πόνκιμ «Ο Κάρελ επίσης. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή θυσιάστηκε για να σταθεροποιήσει το Κέντρο, και η Σαντέ'ενθιν, η Αλζάρα, η Βόλκρα, και ο Βούνκαλ έμειναν πίσω, για να φρουρούν το Νότο.»

«Μάλιστα,» είπε ο Χάεβορ. «Ελάτε επάνω!»

Οι ναύτες του πλοίου κατέβασαν μια ράμπα, και ο Πόνκιμ κι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ανέβηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου.

Ο Γέρος της Θάλασσας τούς ζύγωσε και ρώτησε, με χαμηλό τόνο: «Και ο Μάργκανθελ;»

«Ίσως να είναι ζωντανός, ίσως νεκρός,» είπε ο Πόνκιμ.

«Αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει να επαναπαυτούμε,» έκρινε ο Χάεβορ.

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε ο Μόρβον. «Κι εμείς, μόλις έχουμε τη δυνατότητα, θα προσπαθήσουμε να τον εντοπίσουμε. Δε θα τον αγνοήσουμε, κύριε· να είστε βέβαιος για τούτο.»

«Καλώς,» είπε ο Χάεβορ. «Και, παρακαλώ, ενημερώστε με για τις οποιεσδήποτε εξελίξεις.»

«Έχετε το λόγο μας,» υποσχέθηκε ο Ζάρχαλ, καθώς το καράβι άρχιζε να πλέει επάνω στα νερά του Ωκεανού, αφήνοντας την ακτή της Νότιας Γης πίσω του.

«Λοιπόν, πώς είναι τα πράγματα στη Θέρληχ, Χάεβορ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

** ** *

«Καλωσορίσατε!» είπε η Βασίλισσα Αάνθα, βλέποντας τον Πόνκιμ και τους δύο Σοφούς του Κύκλου του Φτερού να μπαίνουν στην αίθουσα του θρόνου.

«Καλώς σας βρίσκουμε, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, υποκλινόμενος εμπρός της.

Η Αάνθα σηκώθηκε απ'τον Θρόνο του Ωκεανού και τους πλησίασε. Τα ψηλά της τακούνια δεν έκαναν τον παραμικρό ήχο επάνω στο χαλί. Ήταν ντυμένη με ένα μακρύ, γαλάζιο φόρεμα, με βαθύ σχίσσιμο στη λαιμόκοψη και κοντά, διχαλωτά μανίκια. Στους καρπούς της τυλίγονταν βραχιόλια και στους βραχίονές της

περιβραχιόνια από κοράλλι. Τα πορφυρά της μαλλιά χύνονταν στους ώμους της, και στο κεφάλι της βρισκόταν το ομοίωμα του Στέμματος του Ωκεανού. Το πραγματικό στέμμα ακόμα δεν το είχε επανακτήσει, καθώς ο Κράντμον το είχε αφήσει στην Μάρβαθ, σύμφωνα με τα λεγόμενά του.

Ωστόσο, τώρα, η Αάνθα δεν έβλεπε τον πρώην-σύζυγό της μαζί με αυτούς που είχαν επιστρέψει από τη Νότια Γη, και δε μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί αν ήταν νεκρός –πράγμα που, φυσικά, ευχόταν. Επίσης, παρατήρησε πως δεν ήταν μονάχα ο Κράντμον που έλειπε: ούτε η Σαντέ'ενθιν ήταν μαζί τους, ούτε ο Κάρελ, ούτε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ούτε η Αλζάρα, ούτε ο Βούνκαλ κι η Βόλκρα. Όλοι τους είχαν πεθάνει στη Νότια Γη; Ήταν, τελικά, τόσο επικίνδυνο το ταξίδι τους;

«Βλέπω πως επιστρέψατε πολύ λιγότεροι απ'ό,τι φύγατε,» είπε η Μονάρχισσα του Ωκεανού.

«Η επιθυμία σου εκπληρώθηκε, Βασίλισσα Αάνθα,» τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ.

Η ευθύτητά του την αιφνιδίασε· έκανε ένα βήμα όπισθεν. «Είναι νεκρός;»

«Ναι, και ο Κάρελ επίσης.»

«Οι άλλοι;»

«Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή θυσιάστηκε, για να σταθεροποιήσει το Κέντρο· οι υπόλοιποι έμειναν πίσω, για να το φρουρούν.»

«Και η Νότια Γη είναι, πλέον, σταθερή; Δεν υπάρχει κίνδυνος;»

«Πάντοτε υπάρχει κάποιος κίνδυνος, όπως θα ανακαλύψουν οι Νότιοι, όταν πάνε εκεί.»

Η Αάνθα συνοφρυώθηκε. «Τι θέλεις να πεις, Πόνκιμ;»

«Οτι θα βρουν τη Νότια Γη *αλλαγμένη*.»

«Έχουν παρουσιαστεί καινούργια πλάσματα, Μεγαλειοτάτη,» εξήγησε ο Μόρβον. «Οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις άφησαν τα σημάδια τους.»

«Τι είναι αυτά τα... καινούργια πλάσματα;» θέλησε να μάθει η Αάνθα.

«Ούτε κι εμείς δε γνωρίζουμε ακριβώς,» συνέχισε ο Σοφός, «ωστόσο νομίζουμε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, οι Νότιοι θα καταφέρουν να συνυπάρξουν μαζί τους, όπως και με τα κανονικά ζώα. Άλλωστε, πρόκειται για αλλοιώσεις των κανονικών ζώων.»

«Όπως και νάχει, εγώ θα είμαι ευχαριστημένη που θα φύγουν από το Βασίλειό μου.»

«Προκάλεσαν προβλήματα οι Λεργκνάμιοι κι οι άλλοι;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ευτυχώς, όχι. Αν και, βέβαια, δε νομίζω πως οι άρχοντές τους διασκεδάζουν ιδιαίτερα στα υπόγεια μπουντρούμια του Κράντμον.»

«Θα τους απελευθερώσεις, τώρα;»

Η Αάνθα κάθισε στο μεγάλο, ξύλινο τραπέζι παραδίπλα, όπου ήδη βρίσκονταν καθισμένοι η Σίνρικ, ο Βόνρεχ, και ο Τέλκαρ. Ο Πόνκιμ και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού την ακολούθησαν.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα. «Λέω να τους απελευθερώσω μετά.»

«Πότε, δηλαδή;»

«Όταν όλοι είναι στη Νότια Γη.»

«Δε νομίζω να επιχειρήσουν, τώρα πλέον, κάποια ανταρσία,» είπε ο Πόνκιμ.

«Παρ'όλ'αυτά, θα ήθελα να είμαι σίγουρη.»

«Όπως αγαπάς, Βασίλισσα Αάνθα.»

Ένας υπηρέτης πλησίασε, για να τους φέρει ποτήρια γεμάτα με κρασί. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν και η Κυρά του Ωκεανού πήραν από ένα, αλλά οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού αρνήθηκαν, κουνώντας αργά τα κεφάλια.

«Θα ήθελα να κουβεντιάσουμε κι άλλο ένα θέμα, Πόνκιμ,» δήλωσε η Αάνθα.

«Σε ακούω.»

«Τι θα γίνει με τους Μαγκραθμέλιους που άφησε ο Κράντμον εδώ; Δε θέλω να έχω προβλήματα μαζί τους.»

«Οι Μαγκραθμέλιοι, ναι...» Ο Πόνκιμ ήπια μια μικρή γουλιά από το ποτήρι του, σκεπτικός. «Θα μπορούσες να τους προστάξεις να πάνε στη Νότια Γη. Εξάλλου, απο κεί κατάγονται.»

«Κι αν αρνηθούν;»

«Όπως έχει η κατάσταση, δε νομίζω να αρνηθούν.»

«Θα με πιστέψουν, αν τους πω ότι ο Κράντμον είναι νεκρός;»

«Θα το πιστέψουν όταν τους το πω εγώ, Βασίλισσα Αάνθα,» τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Ωστόσο, δε θα σου πρότεινα να ενεργήσεις έτσι.»

«Δηλαδή, να μη στείλω τους δαιμονανθρώπους στη Νότια Γη;» εξεπλάγη η Αάνθα.

«Όχι.»

«Και πώς να ενεργήσω;»

«Να επωφεληθείς από την παρουσία τους. Να τους κάνεις υπηκόους του Ωκεανού.»

Η Αάνθα γέλασε. Σίγουρα, ο Πόνκιμ δε μιλούσε σοβαρά! «Αστειεύεσαι...»

«Καθόλου,» τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Εγώ αυτό σκοπεύω να κάνω στο Σαραόλν.»

«Δε θα επιτύχει.»

«Μην είσαι απόλυτη, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε ο Πόνκιμ, ενώ η Κυρά του Ωκεανού μπορούσε να δει τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού να τον ατενίζουν αποδοκιμαστικά. «Σήμερα είναι η αυγή μιας νέας εποχής για τον Άρμπεναρκ. Ας δημιουργήσουμε έναν ανανεωμένο κόσμο, ειρήνης και πολιτισμού.»

Έχει τρελαθεί! «Οι δαιμονάνθρωποι δεν πρόκειται ποτέ να μπορέσουν να συζήσουν με τους ανθρώπους.»

«Το ίδιο πιστεύουν κι εκείνοι, όμως εγώ έχω άλλα σχέδια. Θα δεις ότι αυτό που έχω στο μυαλό μου θα πετύχει. Βοήθησέ με.» *Και η*

Δήνκα ποτέ δε θα δει το φως της ημέρας, πρόσθεσε, πνευματικά, μέσα στο μυαλό της.

«Θα... το σκεφτώ, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Και, μέχρι τότε, μην κάνεις καμία βιαστική κίνηση, σχετικά με τους Μαγκραθμέλιους.»

«Εκτός κι αν μου προκαλέσουν πρόβλημα, οπότε δε θα τους λυπηθώ.»

«Δίκαιο και σωστό,» συμφώνησε ο Πόνκιμ.

Ο Μόρβον και ο Ζάρχαλ αλληλοκοιτάχτηκαν, και πολλά φάνηκαν να περνούν, σιωπηλά, ανάμεσά τους. Ή, ίσως, όχι και τόσο «σιωπηλά», υπέθεσε η Αάνθα, γιατί ήξερε πως οι Σοφοί μπορούσαν να μιλήσουν πνευματικά, όπως κι ο Πόνκιμ. *Τι να σχεδιάζουν, τώρα, άραγε; Πώς να με βλέπουν; Ως εχθρό ή ως φίλο; Ελπίζω να μη σκέφτονται να κάνουν καμία ανοησία εναντίον μου. Δε μπορεί να μη διακρίνουν ότι προσπαθώ για το καλό όλων επάνω στον Άρμπεναρκ!... με την εξαίρεση της Δήνκα, πιθανώς –αλλά εκείνοι αποκλείεται να το γνωρίζουν αυτό!*

«Πότε θα θέλατε να πλεύσετε προς τη Βόρεια Γη;» τους ρώτησε και τους τρεις.

«Το συντομότερο δυνατό,» είπε ο Πόνκιμ, και οι Σοφοί κατένευσαν.

«Αύριο, τότε; Με την αυγή;»

«Διακρίνω κάποια αδημονία από μέρος σου, Βασίλισσα Αάνθα, ή λαθεύω;»

«Δε λαθεύεις, Πόνκιμ. Θέλω κι εγώ να μάθω τι συμβαίνει στην Όρφαλχ και στο Σαραόλν, από πρώτο χέρι.»

«Επομένως, θα συνταξιδεύουμε, ξανά.»

«Ναι.» *Και καλύτερα να προσέχεις τα λόγια σου μπροστά σ'αυτούς τους Σοφούς. Μα τον Ωκεανό, δε θέλω να αντιληφθούν τίποτα για εμένα και τον Βένγκριλ!*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο Ένα σημάδι!

Ηταν πρωί όταν έφτασαν στο λιμάνι της Όρφαλχ, επάνω στην *Κυρά της Θάλασσας*. Τα πλοία των Νοτίων έκαναν χώρο γι'αυτούς, ώστε να αράξουν. Ύστερα, ο Πόνκιμ, η Αάνθα, και οι δύο Σοφοί του Κύκλου του Φτερού κατέβηκαν από το κατάστρωμα μέσω μιας ξύλινης ράμπας, ενώ Ωκεάνιοι πολεμιστές είχαν κατεβεί πριν από αυτούς, για να σχηματίσουν έναν προστατευτικό κλοιό γύρω τους. Ένα πλήθος από Νότιους είχε ήδη συγκεντρωθεί, για να τους υποδεχτεί.

Ο Κάλ'μλιρβ και ο Ρινκ ον Γκνερφ ξεχώρισαν μέσα από τους υπόλοιπους, και ο πρώτος υποκλίθηκε, λέγοντας: «Καλωσορίσατε, άρχοντές μου. Πώς είναι τα πράγματα στη Νότια Γη;» Η αδημονία ήταν έκδηλη στην όψη του, καθώς και στην όψη όλων των άλλων Νοτίων, κανένας απ'τους οποίους τώρα δε μιλούσε· άπαντες περίμεναν ν'ακούσουν την απάντηση των νεοαφιχθέντων.

«Η Νότια Γη σταθεροποιήθηκε,» τους πληροφόρησε ο Πόνκιμ, «και μπορείτε να επιστρέψετε εκεί.»

Ζητωκραυγές γέμισαν τον αέρα.

** ** *

«Τα κατάφεραν. Η Νότια Γη έχει σταθεροποιηθεί.»

Ο Βένγκριλ παρακολουθούσε τους συγκεντρωμένους Νότιους από απόσταση· και οι ζητωκραυγές τους ακούγονταν δυνατά ως εδώ. Μαζί με το Βασιλιά του Σαραόλν ήταν οι πιστοί του υπήκοοι, Αρχοντες Φερχ, Σάλβινρ, Άλβαρ, και Γκόρντλαν, καθώς επίσης και η Δούκισσα Τουάθα, οι Διοικήτριες Ερία και Μπόρνεφ, ο Διοικητής Έντρηλ, ο Μπάχτον, η Πριγκίπισσα Έρμελ, ο Σόλμορχ, η Βαρονέσα Τάθβιλ, και ο Αρχιεκδικητής Χέρκαμ.

«Καλά και κακά νέα τούτα.»

Ο Βένγκριλ στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον Σόλμορχ να έχει έρθει πλάι του.

«Πράγματι,» συμφώνησε, γνέφοντας καταφατικά. Ήταν καλά νέα, γιατί οι σεισμοί που λίγο έλειψε να ερειπώσουν το Σαραόλν θα σταματούσαν· αλλά, συγχρόνως, ήταν και κακά, γιατί οι Νότιοι θα έφευγαν, χωρίς να τους βοηθήσουν στον πόλεμό τους εναντίον των Μαγκραθμέλιων.

«Ήρθε η ώρα για τις τελικές ρυθμίσεις της συμφωνίας σου με τον Πόνκιμ, επομένως,» είπε ο Σόλμορχ.

** ** *

«Πατριώτες, αυτό πρέπει να το γλεντήσουμε!» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ, και οι Νότιοι ζητωκραύγασαν περισσότερο, ενώ ο Ρινκ ον Γκνερφ χαμογελούσε πλατιά, φανερά κατευχαριστημένος. «Όλη τη μέρα τούτη θα γλεντάμε!»

Κι άλλες ζητωκραυγές...

...οι οποίες διαβεβαίωναν την Αάνθα πως ό,τι τρόφιμα είχε φέρει στους Νότιους, από το Βασίλειό της, σήμερα θα ξοδεύονταν. *Όμως δεν πειράζει, συλλογίστηκε. Φτάνει που όλα ήρθαν καλά, και θα μπορούν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους.* Γιατί η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερε για πόσο ακόμα θα μπορούσε να τους συντηρεί ο

Ωκεανός. Ήδη τον καιρό που η Συντροφιά της Παλινόρθωσης βρισκόταν στη Νότια Γη, οι Νότιοι είχαν επιβαρύνει πολύ το θησαυροφυλάκιο της Αάνθα.

Ο Πόνκιμ στράφηκε στο μέρος της. «Πηγαίνω στην πόλη, να μιλήσω στη Στρατάρχισσα Νερενία και στους Μαγκραθμέλιους.»

«Πότε θα συναντηθείς με τον Βένγκριλ, για να ολοκληρώσετε τις τελευταίες ρυθμίσεις της συμφωνίας;»

«Αύριο το πρωί, νομίζω, θα ήταν καλά. Αν κατά σύμπτωση τον δεις, πες του το.» Και, μ'αυτά τα λόγια, ο Πόνκιμ άρχισε να διασχίζει το λιμάνι της Όρφαλχ, περνώντας ανάμεσα από τους Νότιους.

Η Αάνθα –που δεν της είχε διαφύγει η ειρωνεία στη φωνή του, όταν έλεγε εκείνο το *κατά σύμπτωση*– τον παρακολουθούσε, ώσπου χάθηκε απ'τα μάτια της, καθώς έγινε ένα με το πλήθος. Απόρησε με το θάρρος του, να περνά μέσα από τόσους ανθρώπους αφύλακτος. Κάποιο βέλος, σίγουρα, θα μπορούσε να τον πετύχει ανάμεσα στους ώμους, ή κάποιο στιλέτο θα μπορούσε να μπηχτεί στα πλευρά του. Από την άλλη, βέβαια, οι Νότιοι, τώρα, τον έβλεπαν ως σωτήρα, κι επιπλέον, η Αάνθα θύμιζε στον εαυτό της πως ο Πόνκιμ ήταν ισχυρός μάγος –μάλλον, θα μπορούσε να το διαισθανθεί αν κάποιος επιχειρούσε να τον δολοφονήσει.

Είναι τόσο σίγουρος για τον εαυτό του. Ίσως αυτό θα μπορούσε, κάποτε, να χρησιμοποιηθεί εναντίον του.

** ** *

Οι παραταγμένοι στο διάδρομο του παλατιού Μαγκραθμέλιοι βρίσκονταν σε στάση προσοχής, καθώς ο Βασιλιάς Πόνκιμ περνούσε ανάμεσά τους, μπαίνοντας στην αρχοντική αίθουσα, όπου τον περίμεναν η Στρατάρχισσα Νερενία, ο Άρχοντας Βόνιορ, ο Στρατηγός Κένβρινμορ, και η Πριγκίπισσα Εδρισία, οι οποίοι υποκλίθηκαν, βλέποντάς τον.

«Καλώς σας βρίσκω όλους,» είπε ο Πόνκιμ. «Ευτυχώς, διαπιστώνω πως η κατάσταση εδώ είναι όπως την άφησα.»

Τότε, είδε την έκφραση στο πρόσωπο της Εδρισία να σκοτεινιάζει. «Όχι ακριβώς, Βασιλιά μου.»

«Τι είναι;»

«Ας καθίσουμε, καλύτερα,» πρότεινε η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ, και πήγαν κοντά σε ένα μεγάλο παράθυρο της αίθουσας, όπου βρίσκονταν μερικές πολυθρόνες. Απέξω φαινόταν ο κήπος του παλατιού.

«Επιχείρησαν κάτι οι Σαραολνιανοί;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

Η Εδρισία κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι αυτό.»

«Τότε;»

«Έχουμε προβλήματα, στη Μάγκραθμελ.»

Φυσικά... οι Βολχερθιανοί. «Τι είδους προβλήματα;» ρώτησε ο Πόνκιμ, παριστάνοντας πως δεν ήξερε τίποτα, ενώ αναρωτιόταν αν, τελικά, ο δαιμονάνθρωπος που είχε μαγέψει ο Κράντμον είχε θυμηθεί όσα εκείνος τον είχε κάνει να ξεχάσει.

«Πόρθησαν την Βάρμπελθ,» είπε η Εδρισία. «Ο Καρθαβλέρν ήταν ανάστατος.» Αναστέναξε. «Πολύ φοβάμαι πως δεν αφήσαμε αρκετό στρατό πίσω, για να προφυλάξουμε τα μέρη μας...»

Εσείς τι περιμένετε; Η πανστρατιά και της Νότιας και της Βόρειας Μάγκραθμελ ήρθε εδώ! «Πότε έφτασαν τούτα τα μαντάτα, Εδρισία;»

«Πριν από κανένα μήνα.»

«Και τι έκανε ο Καρθαβλέρν;» Ο Πόνκιμ απορούσε πώς ο Νότιος Βασιλιάς δεν είχε προκαλέσει κανένα μεγάλο πρόβλημα, παίρνοντας όλους τους δαιμονανθρώπους του απο δώ και πηγαίνοντάς τους στη Μάγκραθμελ. Αλλά, μάλλον, ακόμα κι αυτός δεν ήταν τόσο ανόητος, ώστε να εγκαταλείψει όσα είχαν κατακτηθεί με αίμα στο Σαραόλν.

«Συγκέντρωσε στρατό.»

Αναμενόμενο ήταν τούτο. Ο Πόνκιμ ένευσε. «Πόσο μεγάλο;»

«Εκατό χιλιάδες, σύμφωνα με την επιστολή που μου έστειλε.»

Αρκετά μεγάλος. Θα μας μειώσει εδώ. «Από ποια σημεία αφαίρεσε μαχητές;» Κοίτα να δεις που, στο τέλος, θα έχουμε πρόβλημα... Να πάρει και να σηκώσει! δε μπορώ να λείψω για λίγο και.... Ααααχ!...

«Πενήντα χιλιάδες από τη Χάργκοχ.»

«Όχι κι άσχημη κίνηση, τώρα που ο Σάλβινρ δεν είναι, πλέον, εκεί κοντά.»

«Έτσι έκρινα κι εγώ,» είπε η Εδρισία. «Επίσης, πήρε τριάντα χιλιάδες από τη Μάρβαθ. Αυτό το θεώρησα κάπως επικίνδυνο, για να πω την αλήθεια, όμως δε μπορούσε να πάρει τόσους από εδώ, σωστά;»

«Ναι, καλύτερα που άφησε αρκετούς στην Όρφαλχ,» συμφώνησε ο Πόνκιμ. «Ούτως ή άλλως, σύντομα, θα επιστρέψουμε στη Μάρβαθ. Για την ακρίβεια, όμως, πόσους πήρε απο δώ; Είκοσι χιλιάδες ακόμα;»

«Ναι.»

Ο Πόνκιμ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του και μένοντας για λίγο σκεπτικός. Ύστερα, ρώτησε: «Πώς είναι η κατάσταση στη Βόρεια Μάγκραθμελ, Εδρισία;»

«Έστειλα έναν αγγελιαφόρο, αλλά δεν έχω νέα ακόμα.»

«Ανησυχείς;»

«Αρκετά.»

Ο Πόνκιμ ήταν βέβαιος πως η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα ευχόταν ο μεγάλος της αδελφός, Ταρνοσάρογκ, να ήταν νεκρός. Έτσι, δε θα χρειαζόταν να μπει στον κόπο να τον βγάλει απ' τη μέση, για να πάρει εκείνη το θρόνο, δίχως να υπάρχει λόγος να υποβληθεί στη Δοκιμασία της Διαδοχής.

Στράφηκε στη Νερενία. «Τι νέα από σένα, Στρατάρχισσα;»

«Τίποτα σημαντικότερο από όσα ανέφερε η Πριγκίπισσα Εδρισία, Άρχοντά μου. Απλά, θα ήθελα να σας γνωστοποιήσω ότι είμαι, τώρα, παντρεμένη με τον Βόνιορ.»

Ο Πόνκιμ έριξε μια ματιά στον εν λόγω Πνευματιστή και μια ματιά στη Στρατάρχισσα. «Έχετε τις ευλογίες μου,» αποκρίθηκε. «Ωστόσο, πίστευα ότι ο Βόνιор ήταν ήδη σύζυγος της Δούκισσας Θάρνα...»

«Αποφάσισε πως χρειαζόταν μια αλλαγή στη ζωή του, Άρχοντά μου,» είπε, γρήγορα, η Νερενία.

«Μάλιστα...» έκανε, αργά, ο Πόνκιμ, παρατηρώντας τη συλλογισμένη έκφραση στο πρόσωπο του Βόνιор. «Και πού είναι, επί του παρόντος, η... πρώην-σύζυγός σου;» τον ρώτησε.

«Εδώ, στο παλάτι, Άρχοντά μου,» απάντησε εκείνος. «Θέλετε να στείλω κάποιον να τη φωνάξει;»

«Όχι, δε χρειάζεται.» *Τα Πνεύματα να σας ανεμοσκορπίσουν, δεν επιθυμώ διχόνοιες μες στο Βασίλειο, τούτες τις μέρες!* Και, για κάποιο λόγο, ήταν βέβαιος πως η Δούκισσα Θάρνα, απο δώ και στο εξής, θα είχε στο μάτι και τη Νερενία και τον Βόνιор. «Τίποτα άλλο, έχετε να μου αναφέρετε;»

«Όχι, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Στρατάρχισσα. «Εκτός, βέβαια...» Κατέβασε το βλέμμα στα χέρια της. «Το σκεφτήκατε καλά να παραχωρήσετε τούτες τις περιοχές στους εχθρούς σας;»

Ο Πόνκιμ ήξερε τι ήταν εκείνο που *πραγματικά* την απασχολούσε. «Νερενία, κοίταξέ με,» πρόσταξε.

Η Στρατάρχισσα ύψωσε το βλέμμα της, για να τον ατενίσει. Δε μίλησε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

Ο Πόνκιμ έτριψε το σαγόني του. «Απάντησέ μου σε τούτο...»

«Ναι, Βασιληά μου...;»

«Ποιο Δουκάτο θα προτιμούσες; Της Κάντνομ ή της Χάργκοχ;»

Τα μάτια της Νερενία, αμέσως, φωτίστηκαν, και ίσα που μπορούσε να κρύψει το χαμόγελό της. «Θα... θα πρέπει να το σκεφτώ, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε. «Αλλά θα σας απαντήσω, σύντομα.»

«Με υπηρετήσεις καλά, Νερενία,» είπε ο Πόνκιμ, «και, όπως σου υποσχέθηκα, θα ανταμειφθείς και καλά. Όλους τους ανταμείβω, ανάλογα με το πώς με υπηρετούν.»

«Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότατε. Δε θα μετανιώσετε για την απόφασή σας.»

** ** *

Πόσο όμορφη είναι. Και πόσο καιρό έχω, πάλι, να τη δω...

Ο Βένγκριλ την ατένιζε να πλησιάζει τη σκηνή του, με τη συνοδεία έξι κοραλλοντυμένων Ωκεάνιων.

«Καλημέρα, Βασίλισσα Αάνθα,» τη χαιρέτησε.

«Καλημέρα σε όλους,» αντιχαιρέτησε η Αάνθα, ατενίζοντας τους ανθρώπους που περιστοιχίζαν τον Βένγκριλ και ήταν άπαντες καθισμένοι γύρω από τρεις φωτιές, προγενυματίζοντας. «Ηρθα να σας ανακοινώσω ότι η Νότια Γη σταθεροποιήθηκε και δε χρειάζεται, πλέον, ν' ανησυχούμε για τους σεισμούς.»

«Όπως και ο καλός μου φίλος Σόλμορχ παρατήρησε, τούτα τα νέα είναι καλά και κακά, συγχρόνως,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, ακουμπώντας το χέρι του στον δεξή ώμο του εν λόγω ευγενή.

«Χαίρομαι για τη γνωριμία, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε εκείνος, που δεν την είχε ξαναντικρίσει.

«Κι εγώ. Ο Βένγκριλ μού έχει μιλήσει για σας. Μπορώ να καθίσω;»

«Ασφαλώς,» είπε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα πήρε θέση κοντά του, κάνοντας νόημα στους φρουρούς της πως δεν τους χρειαζόταν άλλο. Στράφηκε για να τον κοιτάξει, προσεκτικά, και παρατήρησε ότι η όψη του ήταν μελαγχολική. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στους υπηκόους του, και διαπίστωσε πως το ίδιο ήταν κι οι δικές τους όψεις.

«Δεν υπάρχει λόγος γι' αυτή τη... μαύρη διάθεση,» είπε. «Καταλαβαίνω πως θα θέλατε τη βοήθεια των Νοτίων, αλλά—»

«Εσείς, όμως, δε χάνετε την πατρίδα σας, Βασίλισσα Αάνθα,» τη διέκοψε ένας άντρας που δεν ήξερε, όμως παρατήρησε ότι ήταν υπερβολικά μυώδης –σωστός γίγαντας!

«Γκόρντλαν!» του είπε ο Δούκας Φερχ. «Η Βασίλισσα Αάνθα μάς έχει προσφέρει ανυπολόγιστη βοήθεια.»

Ο Γκόρντλαν δίστασε, όμως ύστερα στράφηκε να κοιτάξει την Κυρά του Ωκεανού. «Με συγχωρείτε, Βασίλισσά μου. Οι καιροί είναι ταραγμένοι και, δυστυχώς, δε φημίζομαι για το πώς συγκρατώ το θυμό μου.»

«Καταλαβαίνω,» ένευσε η Αάνθα. «Δε χρειάζεται να απολογείστε, Άρχοντά μου. Σας βοήθησα πριν και θα σας βοηθήσω και τώρα στον πόλεμό σας εναντίον των δαιμονανθρώπων· το υπόσχομαι.»

«Σας οφείλουμε, πραγματικά, μεγάλη ευγνωμοσύνη για όλη τη βοήθεια που μας έχετε προσφέρει, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Άρχοντας Φερχ.

«Είμαστε σύμμαχοι, πλέον, Δούκα μου· μην το ξεχνάτε,» τόνισε εκείνη.

«Ασφαλώς...»

Ο Σόλμορχ κοίταξε την Αάνθα ολίγον τι παραξενεμένος. Πολύ όμορφη γυναίκα, έπρεπε να παραδεχτεί, αλλά δεν ήταν αυτό που του είχε τώρα τραβήξει την προσοχή. Του έκανε εντύπωση πώς υποσχόταν τόσο απλόχερα τη βοήθεια του Ωκεανού. Φυσικά, ο Ωκεανός και το Σαραόλν ποτέ δεν είχαν εχθρικές σχέσεις, όμως και πάλι... Η Αάνθα έμοιαζε να τους προσφέρει την αρωγή της δίχως να ζητά κανένα αντάλλαγμα. Σε αντίθεση με τους Αργκανθικιανούς, που μας έκαναν να καταραστούμε την ημέρα που γεννηθήκαμε, μέχρι να τους καταφέρουμε να συμμαχήσουν μαζί μας. Άραγε, είναι τόσο... αλτρουίστρια η Βασίλισσα Αάνθα, ή το αντάλλαγμα της είναι... δυσδιάκριτο;

«Θα θέλατε να μάθετε τι συνέβη στη Νότια Γη;» τους ρώτησε όλους η Κυρά του Ωκεανού.

«Εκτός απ' το ότι σταθεροποιήθηκε;» είπε ο Βένγκριλ.

«Ναι. Ορισμένοι από τους απεσταλμένους μας δεν επέστρεψαν.»

«Όπως;»

«Ο Κράντμον.»

Ο Βένγκριλ δε μπορούσε να μην προσέξει την ξαφνική γυαλάδα στα μάτια της και τη φανερή ικανοποίηση στο πρόσωπό της. *Η ευχή της εκπληρώθηκε. Αν και είμαι βέβαιος πως θα προτιμούσε να τον σκοτώσει η ίδια.*

«Και ο Ράθμαλ;» τη ρώτησε.

«Ο Πόνκιμ μού είπε ότι θυσιάστηκε, σταθεροποιώντας το Κέντρο.»

«Δηλαδή, είναι νεκρός κι αυτός,» είπε η Ερία.

«Ναι. Το ίδιο και ο Κάρελ, ένας από τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.»

«Οι άλλοι δύο Σοφοί επέστρεψαν; Πού είναι;» θέλησε να μάθει ο Βένγκριλ.

«Ήταν μαζί μου, πιο πριν,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Τώρα, δεν ξέρω πού πήγαν. Ίσως να αποφάσισαν πως πρέπει να επιστρέψουν στον Πύργο του Φτερού.»

«Το πιο πιθανό.»

«Υπάρχουν κι άλλα νέα απ'τη Νότια Γη.»

Ο Βένγκριλ ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

Η Αάνθα άρχισε να τους εξηγεί ότι η γεωγραφία εκεί είχε αλλάξει, το ίδιο και τα ζώα, τα οποία κανείς, τώρα, θα αποκαλούσε *τέρατα*, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Πόνκιμ και των Σοφών.

** ** *

Μόλις έμαθε ότι η Πριγκίπισσα Σούλτριθ είχε επιστρέψει, η Αάνθα πήγε ολοταχώς προς στη σκηνή της, μέσα στο στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών. Δυσκολεύτηκε, βέβαια, να φτάσει ως εκεί, λόγω του γλεντιού των Νοτίων. Δύο φορές, παρέες τη σταμάτησαν, προσφέροντάς της ποτά, τα οποία εκείνη προσπάθησε να αρνηθεί όσο πιο ευγενικά μπορούσε. Σε κάποιο σημείο, ορισμένοι χορευτές επιχείρησαν να την αρπάξουν και να την εμπλέξουν στο χορό τους. Η Αάνθα ίσα που κατάφερε να ξεγλιστρήσει από αυτούς, μόνο και μόνο για να βρεθεί μπροστά σε κάτι άλλους, οι οποίοι της φώναζαν

«Χαίρε Βασίλισσα Αάνθα, Ευεργέτισσα του Νότου!» υψώνοντας τις κούπες τους. Εκείνη τους χαιρέτησε, αναγκάζοντας τον εαυτό της να χαμογελάσει, και αρνήθηκε τα ποτά και τα φαγητά που της πρόσφεραν, λέγοντας πως ήταν ήδη χορτάτη.

Καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού –γιατί, πραγματικά, με ολόκληρο ταξίδι τής φάνηκε!– μέσα από τον καταυλισμό των Καρνεβολθιανών, καταριόταν, ξανά και ξανά, τον εαυτό της που δεν είχε πάρει τους φρουρούς της μαζί. Τουλάχιστον, αυτοί θα της άνοιγαν δρόμο, για να περάσει! *Αρχίζω να γίνομαι κι εγώ απρόσεκτη, σαν τον Πόνκιμ. Αν είχα, βέβαια, και τις πνευματικές του δυνάμεις, δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα...*

Φτάνοντας μπροστά στη σκηνή της Σούλτριθ, διαπίστωσε πως ήταν αφύλαχτη· ούτε ένας φρουρός δε στεκόταν πλάι στην είσοδο. Τι απερίσκεπτο από μέρος τους, να αφήνουν έτσι αφρούρητη την Πριγκίπισσα!

Η Αάνθα παραμέρισε τον μπερντέ και μπήκε... για να δει μια σκηνή που την έκανε να κοκαλώσει. Στο πάτωμα βρισκόταν ξαπλωμένη η Σούλτριθ, ντυμένη με ένα αραχνοῦφαντο, μαύρο φόρεμα, ενώ τα πόδια της ήταν γυμνά. Πλάι της, σε ημικλινή θέση, ήταν ένας άντρας, ο οποίος είχε σκύψει και φιλούσε τα χείλη της· το αριστερό του χέρι ήταν περασμένο κάτω από το φουστάνι της Πριγκίπισσας, χαϊδεύοντάς της ερωτικά την κνήμη.

Η Αάνθα ήξερε τον άντρα. *Ο Όντβιν!*

Οι δυο τους δεν είχαν ακόμα καταλάβει ότι η Βασίλισσα του Ωκεανού μπήκε στη σκηνή.

Ο Όντβιν! Ή, μήπως, είναι κάποιος που του μοιάζει;

Ο Όντβιν!...

Πρέπει να μιλήσω. Μίλα, Αάνθα!

«Καλησπέρα, Σούλτριθ.»

Ο Όντβιν στράφηκε στο μέρος της. Τα μάτια του γούρλωσαν και πετάχτηκε πίσω, ξαφνιασμένος.

«Αάνθα...» είπε η Πριγκίπισσα. «Πέρασε.» Και προσπάθησε να σηκωθεί. Ο Όντβιν τη βοήθησε, βάζοντας μερικά μεγάλα μαξιλάρια πίσω απ' την πλάτη της, ώστε να καταφέρει να καθίσει.

Δεν είναι καλά; απόρησε η Αάνθα. Αλλά δεν είπε τίποτα για τούτο, παρά στράφηκε στον παλιό της... γνωστό. «Πώς είσαι, προδότη;» Δεν υπήρχε καμια ευγένεια στη φωνή της.

«Πολύ καλά, Πριγκίπισσα. Κι εσύ;»

«Δεν είμαι, πια, *Πριγκίπισσα*, σε περίπτωση που το έχεις ξεχάσει,» σφύριξε η Αάνθα, ενώ το δεξί της χέρι είχε πάει στο θηκαρωμένο ξιφίδιο στη μέση της.

«Σκέφτεσαι να το τραβήξεις αυτό;» τη ρώτησε, ήρεμα, ο Όντβιν, παρατηρώντας την ερευνητικά.

«Βρίσκομαι στον πειρασμό.» Έσφιξε τη λαβή.

«Τότε, μη διστάζεις, αν τούτη είναι η επιθυμία σου.»

Τα χείλη της Αάνθα στράβωσαν, και ήταν έτοιμη να ξεθηκαρώσει το ξιφίδιο. Την ειρωνευόταν; Πώς τολμούσε, ο *προδότης*;

«Σας παρακαλώ, και τους δύο,» παρενέβη η Σούλτριθ, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Σας παρακαλώ· είναι μέρα χαράς σήμερα. Έτσι δεν είναι, Αάνθα;»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού δεν απάντησε, αλλά η λαβή της επάνω στο μανίκι του ξιφιδίου χαλάρωσε.

«Κάθισε μαζί μας,» την προσκάλεσε η Σούλτριθ. «Είστε κι οι δυο καλοί μου φίλοι· δε θα ήθελα να δω αίμα να χύνεται ανάμεσά σας.»

«Ξέρεις ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;» απαίτησε η Αάνθα.

«Εκείνος χάρη στον οποίο είμαι ζωντανή, τώρα,» είπε η Σούλτριθ, και η Κυρά του Ωκεανού δε μπορούσε να διακρίνει ψέμα στο βλέμμα της.

«Εξήγησέ μου.»

«Κάθισε.»

Η Αάνθα πήρε θέση αντίκρυ της.

Ο Όντβιν γέμισε μια κούπα με κρασί και της την πρόσφερε· εκείνη δεν άπλωσε το χέρι της, για να τη δεχτεί, κι ο Καπετάνιος την άφησε, απλά, κοντά της.

«Σ’ακούω, Σούλτριθ,» είπε η Κυρά του Ωκεανού.

«Η Άρρα επιχείρησε να με σκοτώσει....» άρχισε να διηγείται η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα.

Όταν τελείωσε την ιστορία της, η Αάνθα είχε πει τη μισή κούπα που αρνήθηκε να δεχτεί από τον Όντβιν. Ρώτησε: «Κι ο αδελφός σου τι ξέρει, τώρα;»

«Τίποτα,» απάντησε η Σούλτριθ. «Απολύτως τίποτα.»

«Δεν αναζήτησε την Άρρα;»

Η Πριγκίπισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Την αναζήτησε, και τη βρήκε.»

«Νεκρή;»

«Ναι. Εκεί όπου ο Ωκεανός ξέβρασε το κουφάρι της.»

«Αλλά η ψυχή της συνεχίζει να ζει...»

Η Σούλτριθ έδειξε μια κλεψύδρα, λίγο παραπέρα. «Αυτή είναι η καινούργια της κατοικία.»

Η Αάνθα ρίγησε. *Πνεύματα...* Δεν ήθελε ούτε καν να φανταστεί πώς θα ήταν εκεί μέσα. *Θα το έχω υπόψη μου να μη σε θυμώσω ποτέ, Σούλτριθ.*

Η Πριγκίπισσα γέλασε. «Μοιάζεις σοκαρισμένη, Αάνθα.»

«Είμαι,» τη διαβεβαίωσε εκείνη. «Δεν ήξερα ότι μπορούσες να καταφέρεις κάτι τέτοιο.»

Η Σούλτριθ ήπιε μια γουλιά από τη δική της κούπα, ανασηκώνοντας, πάλι, τους ώμους. Ύστερα, είπε: «Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη.»

Η Αάνθα αναστέναξε. «Νομίζω πως ξέρω.»

«Τι είναι, λοιπόν;»

«Θέλεις ο Όντβιν να μην είναι, πλέον, κυνηγημένος στο Βασίλειο του Ωκεανού.»

Η Σούλτριθ κατένευσε.

Όλοι αυτό μου ζητάνε, τελευταία! παρατήρησε η Αάνθα, θυμούμενη πως παρόμοια κουβέντα είχε κάνει και με τον μακαρίτη –δόξα τω Ωκεανώ!– Κράντμον.

«Αν απαντήσω αρνητικά, θα καταλήξω κι εγώ μέσα σε καμία κλεψύδρα;»

Η Σούλτριθ γέλασε, κι ακόμα κι ο Όντβιν χαμογέλασε.

«Αφού με απειλείτε κι οι δυο με τέτοιο τρόπο, δε μπορώ να κάνω αλλιώς,» είπε η Κυρά του Ωκεανού. «Ικανοποιώ το αίτημά σας.»

Η Σούλτριθ ύψωσε την κούπα της. «Χαίρε Βασίλισσα Αάνθα, Ευεργέτισσα του Νότου!»

Η Αάνθα χαμογέλασε πλατιά, και τσουγκρίσαν κι οι τρεις, ενώ η ψυχή της Άρρα αναδευόταν νευρικά μέσα στη φυλακή της.

** ** *

«Θέλω να σου πω κάτι, Βασιλιά μου· κάτι που δεν έχω πει σε κανέναν... γιατί φοβάμαι.»

Ο Πόνκιμ ατένισε το πρόσωπο της Εδρισία, φωτισμένο από το φεγγαρόφωτο που έμπαινε από το παράθυρο του δωματίου. «Εδώ κανείς άλλος δεν σε ακούει, εκτός από εμένα,» τη διαβεβαίωσε.

Η Πριγκίπισσα γύρισε επάνω στο κρεβάτι, για να τον κοιτάξει. «Μέσα μου... μεγαλώνει το παιδί σου.»

Ο Πόνκιμ δε μίλησε αμέσως. Τα δάχτυλά του χάιδεψαν τον γυμνό της ώμο, το βραχίονα της, μετά μπλέχτηκαν με τα δικά της δάχτυλα. Έσφιζαν χέρια. «Και μόνο εγώ το γνωρίζω;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ούτε στους επιστήμονες δεν το έχω πει. Κανένας δεν το ξέρει, γιατί... δεν ήμουν σίγουρη πώς... πώς θα το δουν. Είσαι άνθρωπος, Πόνκιμ!»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν συνέχισε να σφίγγει τρυφερά το χέρι της. «Θυμάσαι τι σου είπα, όταν σε πρωτογνώρισα, Εδρισία;»

«Διάφορα πράγματα· σε ποιο αναφέρεσαι;»

Ο Πόνκιμ έσμιξε τα χείλη· ύστερα: «Με ρώτησες: ‘Τι λες να βγει απ’ αυτή την αλχημεία, Βασιληά μου;’ Κι εγώ απάντησα: ‘Τίποτα το καλό.’»

Η Εδρισία αισθάνθηκε το λαιμό της ξερό. «Δεν ήταν τότε που... Στην Πολιορκία της Χάργκοχ ήταν...»

«Δεν έχει σημασία. Το ίδιο ισχύει.» Ο Πόνκιμ έφερε τα δάχτυλά της στο στόμα του και τα φίλησε.

«Δηλαδή, θέλεις να πεις ότι καλύτερα θα ήταν να...;» άρχισε η Πριγκίπισσα.

«Ασφαλώς και όχι,» είπε, ήρεμα, ο Πόνκιμ. «Γιατί να το κάνεις αυτό; Δε θέλεις το παιδί;»

«Το θέλω, αλλά τι θα πουν οι άλλοι; Πώς θα είναι αυτό το παιδί, Βασιληά μου;»

«Μη σε νοιάζει τι θα πουν οι άλλοι. Δε θα αμφισβητήσουν τον Εκλεκτό του Ύψιστου Άρχοντα· θα τον αμφισβητήσουν;»

«Δεν ξέρω...»

«Σας έχω καθοδηγήσει λάθος, μέχρι στιγμής;»

«Δεν έχει απόλυτη σχέση τούτο. Αν δουν το παιδί...» Πήρε το βλέμμα της από το πρόσωπό του. «Μπορεί να είναι... ανθρωπόμορφο.»

Ο Πόνκιμ ξέμπλεξε τα δάχτυλά του από τα δικά της και πέρασε το χέρι του κάτω από τα σκεπάσματα, για να της αγγίξει την κοιλιά και να στείλει τις πνευματικές του αισθήσεις μέσα της. Ένα αχνό μειδίαμα διαγράφηκε στα χείλη του. «Θα είναι κορίτσι... Μαγκραθμέλια... και ισχυρή.»

Η Εδρισία πετάχτηκε πίσω, μακριά απ’ το άγγιγμά του. «Πώς το ξέρεις;»

«Ακόμα φοβάσαι τη *μαγεία* μου, Πριγκίπισσα;»

Η Εδρισία κούνησε το κεφάλι, αργά.

«Τότε, γιατί βρίσκεσαι στην άλλη μεριά του κρεβατιού;»

Η Εδρισία ήρθε, ξανά, κοντά του. «Νόμιζα ότι θα έκανες κάτι...»

«Σαν τι;»

«Τι άλλο ξέρεις για... την κόρη μου;» τον ρώτησε.

«Αγαπητή Εδρισία,» είπε ο Πόνκιμ, αγκαλιάζοντας τους ώμους της, «η κόρη σου θα είναι μάγισσα.»

Τα μάτια της Πριγκίπισσας φανέρωσαν τρόμο. «Μα κανένας Μαγκραθμέλιος δεν ήταν ποτέ μάγος!»

«Ποτέ ξανά, όμως, δεν είχε γεννηθεί ένα παιδί από Μαγκραθμέλιο και άνθρωπο, σωστά;»

«Δηλαδή, όλα τα παιδιά από Μαγκραθμέλιους κι ανθρώπους είναι μάγοι;»

«Σίγουρα όχι.»

«Τότε, αυτό οφείλεται σε σένα.»

«Υποθέτω.»

Η Εδρισία φάνηκε σκεπτική. «Θα τη σκοτώσουν...»

«Κανείς δεν πρόκειται να τη σκοτώσει. Θα είναι Μαγκραθμέλια.»

«Και μάγισσα, όμως.»

«Θα τη διδάξω πώς και πότε να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις της, Εδρισία.»

Η Πριγκίπισσα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ρίχνοντας μια μαύρη ρόμπα επάνω της. Αισθανόταν το κορμί της μουδιασμένο· αισθανόταν να τρέμει. Φοβόταν ότι τούτο το παιδί θα ήταν η καταστροφή τους. Άρχισε να κάνει πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, αγνοώντας το βλέμμα του Πόνκιμ, που την ατένιζε ερευνητικά. *Μια Μαγκραθμέλια... που είναι μάγισσα. Μάγισσα! Σαν άνθρωπος! Μα τους Αρχαίους... Αν το μάθουν οι άλλοι, θα τη σκοτώσουν· θα τη θεωρήσουν τέρας. Την κόρη μου.* Σταμάτησε να περπατά, και κοίταξε τον Εκλεκτό επάνω στο κρεβάτι. *Εκείνος, όμως, είπε ότι θα τη διδάξει.*

Τον εμπιστεύεσαι; ρώτησε μια φωνή εντός της –η ίδια φωνή που της είχε μιλήσει και όταν είχε πρωτοπλαγιάσει μαζί του, στη Μάρβαθ. *Τον άνθρωπο που σκότωσε τον πατέρα σου; Τον εμπιστεύεσαι;*

Είναι διαφορετικός! απάντησε η Εδρισία, όπως και τότε. *Παράξενος. Κάτι παραπάνω από άνθρωπος. Κάτι πολύ παραπάνω!*

Κοιμάσαι με τον άνθρωπο που δολοφόνησε τον δαίμονα πατέρα σου, την κατηγορήσε, πάλι, η φωνή – πιο έντονα τούτη τη φορά.

«Τι είναι, Εδρισία;» ρώτησε ο Πόνκιμ, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι και την πλησίαζε. «Γιατί κλαις;»

Η φωνή του έδωξε την *άλλη* φωνή και επανέφερε την Πριγκίπισσα, ξανά, στην πραγματικότητα. «Δεν είναι τίποτα,» είπε η Εδρισία, σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάγουλά της. «Απλά, μου έχει φανεί παράξενο...»

Ο Πόνκιμ τύλιξε, αργά, τα χέρια του γύρω της και την έσφιξε στην αγκαλιά του. «Κι εμένα μου έχει φανεί παράξενο,» παραδέχτηκε. «Γιατί αυτό δεν είναι ένα συνηθισμένο παιδί.»

Η Εδρισία έκανε λίγο πίσω, για να κοιτάξει το πρόσωπό του.

«Είναι ένα σημάδι,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Ένα σημάδι ότι μια νέα εποχή έρχεται στον Άρμπεναρκ. Κι εμείς θα είμαστε εδώ, για να την προϋπαντήσουμε.»

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΡΜΠΕΝΑΡΚ: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ